ULTIMA VÂNĂTOARE

Jean-Christophe Grangé

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

ULTIMA VÂNĂTOARE

Original: *La Dernière chasse* (2019)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS
2021

I. URMA

1.

Nicio amintire, sau aproape niciuna.

Atunci când fusese pescuit din apele repezi ale râului de munte, cu pântecele despicat de jos până sus, era plin de apă, ca burduful unui puitor de capcane. În acel moment încă nu-și pierduse cunoștința. Era conștient, în măsura în care starea în care se afla putea fi numită astfel.

Mai târziu, în ambulanță, intrase în comă. Astfel trecuseră două săptămâni. Două săptămâni de neant, până când în adâncul minții sale se aprinsese o luminiță firavă. Avusese senzația că se afla în fundul unui puț scăldat într-o lumină lăptoasă, din care se iveau la întâmplare forme vagi ale unor obiecte, creaturi informe, crâmpeie de viață… În acest stadiu, ideea de spermă era cea predominantă.

Apoi, conținutul îl preluă analogia cu laptele. Îi venise în minte un episod faimos din cosmogonia indiană, redat în frescele pe care le admirase odinioară în templele din Angkor: zeii și demonii biciuiau marea de lapte, făcând să se nască din spuma ei tot soiul de creaturi miraculoase. În mintea sa însă, acest dans nu dădea naștere decât unor amintiri ale unor episoade violente, ale unor chipuri de asasini, ale unor înfrângeri amare… Pe scurt, amintirile tipice ale unui polițist de la Omoruri.

În cele din urmă, spre surprinderea medicilor, își recăpătase cunoștința. Dansul zeilor continua, de data asta însă chiar în viața adevărată. Timpul se scurgea prin trupul său ca apa printr-un bidon găurit: zile și nopți care nu se deosebeau cu nimic una de alta, orice senzație fiind adânc îngropată sub bandaje și înecată de anestezice. Potrivit medicilor, starea în care se afla era de bun augur.

Ceva mai târziu, reuși să se ridice în capul oaselor și să ceară să i se povestească tot ce se întâmplase cât timp fusese inconștient. Despre cine? Despre ce?

Mai întâi, despre Fanny Ferreira, cea care îl înjunghiase, despicându-l de la abdomen și până la gât. Femeia nu supraviețuise tangoului ce-i purtase

pe amândoi pe apele înghețate ale râului. Fusese înmormântată împreună cu sora ei, într-un loc care nu fusese făcut public, la câțiva kilometri de Guernon. Surorile malefice nu aveau să aibă parte de liniștea unui cimitir…

Întrebase apoi de Karim Abdouf, cel care-i devenise, fără să vrea, partener în acea anchetă a terorii. Acesta redactase un raport sumar asupra cazului, îl azvârlise în fața jandarmilor, apoi își dăduse demisia. „S-a întors în țara natală”. Niémans nu insistase să afle mai multe amănunte. Știa despre Karim că era apatrid. Nu încercase nici să-i dea de urmă. În fond, nu aveau în comun decât niște amintiri deloc plăcute.

Veni apoi vremea să se întoarcă printre oamenii de rând. Acolo, în salonul său de la spital, fusese vizitat de mai-marii poliției judiciare și de gradații cu multe stele ai jandarmeriei, veniți cu toții să îl felicite. Își primise medalia în pijama, simțindu-se ca un fluture mort prins cu-n bold pe un panou din lemn de esență moale. Același gust, aceeași culoare.

Fusese, de asemenea, catalogat drept „invalid de gradul unu” de către Serviciile Sociale. Ca urmare, nu-și mai putea exercita profesia de polițist pe teren și avea să încaseze și o pensie de invaliditate. Niémans începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost de preferat să fi pierit împreună cu Fanny în adâncurile ghețarului.

Însă administrația franceză nu abandonează pe nimeni, ci doar își reciclează cadrele. După încheierea perioadei de convalescență, i se oferise un post de profesor la școala de poliție de la Cannes-Écluse. De ce nu? Avea impresia că experiența sa le-ar fi putut fi de folos celor ce-și făceau ucenicia într-ale muncii de poliție.

Și totuși, după trei ani la catedră, i se dădu de înțeles că viziunea pe care o avea despre ce înseamnă un apărător al legii nu corespundea, pentru a folosi un eufemism, criteriilor general acceptate ale meseriei. Prin urmare, i se permise să își reia activitatea ca polițist, dar dintr-o postură marginală. Consultant, consilier, mediator… orice, doar să nu părăsească banca de rezerve.

Din punct de vedere fizic era perfect refăcut. Din punct de vedere psihic, însă, era o cu totul altă mâncare de pește. Își ducea zilele de parcă ar fi avut pe umeri o manta îmbibată de ploaie, acel gen de povară numită îndeobște „depresie”. Simptomele recurente ale acesteia erau un nod permanent în stomac, frisoane convulsive apărute din senin și un nod în gât care refuza să se lase dezlegat… Avea senzația că e la un pas de-a începe să plângă în

hohote în orice moment și îi era mereu somn, probabil o modalitate prin care mintea sa încerca să evite felul deplorabil în care se simțea.

Trecură astfel încă doi ani, între frustrare și lehamite, între umilință și indiferență, până în ziua în care foștii săi tovarăși, aceia care se pricepuseră să urce în ierarhie, își aduseră aminte de el.

— Uite care-i treaba, îi spuseră aceștia. Prin toate colțurile Franței se întâmplă tot mai multe crime nebunești, iar jandarmii nu mai fac față. Avem de gând să înființăm un Birou central care-și va putea trimite oamenii de la Paris în întreg Hexagonul, oriunde ar fi nevoie. Polițiști unși cu toate alifiile, care să poată fi detașați, după nevoie, în sprijinul jandarmeriei.

— Excelent! Câți suntem?

— Deocamdată ești doar tu. E mai degrabă un test, nu un proiect oficial asumat.

Hai că m-ai lăsat cu gura căscată! Ideea de a trimite polițiști în sprijinul jandarmilor era o ofensă la adresa bunului simț. Nimeni nu credea în viabilitatea unei astfel de idei și nimeni nu-și putea aminti sub umbrela cărui minister se putuse naște o asemenea năstrușnicie.

Și cine ar fi fost oare mai potrivit să se ocupe de un proiect născut mort, dacă nu o fantomă? Problema era însă alta: Niémans luase gluma cât se putea de în serios. Ba chiar ceruse să îi fie repartizat și un aghiotant.

— Ei, ai făcut plinul?

Ivana stătea aplecată asupra geamului automobilului Volvo, cu brațele încărcate de salate, semințe de tot felul, sticle cu apă minerală și tot ceea ce putea găsi o vegană convinsă în magazinul unei benzinării.

Niémans scutură din cap și coborî din mașină pentru a-și face datoria. În timp ce umplea rezervorul, mintea îi reveni în realitatea prezentului: se aflau pe o autostradă din Germania, într-o după amiază de început de toamnă, roșie ca un tablou de Rothko[{1}]. Nu era o atmosferă dezagreabilă, dar nici nu era de natură să-l facă să cadă în extaz.

Se îndreptă spre casă, pentru a plăti. Ar fi trebuit să fie mai plin de vioiciune: după luni de hârțogărie, de statistici, de lectură a unor dosare obținute cu mare greutate de la jandarmeria națională, se afla în sfârșit pe teren.

Ceva era însă bizar în această misiune: erau trimiși în Germania, la Freiburg im Breisgau, în celebra regiune Schwarzwald, adică în Pădurea

Neagră. Porniseră în zori și ajunseseră la Colmar, la frontieră, în jurul orei zece; din principiu, Niémans nu respecta niciodată restricțiile de viteză.

Procurorul-șef de la Înalta Curte îi explicase că omorul care îi interesa fusese comis în pădurea Trusheim din Alsacia, dar victima, suspecții, martorii și toate celelalte persoane implicate erau cetățeni germani. Unitatea de jandarmerie departamentală din Haut-Rhin se ocupa de latura franceză, el și Ivana aveau să preia latura germană a cazului.

Urmase apoi o lungă expunere privind acordurile existente între forțele de poliție europene, care aveau să le permită să lucreze pe teritoriul german, în colaborare cu LKA, Landeskriminalamt, poliția landului Baden-Württemberg.

Niémans nu reținuse mai nimic din acea polologhie, dar nu-și făcea griji. Știa că, în timp ce el asculta acel discurs arid, Ivana obținuse dosarul întocmit de jandarmii alsacieni și, după toate probabilitățile, tocmai îl parcurgea cu atenție, reținând până și cele mai nesemnificative detalii, pentru a-i putea oferi ulterior un rezumat concis și clar.

Plăti și aruncă o privire spre mașină, prin vitrina benzinăriei: o vedea agitându-se înăuntru, distribuindu-și proviziile achiziționate de parcă ar fi fost vorba de rezervele de muniție dintr-un tanc.

Ivana Bogdanović.

Aghiotanta sa.

Cel mai bun lucru care i se întâmplase din momentul în care se întorsese din neant.

2.

Îi plăcea la nebunie felul în care se îmbrăca.

Haina din piele de căprioară pe care o purta în orice împrejurare, care căpăta nuanțe întunecate la umbră, iar la soare avea culoarea blănii de veveriță. Blugii ponosiți, bocancii uzați, părul ei roșcat. Toate acestea, combinate, dădeau un rezultat coerent, plin de căldură. Avea un „ceva” al ei, care îl ducea cu gândul la melancolia frunzelor moarte, paradoxal întrepătrunsă cu vitalitatea sângelui pulsând în vine.

Nu era foarte înaltă, dar era foarte subțire. S-ar fi putut spune că-i slăbuță, dacă n-ar fi avut oasele puternice și mușchii ce se zăreau,

încordați, sub pielea diafană. Silueta ei de pisică despuiată de blană îi vădea natura de supraviețuitoare. Trecuse, parcă, printr-o catastrofă de neimaginat, dar ieșise întărită.

Oase, mușchi, furie în stare pură.

Cu tenul ei prea alb, specific roșcatelor, îi mai amintea și de acele cuțite ale eschimoșilor, cioplite dintr-o singură bucată de fildeș, extrem de ascuțite la un capăt, în vreme ce capătul opus se potrivește perfect în palmă. Niémans nu avea de unde să știe dacă Ivana se pricepea să le facă pe plac amanților ei, dar era convins că, pe cât de rece și aspră părea pe parcursul zilei, pe-atât de caldă și blândă devenea odată cu lăsarea întunericului.

Ivana urmase cursurile Școlii Naționale Superioare de Poliție de la Cannes-Écluse. Atunci când i se adresase pentru prima oară pe nume, Niémans îl pronunțase greșit. Ea îl corectase, apoi adăugase:

— … Dar puteți să-mi spuneți cum doriți.

Nu era o declarație dictată de modestie, ci, dimpotrivă, un răspuns orgolios: Ivana se știa mai presus de astfel de mărunțișuri, de gloată, de toate.

Cu trecerea lunilor, avusese ocazia să îi studieze în detaliu frumusețea aspră: pomeții înalți, sprâncenele fin arcuite. Coama ei roșcată îl fascina, evocându-i, fără să-și dea seama de ce anume, amurguri la Ibiza, petreceri de hipioți, meditații sub influența drogurilor… Tot atâtea lucruri pe care le detesta din principiu, dar care deveneau, brusc, cât se poate de suportabile atunci când erau asociate cu imaginea Ivanei.

În realitate, întregul proces prin care, chipurile, Niémans își descoperea partenera, era o mare prostie. Încerca să se păcălească pe el însuși. Se juca de-a uimirea, dar, în realitate, comisarul o cunoștea pe Ivana de multă vreme și știa de ce era ea în stare. Amândoi voiau să uite prima lor întâlnire de odinioară și să o ia de la capăt.

— Cafeaua mea? întrebă el, băgând cheia în contact.

Ea îi indică un pahar de carton, așezat în suportul pentru băuturi.

— Cafeaua dăunează sănătății. Ți-am luat un ceai de plante.

Niémans demară, mormăind. Ivana se ghemui pe locul ei și atacă salata de quinoa, înarmată cu o furculiță de plastic. Când, câteva minute mai târziu, fata se făcu comodă, ridicându-și călcâiele pe bordul îmbrăcat în furnir de nuc, polițistul fu gata să urle la ea, dar se abținu la timp.

N-ar fi tolerat nimănui altcuiva un atare sacrilegiu în Volvo-ul său, însă

Ivana nu era oricine. Se așeză comod în scaun, își propti mâinile pe volan și apăsă pe accelerație până la podea. Se simțea bine. Fericit și ușor, în prezența acestei puștoaice care, la 32 de ani, încă își mai rodea unghiile. Îi era dragă prezența ei și îi adora parfumul cu o ușoară aromă de orez și vanilie, mai apropiată de cea a cremelor pentru bebeluși decât de esențele pe care le folosesc femeile fatale.

Atunci când se hotărâse că locotenentul Ivana Bogdanović avea să-i fie aghiotantă, nimeni nu-i înțelesese decizia. Tânăra poseda toate calitățile cerute de o astfel de slujbă, dar… era femeie. Or, era cunoscut faptul că Niémans era un bătrân macho, un misogin până în măduva oaselor. În concepția lui, doar un bărbat putea să fie polițist.

Pe Niémans îl amuza de minune această reputație. Care, de altminteri, era întrutotul falsă: relația sa cu femeile era mult mai complexă. Nu se căsătorise niciodată, era adevărat, dar nu era vorba de dispreț sau indiferență față de femei, ci mai degrabă de un respect profund, amestecat cu un dram de teamă.

În ceea ce privea alegerea Ivanei, motivul era cât se poate de simplu: fata era, de departe, cel mai bun polițist pe care-i fusese dat să îl întâlnească de o bună bucată de vreme. Rezultatele ei de la Cannes-Écluse vorbeau de la sine, iar felul în care se comportase în anii ce urmaseră absolvirii erau pe măsură, mai presus de orice cârcoteală. Ăsta era un lucru bun, căci n-ar fi ales pe nimeni altcineva să-i fie alături.

— O iau pe aici? întrebă Niémans, văzând indicatorul de ieșire spre Freiburg.

— Exact, încuviință Ivana, care continua să ciugulească din salată, ca o pasăre înfometată.

Niémans acceleră.

— Bun, se mai aude ceva despre rezumatul ăla?

3.

– Potrivit revistei americane Forbes, familia Geyersberg ocupă locul douăzeci în topul celor mai bogați germani, cu o avere estimată la aproximativ zece miliarde de dolari. E o familie veche, de viță nobilă, care și-a consolidat bogăția ancestrală investind în industria automobilelor.

Grupul VG e un partener de neocolit pentru toți constructorii germani de mașini.

— Cine e mortul?

Oricât ar fi părut de neverosimil, Niémans nu apucase nici măcar să răsfoiască dosarul cazului.

— Jürgen, cel care, împreună cu sora sa, Laura, ar fi fost principalul moștenitor al grupului VG. Avea 34 de ani. Cadavrul i-a fost găsit duminica trecută în pădurea Trusheim din Alsacia.

— De ce tocmai în Alsacia?

Veverița tocmai terminase de mâncat. Vârî caserola goală în punga primită de la benzinărie și-și luă iPad-ul.

— O dată sau de două ori pe an, familia Geyersberg își invită principalii parteneri de afaceri și crema aristocrației din regiune la o partidă de vânătoare tradițională, cu câini. Sâmbăta, iau cu toții prânzul la pavilionul de vânătoare al familiei, apoi se pregătesc, înnoptează acolo și, a doua zi de dimineață, întreg alaiul trece Rinul.

— Și de ce e nevoie să meargă în Alsacia pentru asta?

— Fiindcă vânătoarea la goană e interzisă în Germania încă din anii ’50.

Cu picioarele ridicate pe bord, Ivana continua să citească de pe tabletă.

— În timpul vânătorii, doi dintre invitații francezi s-au rătăcit în pădure și au descoperit corpul tânărului conte. Avea capul la câțiva metri distanță de restul trupului.

Fără să piardă din ochi drumul, Niémans își întoarse o clipă privirea, pentru a privi imaginea afișată pe tabletă. Nu era o priveliște pentru cei slabi de înger: un cadavru verzui, în noroi, gâtul tăiat, înnegrit de sângele coagulat, bustul traversat de o rană lungă, verticală…

— Potrivit raportului de autopsie, comentă Ivana, ucigașul a furat măruntaiele victimei.

O nouă imagine: capul, pus pe un pat de frunze uscate.

— Ce are în gură?

— O crenguță de stejar. O mică atenție din partea ucigașului.

Acest detaliu îi evocă o amintire, dar preferă să tacă; nu-i plăcea să vorbească prea devreme, mai ales în prezența unei aghiotante ca Ivana.

— L-a mai mutilat și în alt fel?

— Da, două răni mai degrabă bizare. Ucigașul și-a castrat victima, apoi a efectuat o incizie în jurul anusului, de parcă ar fi vrut să-i vâre acolo

organele genitale.

— Au fost găsite?

— Nu. Pradă de război, fără îndoială. Nu se poate exclude posibilitatea unui viol în acest orificiu, dar nu s-au găsit urme de spermă. De altfel, cavitatea astfel creată e prea largă pentru un individ cu dotare normală. Dacă a existat un viol, fie asasinul e dotat ca un taur, fie a utilizat o bâtă de baseball.

Ivana vorbea pe același ton lejer, aproape indiferent. Pentru ea, moartea era o banalitate.

— Când a fost văzut ultima oară?

— Sâmbătă la amiază. A dispărut în cursul după-amiezii și n-a reapărut decât duminică după-masă, la picioarele unui stejar.

— Cei doi francezi sunt considerați suspecți?

— Nicidecum. Sunt niște producători de componente electronice din Strasbourg.

— Și jandarmii pe unde sunt în anchetă?

— Nicăieri. Din probele preluate la locul faptei nu a reieșit nimic relevant: nicio amprentă, niciun fragment de proveniență umană…

— Nici măcar urme de pași?

— Nu. Ucigașul a avut grijă să măture o rază de doi-trei metri în jurul cadavrului, iar dincolo de această arie nu s-a mai găsit nimic. Parcă s-ar fi volatilizat. Legistul spune că Jürgen a fost ucis duminică dimineață, în zori. Ulterior a plouat, au căzut o sumedenie de frunze… E posibil ca ucigașul să fi așteptat să se stârnească vântul înainte de a părăsi locul faptei, sau poate că s-a cățărat într-un copac…

Niémans simți o crispare – mușcătura unui început de curiozitate ambiguă în ceea ce-l privea pe ucigaș, un animal de pradă mai apropiat de cruzimea naturii decât de civilizația modernă. În orice caz, tot ce aflase se potrivea cu intuiția sa inițială: crenguța de stejar, mutilarea din zona anală… Ține-ți gura, Niémans.

— Jandarmii i-au interogat pe aristocrați?

— Asta au făcut toată duminica. Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. Vânătorii erau concentrați asupra prăzii lor. În definitiv, nu erau decât vreo cincizeci de bărbați, cu vreo sută de câini, având în minte doar să prindă urma unui amărât de cerb…

Cunoscând convingerile foarte ferme în această privință ale Ivanei,

Niémans se temea de felul în care aceasta avea să reacționeze în cursul unei anchete printre oameni pasionați de vânătoare. Dar acum nu era momentul potrivit pentru a polemiza pe tema asta. Traversau o pădure superbă, ca un incendiu uriaș cu flăcări verzi sub cerul albastru, perfect senin.

— Privind obiectiv, asasinul s-ar putea număra printre invitații clanului Geyersberg?

— Dacă da, asasinul a traversat Rinul în puterea nopții pentru a ajunge în pădurea Trusheim, apoi a revenit în Germania pentru a pleca apoi cu tot alaiul, a doua zi dimineață, înapoi în Franța.

— De ce nu?

— Da, ar fi o ipoteză. Dar una îndeajuns de complicată. Adevărata întrebare e alta: ce naiba căuta contele în acea pădure, în miez de noapte?

— Poate îi dăduse cineva o întâlnire acolo?

— Ultimul apel telefonic pe care l-a dat a fost sâmbătă, la ora 15 și 23 de minute.

— Cu cine a vorbit?

— Cu sora sa. Convorbirea n-a durat decât câteva secunde.

— S-au verificat convorbirile invitaților, apelurile efectuate din zona respectivă?

— Da, iar treaba a mers repede. Pădurea, de ambele părți ale frontierei, aparține familiei Geyersberg. Pe perioada weekendului, folosirea telefoanelor e interzisă. Se pare că vânătoarea la goană solicită un maximum de concentrare. În rest, telefoanele mobile nu funcționează în zonă.

— De ce?

— Familia Geyersberg a instalat aparatură de bruiaj: pădurea lor trebuie să rămână pură. Natura e protejată în sensul cel mai strict al termenului.

Ivana parcurgea acum procesele-verbale întocmite de polițiștii germani.

— Vorbești germana? întrebă Niémans, surprins.

— A fost cea de-a doua limbă pe care am studiat-o în liceu.

— Se vede că n-am urmat aceeași școală… În cazul meu, prima limbă a fost engleza și nu prea s-a prins de mine. Ce știm despre posibilele motivații ale crimei?

— Ar fi destule: bani, gelozie, rivalități profesionale. Repet, familia deține mai bine de zece miliarde de dolari. De la moartea părinților, cei doi frați conduc grupul cu o mână de fier.

— Cine va moșteni averea contelui?
— Nu se știe încă nimic concret, dar, în principiu, sora sa Laura va primi partea leului.
— Ce vârstă are?
— Treizeci și doi de ani.
— A fost interogată?
— Are un alibi pentru noaptea de sâmbătă spre duminică. Era în pat cu un tip care lucrează la compania ei. Oricum, Laura și Jürgen erau inseparabili, se pare. Ne vom întâlni cu ea foarte curând și vom putea să tragem propriile concluzii.
— Cine i-ar mai fi putut dori moartea?
— Grupuri de afaceri rivale, alți membri ai familiei, acționari ai companiei… VG e o adevărată nebuloasă, cei care ar avea de câștigat din moartea aceasta sunt cu duiumul.
O victimă decapitată în adâncul pădurii, cu măruntaiele și organele genitale furate: modul de acțiune al criminalului nu prea se potrivea cu universul discret al conflictelor între marii industriași, cu mize financiare enorme.
— Există și un amănunt exotic, reluă Ivana. Micul nostru conte avea înclinații spre sado-masochism. Frecventa localurile specializate din Stuttgart și invita profesioniste din domeniu la Freiburg.
— Mi-e greu să cred că a sfârșit decapitat fiindcă îl excita să-i fie biciuit curul. Noi doi cunoaștem mediul ăsta; e plin de lăbari, dar nu de ucigași.
De îndată ce rosti aceste cuvinte, Niémans își regretă tonul disprețuitor. În primul rând, în ceea ce privește dorințele sexuale, fiecare e liber să facă ce vrea în intimitate. Dar, mai ales, ce motiv ar fi avut să disprețuiască ceva ce nu era cu adevărat violent? Asta echivala cu a prețui mai mult adevărata criminalitate, cu amestecul ei de fascinație și admirație care otrăvește societatea umană.
— Nu-s de acord cu tine, replică Ivana. Jürgen ar fi putut să dea peste partenerul nepotrivit. De altfel, în acele momente era cel mai vulnerabil…
Dar să-ți imaginezi un astfel de scenariu nu răspundea la cea mai importantă dintre întrebări: de ce tocmai în pădure? Parcă pentru a-i oferi un început de răspuns, drumul șerpuia acum pe deasupra Pădurii Negre, un lanț muntos acoperit în întregime de o pătură uniformă, strălucitoare, de conifere. Se spunea că, de la o anumită distanță, pădurile de-aici păreau

negre.

Deocamdată însă, în lumina soarelui după-amiezii, succesiunea parcă infinită de coline în curbe sinusoidale evoca valurile unei mări verzi, nemărginite, în care ei tocmai se pregăteau să se piardă. Un uriaș labirint de drumuri și cărări umbrite de vegetație, în care, undeva, se ascundea un prădător.

— Mai e vreo ipoteză posibilă?

— Ar fi putut fi un atentat cu substrat politic, murmură Ivana.

Niémans știu pe dată că această ipoteză era pe placul fetei.

— Era implicat în politică?

— Nu. Însă era pasionat de vânătoare, ca întreaga sa familie.

— Și ce-i cu asta?

— Familia Geyersberg stăpânește mii de hectare de pădure, dedicate exclusiv acestei activități. Au răscumpărat terenuri, au impus emiterea unor decrete, au interzis exploatările agricole… Toate acestea, cu un singur scop: să aibă la dispoziție un teren de joacă cât mai mare.

— Dar abia adineauri mi-ai spus că erau obligați să vină în Franța pentru a vâna.

— Vânătoarea la goană e interzisă în Germania, dar familia Geyersberg practică și alte forme ale acestui sport: vânătoarea la pândă, vânătoarea cu hăitași…

— Corect se spune vânătoare cu gonași.

— Mă rog, nu mă pricep deloc la vânătoare, spuse ea, cu un amestec de mândrie și dezgust. În orice caz, Jürgen era vânătorul prin excelență, un ins cu adevărat însetat de sânge.

— Așadar, crezi că i-au făcut felul niște agricultori furioși sau niște activiști anti-vânătoare?

Ea zâmbi, iar pe chipul parțial ascuns de gulerul înalt al hainei de piele se ivi o expresie care dădea de înțeles că avea o anumită idee în minte. Lui Niémans îi plăcea la nebunie atunci când partenera sa era în această dispoziție șăgalnică.

— Activiștii care militează împotriva vânătorii sunt destul de virulenți în această regiune.

— Or fi, dar de-aici și până să-i taie capul…

— Poate că au pus în scenă moartea astfel încât să reproducă soarta unui animal vânat, pentru a da un exemplu.

Niémans prefera însă să revină la supozițiile de modă veche care se foloseau de obicei în astfel de anchete:

— Dar dacă avem de-a face, pur și simplu, cu un nebun? Unul care acționează fără să-și fi cunoscut anterior victima, mânat de propria-i demență? Ar fi putut să dea peste Jürgen…

— Jandarmii au luat la puricat fișierele, atât în Alsacia, cât și în Baden-Württemberg. N-au mai avut loc crime de acest gen și nici n-a evadat vreun dement. Dacă avem de-a face cu un ucigaș psihopat, asta a fost prima lui crimă. Există însă un detaliu care ar pleda în favoarea acestei ipoteze.

— Care?

— Luna plină. Astrul a fost în faza de maxim în momentul în care miliardarul a fost înjunghiat.

Un caz obișnuit pentru Niémans, dintre cele care-l fascinau, asemeni unui drog. Sânge, demență, elemente inexplicabile… Simți un fior rece pe șira spinării. De când fusese la un pas de moarte, îi era mai mereu frig, de parcă trupul său nu și-ar fi recăpătat pe deplin însușirile anterioare momentului fatidic.

— Ce spune familia?

— Polițiștii germani abia dacă au îndrăznit să le pună câteva întrebări. Și ăsta e unul dintre motivele pentru care am fost noi trimiși la Freiburg: noi nu vom avea rețineri să-i luăm tare, dacă va fi cazul. Ia-o la dreapta la următoarea intersecție!

— De fapt, unde mergem acum?

— Mergem să stăm de vorbă cu medicul care a asistat la autopsie.

— „A asistat la autopsie”? Cum adică?

— Familia Geyersberg a solicitat ca medicul familiei să asiste la autopsia lui Jürgen.

— Ce-i cu aiureala asta?

— Măsuri speciale, conform legislației spațiului Schengen. Care e valabilă și în ceea ce privește cadavrele. Iar familia Geyersberg are relațiile necesare pentru a cere și a primi asta. Acum ia-o la stânga.

Niémans viră și ajunse pe un drum pietruit, cufundat în umbră. Coroanele de un verde-brun ale copacilor păreau că-și uniseră crestele, într-o încercare disperată de a se sprijini unele pe altele ca să ajungă la cer.

— N-am priceput… Nu mergem la un spital?

— Ia-o drept înainte.

4.

Deodată, drumeagul se despărți în două, iar undeva în josul pantei apăru lacul: o oglindă gigantică sclipind în soare, ale cărei contururi se pierdeau printre brazii întunecați. Culoarea apei, undeva între nuanțele oțelului și ardeziei, făcea ca întinderea lichidă să pară a fi o masă compactă, densă, impenetrabilă.

— Lacul Titisee, anunță Ivana, vădit mândră de cunoștințele ei geografice.

Niémans putea acum să vadă, risipite pe pantele colinelor din jurul întinderii de apă, mulțimea de cabane. Majoritatea erau noi, dar lemnul din care fuseseră construite purta o patină de vechi, ceea ce conferea imaginii o impresie generală de atemporalitate plină de căldură. Genul de imagine de pe ambalajele tabletelor de ciocolată.

Privirea i se întoarse la suprafața de argint viu a lacului. S-ar fi zis că era o carieră de suprafață pentru exploatarea unui mineral aparte, cel din care fuseseră făurite bombele aviației germane în ultimul război.

Drumul coti din nou, iar lacul dispăru din raza sa vizuală. Treceau din nou printr-un tunel de conifere… Niémans nu mai înțelegea nimic: încotro se îndreptau?

— Philipp Schüller locuiește într-o comunitate care aparține unui centru afiliat la societatea Max Planck, echivalentul CNRS-ului nostru[2], explică Ivana. Oamenii de știință au un mod de viață aproape în întregime autonom. Laboratoarele le sunt alimentate cu energie solară, își cultivă singuri legumele și chiar își fabrică propriul săpun!

— Genial.

Niémans nu se putea abține să adopte un ton ironic atunci când i se vorbea despre ecologie și apărătorii acesteia, deși era conștient că viitorul era de partea lor.

Ca o confirmare a acestui fapt, peisajul pe care îl traversau acum nu mai prezenta nicio urmă a modernității: niciun stâlp de electricitate, nici urmă de vreo instalație umană. De-acum, natura se înstăpânise de jur-împrejur, privindu-i parcă de sus, cu o indiferență glacială.

Drumul începu să coboare spre o mică vale ce adăpostea mai multe ferme înconjurate de un gard năpădit de viță sălbatică.

— Ești sigură că asta e adresa? întrebă el, din ce în ce mai dezorientat.

Cu ce se ocupă oamenii ăștia de fapt? Fabrică brânză de capră?

— Termină cu ironiile, Niémans! Oamenii ăștia aparțin viitorului.

— Ia te uită, unul dintre cei șapte pitici vine să ne întâmpine!

Bărbatul cu pricina avea, într-adevăr, barbă și burtică, la fel ca piticii din basm, dar, pe măsură ce se apropia, devenea tot mai limpede că avea o înălțime cât se poate de normală. Cu ochelarii săi rotunzi, bastonul din mână și fața roșie, luminată de un zâmbet, ar fi putut fi confundat cu ușurință cu unul dintre tovarășii Albei-ca-Zăpada: era o combinație reușită între Înțeleptul și Zâmbărețul din desenul animat al lui Disney.

— Încetinește, îi spuse Ivana. Cred că e Schüller, l-am anunțat că venim.

Niémans se supuse, oprind mașina în dreptul celui care îi aștepta în fața porții de intrare în incintă.

— Îmi pare rău, dar în interiorul cătunului nu e permis accesul cu mașina, rosti acesta, aplecându-se în dreptul portierei șoferului.

Vorbea o franceză perfectă, cu un abia sesizabil accent german sau alsacian.

— E o zonă protejată, adăugă el, apoi indică un petec de pământ bătătorit, pe laterala porții: Aceea e parcarea noastră.

Coborând din Volvo, Niémans observă că aleile care se zăreau dincolo de poartă, zidul incintei și arborii de felurite esențe ce împresurau mica așezare alcătuiau o grădină în stil japonez: culorile, dispunerea diferitelor elemente, echilibrul dintre acestea, totul părea să fi fost gândit astfel încât să inspire o senzație de pace.

După ce se prezentară, cei doi polițiști porniră pe urmele lui Schüller. De jur-împrejur, totul era verde: lichenii, ferigile și urzicile străjuiau aleea, iar un miros puternic de bălegar le însoțea pașii. Ăștia erau cercetătorii viitorului? Pe bune?

În curte, nedumerirea lui Niémans spori: văzu mai multe femei care spălau haine în ligheane de tablă și bărbați care împingeau roabe cu bălegar, în vreme ce alții, bărboși cu toții, erau așezați în jurul unei mese lungi de lemn și desfăceau păstăi de mazăre.

— Nu vă luați după aparențe, spuse Schüller, zâmbind. Cercetătorii noștri se numără printre cei mai apreciați din Europa. Avem chiar și un laureat Nobel printre noi!

— În ce domeniu lucrați? întrebă Niémans pe un ton care-i trăda scepticismul.

— Biologie, fizică, genetică… Căutăm soluții la problemele ecologice ale prezentului.

Ivana interveni:

— Dar sunteți, în același timp, medicul familiei Geyersberg?

— E același lucru, nu-i așa? replică malițios Schüller.

Însă păru să-și regrete imediat ironia.

— Iertați-mă, vă rog, nu e deloc momentul potrivit pentru astfel de glume, reluă el. Bietul Jürgen… Am asistat la nașterea lui, știați? Vă rog, pe aici.

Schüller se îndreptă spre clădirea principală. Deasupra intrării era atârnat un clopot și o decorațiune din fier forjat de forma unei berze. Niémans nu-și putea desprinde privirea uimită de la acești savanți de elită care arătau exact ca o gașcă de hipioți din anii șaptezeci.

Medicul împinse ușa grea din lemn masiv, în timp ce-și scotea cizmele de cauciuc pe pardoseala de piatră, înăuntru, de-a lungul peretelui se zărea un șir lung de șoșoni din pâslă.

— Vă supărați dacă vă rog să vă descălțați? Intrați, vă rog.

5.

Intrară într-o încăpere ce părea să aparțină unui alt secol: pardoseală din teracotă, un șemineu înalt, ca o arcadă, tot soiul de etajere încărcate cu cratițe și oale de aramă. În centrul sălii trona o masă enormă, deasupra căreia atârnau lămpi micuțe, cu abajururi din sticlă fumurie. Prin storurile pe jumătate coborâte, în încăpere pătrundea, ca filtrată prin miere, lumina aurie a soarelui.

Cei doi polițiști sfârșiră de încălțat șoșonii de pâslă și făcură câțiva pași.

— Vă servesc cu o bere? Un șnaps?

Schüller deschise un frigider uriaș, dotat cu un distribuitor de gheață, care contrasta puternic cu decorul. Barba doctorului sclipi în lumina venită din interiorul frigiderului, de parcă ar fi fost plină de cristale de gheață.

— Merge o bere, încuviință Niémans.

— Treacă de la mine, spuse și Ivana.

Se așezară la masă, în tăcere. În încăpere plutea un miros vag de ceară și

de piatră umedă, categoric mai plăcut decât cel al bălegarului.

Își destupară berile și mai zăboviră câteva secunde. Parcă s-ar fi aflat într-o tavernă medievală.

— Ce-ați vrea să aflați, de fapt? întrebă Schüller, în cele din urmă. Mi-am predat raportul polițiștilor francezi acum două zile. Am fost interogat și de cei de la Landespolizei. Credeți-mă: asasinarea unui Geyersberg, aici, aduce cu sine mult tam-tam.

— În primul rând aș vrea să lămurim un detaliu, începu Niémans. De ce ați asistat la autopsia lui Jürgen? Cine v-a solicitat acest lucru?

Schüller plescăi din buze. Rezemat de masă într-un cot, cu berea în cealaltă mână, părea ieșit dintr-un tablou al lui Bruegel cel Bătrân.

— Franz mi-a cerut să asist.

— Cine?

— Unchiul lui Jürgen și al Laurei, fratele tatălui lor, îl lămuri Ivana.

Schüller făcu un gest cu berea din mână către roșcată, în semn de confirmare a spuselor ei.

— Unchiul lui Jürgen și-al Laurei a dorit ca eu să-mi redactez propriul raport asupra autopsiei. Procurorul din Colmar a acceptat chiar să-l ia în considerare, ca document oficial.

— Franz n-avea încredere în legistul francez?

Schüller ridică din umeri.

— Suspiciunea cred că e ereditară în familia Geyersberg. Din principiu, pentru ei toată lumea e suspectă…

— În raportul scris de dumneavoastră ați afirmat că nu aveți nicio certitudine în privința cauzei decesului.

Schüller sorbi prelung din bere și se strâmbă.

— Având în vedere decapitarea, e imposibil să fii sigur de ceva.

— Și totuși, credeți că i-a fost tăiată beregata?

— Fără îndoială, rosti el, cu glas stins. Bietul băiat…

Părea să trăiască din nou coșmarul autopsiei și astfel să se reconecteze la martiriul la care fusese supus Jürgen.

— Un lucru e sigur, reluă el. Asasinul i-a tăiat capul folosindu-se de un cuțit. N-aș putea să jur că a fost un anumit model, dar aș pune pariu c-a fost un cuțit de vânătoare. Gâtul poartă urmele loviturilor lamei. N-a fost vorba nici de vreun fierăstrău și nici de vreun alt fel de aparat de tăiat.

Ivana își scosese un carnețel și nota în grabă spusele doctorului. Pentru

a-și spori eficacitatea, învățase o tehnică pe cale de dispariție: stenografia.

— Ucigașul i-a despicat abdomenul și a prelevat o serie de organe. De ce credeți c-a făcut-o?

Schüller se ridică și își luă încă o bere din frigider. O propti de marginea mesei, lovi cu pumnul și îi scoase capacul, apoi se așeză la loc.

— Bănuiesc c-a făcut-o din reflex, e un gest de vânător. După vânarea unui animal, burta îi e despicată pentru a elibera gazele și a evita umflarea organelor interne.

— Mutilarea anusului are de-a face tot cu vânătoarea?

— Bineînțeles. Se scot măruntaiele printr-o incizie verticală practicată pe abdomen, dar organele genitale sunt extrase prin anus, pentru a nu risca contaminarea cărnii cu urină și fecale.

Tânăra aruncă o privire furioasă spre mentorul ei. Niémans știuse de la bun început acest detaliu și nu i-l împărtășise.

— Așadar, ucigașul e pasionat de vânătoare? reluă ea, cu creionul în mână.

— Da, și încă de un anumit tip de vânătoare: *pirsch*{3}.

— Ce anume?

— Vânătoarea la dibuit, îi răspunse Niémans.

Schüller încuviință, zâmbind.

— Pe aici se practică vânătoarea așa cum o știe toată lumea, doar cu pușca în mână, dar și cea pe care cu toții o detestă, cea cu hăitași. Pe lângă acestea, mai e și un alt tip de vânătoare, numit *pirsch*…

Își coborî glasul, de parcă ar fi urmat să împărtășească o mare taină:

— Pânda, tăcută și singuratică. Să te apropii de pradă cât mai mult cu putință și, în clipa fatidică, să decizi dacă aceasta merită sau nu să moară…

— Nu înțeleg.

— În acest caz, vânatul e un exemplar masculin, perfect sănătos. Un „mascul înarmat”, cum se spune, cu colți lungi dacă e vorba de un mistreț, cu coarne mari dacă e vorba de un cerb. Ceea ce contează e apropierea. Îndrăzneala de a te afla la doar câțiva pași de un adversar pe măsura ta…

— Și ce se întâmplă în momentul acela? Prada e lăsată să scape?

Schüller izbucni în râs.

— Se vede că nu ați fost niciodată la vânătoare! În momentul acela, vânatul trebuie răpus cu un singur glonte, tras după niște reguli foarte stricte. Este ceea ce se numește o „lovitură curată”.

— Dar Jürgen nu a fost ucis cu un glonte, observă Niémans.

— Nu, într-adevăr. Ucigașul a fost inspirat de *pirsch,* dar s-a folosit de o armă tradițională pentru a ucide, o armă albă.

— Jürgen von Geyersberg avea o crenguță de stejar între dinți. E și aceasta o tradiție, nu-i așa?

De data asta, Schüller închină berea în direcția lui Niémans: aprecia faptul că avea de-a face cu un cunoscător.

— Exact. Atunci când vânatul e ucis, i se oferă, la fel ca în cazul condamnaților la moarte, o ultimă masă. În general, crenguța e înmuiată în sângele prăzii, înainte de a-i fi vârâtă în gură. Unii vânători beau ei înșiși din sângele vânatului…

— Sunteți și dumneavoastră amator de astfel de distracții rafinate? întrebă Ivana, pe un ton provocator.

Schüller nu păru deloc deranjat de tonul agresiv al polițistei. Aruncă o privire lungă spre Niémans, părând a întreba: „De ce ați mai adus-o pe puștoaica asta aici?”

— Nu. N-am destulă răbdare pentru așa ceva. Sunt mai degrabă genul care urmărește vânatul cu ajutorul unui câine. Aș spune chiar că sunt specialist în rasele de câini de vânătoare! adăugă el, gesticulând din nou cu sticla de bere.

Ivana mâzgăli ceva în carnețel, apoi ridică privirea. *Să-l lăsăm să se desfășoare…*

— Potrivit raportului dumneavoastră, continuă ea, asasinul nu doar a extras organele interne, ci a subtilizat o parte dintre acestea: măruntaiele, esofagul, stomacul…

— Nu le-a subtilizat, ci le-a îngropat. E o altă regulă a *pirsch*-ului.

— De ce?

— În primul rând, respectivele organe nu pot fi mâncate. Dar, mai ales, sunt organe care provin dintr-o zonă tabu.

Medicul își reluă tonul conspirativ:

— Pântecele e sursa profundă a căldurii animalului, acolo se află sângele său negru, esența firii sale sălbatice…

— Dar în cazul de față nu avem certitudinea că a îngropat aceste organe.

— Ba da, cum să nu?

— De unde aveți această certitudine?

Schüller nu-și ascunse deloc uimirea.

— Dar… organele au fost găsite, la o oarecare distanță de cadavru! Nu înțeleg, colegii dumneavoastră francezi nu v-au informat?

Ivana și Niémans schimbară în fugă o privire: jandarmii le făcuseră pocinogul. Sau poate, de-a dreptul, uitaseră să îi anunțe.

Polițista, dornică să nu zăbovească prea mult asupra „neregulilor interne ale poliției franceze”, se grăbi să pună o altă întrebare:

— În ritualul *pirsch* se obișnuiește și să se taie capul prăzii vânate?

— Da, dar numai dacă se dorește păstrarea unui trofeu. Procedura de decapitare se numește „masacru”.

Niémans zări un început de zâmbet în colțul gurii Ivanei: termenul i se părea potrivit.

— Credeți că asasinul avea cunoștințe avansate de anatomie? întrebă el. Am putea avea de-a face cu un măcelar? Sau poate un chirurg?

— Cred că ar fi de-ajuns să fie un vânător. Un tip care își cunoaște meseria. Și am să vă dau un alt exemplu în acest sens: pentru a extrage măruntaiele, individul a tăiat coastele până sub stern, exact așa cum ar proceda un vânător profesionist în pădure, după uciderea prăzii.

Polițistul se gândi la Jürgen von Geyersberg. Nu cunoștea toate detaliile, dar putea să își închipuie cum se desfășurase tinerețea și pregătirea junelui moștenitor. Școli de elită, sporturi pe măsură, vacanțe de lux… Nimic, absolut nimic nu îl predestina pentru o astfel de moarte, asemeni unui mistreț oarecare.

Oare ce încerca să comunice ucigașul?

— Vă mulțumesc domnule profesor, asta e tot, cel puțin deocamdată.

— Deocamdată?

Niémans încuviință din cap, în semn de mulțumire.

— Vom citi cu atenție raportul dumneavoastră de autopsie și vă vom contacta ulterior, dacă mai avem întrebări.

— Și ceea ce v-am spus azi? Nu trebuie să semnez o depoziție?

— Cele discutate azi vor rămâne *off the record.*

Ivana strâmbă din nas la auzul sintagmei-clișeu a tagmei jurnaliștilor. Percepu însă, fără putință de îndoială, mesajul subliminal al spuselor lui Niémans: la șase sute de kilometri de Paris, dincolo de granițele Franței, n-avea niciun rost să se lege la cap cu hârțogăria birocratică.

Niémans era hotărât să se lase condus doar de instinct, fără să lase vreo urmă. N-avea de gând să citească raportul lui Schüller, scris fără îndoială în

germană. În schimb, intenționa să își rezerve dreptul de a-l consulta pe profesor: era vânător și, în această calitate, poseda o experiență enormă.

Căci Niémans își bătuse în cuie ideea de bază pentru acest caz: ucigașul pe care îl căutau era un practicant al *pirsch*-ului.

6.

— Data viitoare când mai ai anumite informații, ar fi frumos din partea ta să mi le împărtășești și mie înainte de a lua la întrebări un martor, se răsti Ivana în timp ce traversau curtea centrului de cercetări.

— Calmează-te, a fost doar o intuiție.

— Știi foarte bine la ce mă refer. Nu-mi place să pic de proastă.

Ivana nu fusese deloc încântată să asiste fără replică la discuția dintre doi masculi cu privire la arta și deprinderea de a ucide niște animale lipsite de apărare.

Se înșela însă: Niémans era departe de a fi un expert; nu vâna nici măcar ocazional. Avea însă o serie de noțiuni despre vânătoare, adunate pe parcursul îndelungatei sale cariere în domeniul armelor.

— Va trebui să luăm legătura cu jandarmii, spuse el în timp ce ieșeau pe poarta comunității.

— N-are niciun rost, nu vezi că ne dau cu flit?

— Cred că e chiar mai rău de-atât: am impresia că ne-au ignorat cu bună știință.

În timp ce se apropiau de mașină, micuța slavă își scoase telefonul mobil. Era în jurul orei cinci după-amiaza și ziua își începuse deja spectacolul final; cerul căpătase o nuanță gălbuie, ca de sulf.

— Să sperăm că polițiștii germani se vor dovedi mai cooperanți, spuse ea, strecurându-se în mașină, la locul ei.

N-aș băga mâna-n foc pentru asta… Această primă parte a anchetei nu începuse prea bine. Un miliardar tânăr, sacrificat ca un cerb. O investigație pe teren străin. Niște jandarmi care, fără îndoială, erau convinși că-și făcuseră deja toată treaba. Cât despre teutoni, cu siguranță nu așteptaseră sosirea celor doi francezi, cu sfaturile lor, pentru a-și face datoria.

Polițistul închise ochii. Undeva spre culmi, păsările făceau o larmă infernală. Migratoare întârziate…

În clipa în care deschise ochii, un stol de zburătoare minuscule se împrăștiară pe cer, precum pulberea la gura unui tun după o salvă.

Niémans se dezmetici din scurtul răgaz de absență din realitate și urcă, la rândul lui, în mașină.

— Ce faci acolo? întrebă el, instalându-se la volan.

— Le scriu, totuși, jandarmilor. Avem nevoie de dosarul complet.

— Să fii politicoasă.

— Sunt, întotdeauna. Doar mă știi.

— Și? Ce facem mai departe? întrebă el, demarând.

— Trecem la lucrurile serioase, îi răspunse Ivana, în timp ce-și conecta telefonul la o aplicație de geolocalizare. Ne vom întâlni cu Laura von Geyersberg, sora lui Jürgen. Locuiește într-o vilă aflată la numai câțiva kilometri aici. Când ieșim de pe drumeag, ia-o la dreapta.

Trecură din nou pe lângă lacul Titisee. Oglinda apei era acum întunecată, ca un zăcământ de cărbuni de suprafață, sau poate o baltă de păcură. Un material rece și negru, menit arderii într-o bolgie dantescă.

Ivana deschise geamul și își aprinse o țigară; avea o înțelegere cu Niémans: putea să fumeze câtă vreme cobora geamul. Niémans simțea că o ia razna la gândul că scaunele tapițate cu piele s-ar fi putut impregna cu mirosul de tutun rece, sau că ea ar fi putut să-i ardă din greșeală bordul acoperit cu furnir de nuc, dar refuza să o împiedice pe fată să-și satisfacă unicul viciu. Îi repugna societatea contemporană, atât de grăbită să interzică orice, în numele unui „mai bine” iluzoriu. Refuza cu încăpățânare să contribuie la această dictatură în stare larvară, mai rea ca oricare alta: dictatura facerii de bine cu orice preț.

Conducând, privea cu coada ochiului la micuța sa colegă: Ivana trăgea din țigară ca dintr-o mască de oxigen. Încă un paradox al tinerei domnișoare. Pe de o parte, era adepta a tot ce era sănătos: era vegană, practica yoga, folosea numai cosmetice bio… Pe de altă parte, își bătea joc de propria sănătate cu o încăpățânare demnă de-o cauză mai bună: fuma cu patima unui condamnat la moarte și renunțase la droguri și la alcool doar ca să evite, în ultima clipă, supradoza și coma alcoolică. Era mereu foarte vocală cu privire la protejarea naturii și mereu îngrijorată de viitorul planetei, dar nu pusese niciodată piciorul la țară și se simțea bine doar în zonele urbane, umplându-și plămânii cu dioxid de carbon.

— Câți ani spuneai că are contesa? întrebă el.

— Treizeci și doi, cu doi ani mai puțin decât Jürgen. La moartea părinților, cei doi au moștenit conducerea grupului VG. De-acum, Laura va trebui să se descurce de una singură.

— Cum au murit părinții?

Ivana își scosese iPad-ul.

— Mama s-a sinucis în 2012, tatăl a murit de cancer, în 2014.

— Și n-a mai fost niciun alt pretendent la moștenire?

— Generația precedentă a fost alcătuită din trei frați: Ferdinand, tatăl lui Jürgen și al Laurei, fratele său Herbert, mort prematur, după ce i se născuseră doi băieți, și Franz, despre care am mai discutat, care e încă în viață, dar n-a avut niciodată copii.

— E oare cu putință ca acesta din urmă să fi vrut să preia frâiele grupului, eliminându-l pe nepot?

— Habar n-am. Va trebui să îi verificăm alibiul.

— Dar verișorii lui Jürgen, copiii lui Herbert?

— La fel. Dar acționarii grupului au avut dintotdeauna încredere în Jürgen și Laura, iar rezultatele obținute de VG sub conducerea lor sunt excelente. Nu ar exista niciun motiv pentru ca ei să-și dorească înlocuirea lui Jürgen cu un alt Geyersberg.

— Crezi că ar fi fost posibilă existența unei rivalități între frate și soră?

— E de cercetat. Dar ar mai fi o posibilitate, aceea ca Laura să fie următoarea pe lista criminalului…

De-o parte și de cealaltă a drumului, nimic nu întrerupea masa compactă a brazilor. Nici urmă de stâlpi de electricitate sau indicatoare rutiere. Pădurea părea a fi înghițit orice urmă de civilizație.

— Mai avem mult?

— Suntem deja pe teritoriul familiei Geyersberg.

Auzind asta, Niémans avu, brusc, revelația dimensiunii averii acestei familii, care stăpânea, se pare, mii de hectare din Pădurea Neagră. Familia Geyersberg era cea care eliminase, cu bună știință, orice urmă de civilizație de pe domeniul lor seniorial, pentru a respira în voie și pentru a putea vâna după bunul lor plac.

Polițistul se concentră asupra propriilor gânduri. Când se afla la volan, își simțea neuronii stimulați într-un mod aparte. Primele informații aflate despre circumstanțele în care fusese comisă crima nu-i dădeau pace, născând în mintea sa felurite teorii contradictorii. O ipoteză ar fi fost aceea

că ucigașul era un practicant al *pirsch*-ului și că, în ochii acestuia, a sacrifica un om așa cum ar fi procedat cu un cerb sau un mistreț era un fel de omagiu, un act de o frumusețe aparte.

Pe de altă parte, la fel de plauzibilă era și ipoteza contrară: asasinul ura din adâncul ființei sale *pirsch*-ul, iar reproducerea acestui mod de acțiune era o expresie a urii sale, sau, poate, o modalitate de a se răzbuna… pentru ce? Un accident de vânătoare?

— Încetinește! îi ceru răstit Ivana. Vom intra în parcul proprietății.

Exact în clipa aceea, pe drum își făcură apariția doi paznici. Ciudat, nu exista o poartă de intrare, iar trecerea pe spațiul proprietății nu era semnalată în vreun fel anume. Drumul acesta asfaltat aparținea însă familiei Geyersberg și destinația lor nu putea fi decât una singură: castelul contesei.

Cu oarecare întârziere, Niémans observă că frunzișul arborilor din jur era aici mai des și mai întunecat, astfel încât locul își merita pe deplin numele: Pădurea Neagră.

Ivana coborî din mașină și conversă în limba germană cu cei doi paznici. Lăsându-se în voia propriilor prejudecăți, Niémans își spuse că fetei, care era de origine croată, îi fusese mai la îndemână să deprindă această limbă. O prejudecată neîntemeiată: fata nu vorbea o iotă din limba tatălui ei, iar germana nu avea, de fapt, nicio legătură cu limbile slave.

Ivana reveni la locul său și-i făcu semn să pornească. Conduse înainte, încă vreo zece minute în timp ce pădurea părea să nu se mai sfârșească. Deodată însă, în fața lor se deschise un luminiș uriaș, asemenea unuia dintre acele cercuri misterioase din lanuri, despre care se spune că ar fi urmele unor farfurii zburătoare. Suprafața expusă razelor soarelui era așternută cu o peluză atent îngrijită, ca o mochetă impecabilă; părea că o civilizație necunoscută, venită de nu se știe unde, își impusese prezența aici, în inima pădurii, fără a cere cuiva permisiunea.

În capătul opus al acestui uriaș luminiș, Niémans zări reședința Laurei von Geyersberg. Nu era, așa cum se așteptase, un castel impunător, ci o vilă modernă, datând cel mai probabil de la începutul secolului douăzeci. Un paralelipiped mare de sticlă, ce strălucea asemenea unui cristal în lumina ultimelor raze de soare.

Polițistul iubea arhitectura, deși nu se pricepea foarte bine la ea. Își cumpărase o hală dezafectată la Cachan, luând un credit pe douăzeci de ani, doar pentru a dispune de o suprafață cât mai mare, fără pereți despărțitori,

pe care arhitectul Mies van der Rohe le numise „spații libere”.

Găsiră un loc de parcare la câțiva metri de vilă, lângă un vehicul de teren negru, aflat într-o stare nu tocmai strălucită. Niémans recunoscu aici snobismul celor bogați, care conduceau niște rable sau purtau pulovere găurite tocmai fiindcă puteau să-și permită absolut orice.

Coborând din Volvo, Niémans măsură din priviri clădirea. Dincolo de pereții de sticlă de la primul etaj se vedeau doar draperiile albe; fără îndoială, acolo se aflau dormitoarele. Parterul însă era pe deplin transparent: suprafețele lucitoare de sticlă erau aici încadrate de o structură de culoarea oțelului ruginit, o nuanță apropiată de cea a sângelui coagulat.

Cel mai izbitor aspect era însă felul în care clădirea părea să se sprijine pe fondul compact al pădurii de dincolo de ea. Brazii umpleau golurile, iar sclipirile reflectate din pereții de sticlă iluminau coroanele acestora. Între clădire și zidul viu al pădurii părea a se fi petrecut o fuziune integratoare. Această casă nu era o locuință, ci rezultatul unei splendide simbioze.

Fără să vrea, lui Niémans îi scăpă un fluierat admirativ.

— Păstrează-ți uimirea pentru când o s-o cunoști pe stăpâna casei, spuse sec Ivana.

7.

Ivana știa că lui Niémans avea să-i fie pe plac contesa.

Umbla vorba că pe veteranul poliției judiciare nu-l interesau deloc femeile. Adevărul era însă tocmai pe dos: Niémans era fascinat de ele, dar nu reușise niciodată să se simtă suficient de în largul său, lucru care însă, de obicei, odată cu vârsta, îi permitea unui bărbat să facă față adversarului de sex opus. Taica Niémans era, în realitate, un tip destul de încuiat.

Ca toți masculii bătrâni, se simțea paralizat în prezența femeilor, a căror forță interioară era cu totul diferită de a sa; se temea de ele așa cum un boxer se teme de imprevizibilitatea loviturilor unui adversar stângaci. Cu siguranță, acest handicap al comisarului n-avea să îi fie deloc de ajutor în fața contesei.

Ivana găsise destule articole în presa mondenă care o aveau drept subiect pe Laura von Geyersberg. Laura, la baluri de caritate, înveșmântată în rochii lungi, din materiale scumpe. Laura, așezată în primul rând la cele mai sofisticate prezentări de modă. Laura călare pe un cal alb, în costum de

vânătoare, cu cascheta pe cap, fugărind vânatul…

Când mai avea oare timp să conducă imperiul? Cu toate acestea, nu încăpea nicio îndoială în privința capacității ei manageriale: ceea ce făcea, conducând cu o mână de fier afacerea familiei, alături de fratele său, era cât se poate de eficient. Toate articolele erau în deplin acord: din momentul în care conducerea grupului VG, companie de top pe piața germană a industriei automobilului, fusese preluată de Jürgen și Laura von Geyersberg, rezultatele anuale ale acesteia se aflaseră într-un progres continuu, spre marea mulțumire a acționarilor, bună parte dintre aceștia fiind rude ale celor doi frați. Din acest punct de vedere, eliminarea lui Jürgen părea lipsită de sens, ca și cum ar fi omorât găina cu ouă de aur.

Urcară cele câteva trepte, de-a lungul fațadei clădirii. Ivana nu știa o iotă despre arhitectură, dar era capabilă să recunoască, instinctiv, o reușită în acest domeniu. Acest imens acvariu chiar arăta trăsnet.

Niémans apăsă pe butonul soneriei și, din reflex, își aranjă haina și ochelarii, încremenind apoi în așteptare. Ivana rămăsese la câțiva pași mai în spate și se bâțâia de pe un picior pe altul, incapabilă să rămână nemișcată. Avea emoții. Contesa era frumoasă – fotografiile demonstrau asta –, bogată și deșteaptă. Pe scurt, absolut tot ceea ce ea însăși nu se considera a fi, chiar dacă, în zilele ei bune, s-ar fi găsit destui care s-o găsească drăguță sau chiar fermecătoare.

Cea care deschise ușa fu însăși Laura von Geyersberg.

Versiunea în carne și oase era mult peste cea reprodusă în paginile revistelor tipărite pe hârtie lucioasă. Acea creatură somptuoasă și arogantă din fotografii nu avea nimic în comun cu femeia zâmbitoare care-și făcuse apariția în prag. Era aproape la fel de înaltă ca Niémans, iar pe umeri i se revărsau buclele negre ale unei coame bogate. Trupul subțire părea făcut pentru a se strecura în cele mai elegante veșminte, fie că era vorba de rochiile unor designeri de top, așa cum apărea prin reviste, fie că purta doar o pereche de blugi strâmți, un pulover și balerini, ca acum.

Studierea detaliilor dură doar o clipă, dar femeile n-au niciodată nevoie de mai mult timp pentru a evalua punctele forte ale celor prezenți. Laura von Geyersberg avea un gât lung, precum Uma Thurman, sprâncenele frumos arcuite și ochi întunecați și, paradoxal, ciudat de strălucitori. Nasul drept și fin și buzele de o senzualitate discretă completau acest portret exemplar. Cu toate acestea, magnifica apariție cu freza flamboaiantă ca-n

anii optzeci emana un soi de modestie intrinsecă.

Fără machiaj sau bijuterii, Laura nu era, în mod vădit, într-una dintre zilele ei bune. Era trasă la față și avea cearcăne. Dar toate acestea nu reușeau decât să îi sporească frumusețea; era asemenea acelor atleți al căror corp nu e niciodată mai frumos decât atunci când sunt în culmea efortului, în condiții de adversitate absolută.

— Bună seara, rosti ea, întinzându-și mâna albă, cu încheietura fină. Sunt Laura von Geyersberg.

— Comandant Pierre Niémans, se prezentă vizitatorul, parcă prea sigur pe sine, de parcă și-ar fi repetat îndelung replicile în fața oglinzii. Colega mea, locotenent Ivana Bogdanović.

Ivana fu cât pe ce să facă o plecăciune. În acea clipă, se simțea aproximativ la fel de seducătoare precum un gândac ieșit de sub chiuveta din bucătărie.

— Eu v-am telefonat după amiază, mormăi ea, de parcă ar fi ținut morțiș să demonstreze că până și gândacii au dreptul la cuvânt.

Nu reușea să-și desprindă privirea de pletele bogate ale Laurei: o priveliște de-a dreptul sfâșietoare pentru Ivana, care avusese dintotdeauna impresia că părul ei avea extensii făcute dintr-o mătură veche.

Laura își vârî mâinile în buzunare și îi privi pe rând.

— Nu prea am înțeles ce vreți de la mine, spuse ea pe un ton blând, într-o franceză lipsită de orice urmă de accent. Jandarmii m-au interogat deja…

Niémans se înclină, țeapăn ca un soldat în postul de santinelă.

— Ei bine… În lipsa unor progrese rapide în rezolvarea cazului, am fost chemați noi, ca întăriri…

Laura se dădu la o parte, făcându-le loc să intre. Încăperea în care pășiră era vastă și nu părea să aibă nimic care să susțină plafonul: nicio coloană, niciun zid de portanță. Întregul spațiu era scăldat într-o lumină cu tente chihlimbarii.

La prima vedere, tot acest spațiu părea gol. La o cercetare mai atentă, privitorul putea să descopere câteva elemente: un cufăr, un pian mare cu coadă, o canapea; tendința oricărui nou-venit era de a le ignora, căci privirea îi era atrasă de un șemineu suspendat, ce amintea de un periscop așezat invers. De jur-împrejur, dincolo de pereții de sticlă, brazii în nuanțe de verde și brun păreau străjerii neclintiți ai acestui palat de cleștar.

— Bun venit în Vila de Sticlă! rosti Laura. Străbunicul meu era un mare

admirator al stilului Bauhaus. A construit această casă în anii treizeci. Ador locul ăsta!

— Cine a fost arhitectul?

— Un discipol al lui Ludwig Mies van der Rohe, prieten al familiei. În anumite privințe, era chiar mai avangardist decât maestrul său, care a conceput casa Farnsworth sau Crown Hall abia în anii cincizeci…

Femeia pronunța toate aceste nume de parcă ar fi fost vorba de referințe banale. Ivana abia dacă înțelesese numele arhitectului.

Contesa se îndreptă spre „colțul-salon”, format dintr-o canapea de culoare ocru și câteva taburete cu șezutul alcătuit din benzi întrețesute de piele, așezate pe un covor de blană.

— Jürgen locuia tot aici? întrebă Niémans, luând-o pe urmele ei.

Contesa se întoarse. Nu-și scosese mâinile din buzunare, iar atitudinea aceasta îi dădea o înfățișare de puștoaică.

— Nu. De ce? Jürgen avea casa lui, la Freiburg.

Cu o ridicare a bărbiei, le arătă celor doi polițiști taburetele: nu era o invitație, ci mai degrabă un ordin. Cei doi se supuseră fără să crâcnească.

— Ce vreți să știți de la mine? întrebă contesa, așezându-se în fața lor, la mijlocul canapelei.

Își luase o poziție studiată, cu mâinile cuprinse între coapse și umerii înălțați, de parcă ar fi cuprins-o frigul pe neașteptate.

Ivana îi privea ochii negri, ce păreau gata să fie inundați de lacrimi. Privirea femeii avea o profunzime lichidă, distantă și dătătoare de amețeală; a o privi în ochi era întrucâtva echivalent cu a privi bolta înstelată, cu detaliile-i minuscule și, totuși, atât de îndepărtată și inaccesibilă.

O privire spre Niémans fu de-ajuns pentru a-i confirma Ivanei intuiția: acesta părea deja pierdut în acea Cale Lactee.

8.

– Ne pare rău că suntem nevoiți să vă răscolim din nou aceste amintiri dureroase…, începu Niémans, cu o blândețe ce nu-i era deloc caracteristică.

Era pentru întâia oară când aveau să ducă la capăt un interogatoriu împreună, iar Ivana nu se așteptase la atâtea precauții din partea lui Niémans. Să-l fi înmuiat vârsta? Sau se topise ca untul în tigaie în fața

frumoasei contese?

În loc de răspuns, Laura von Geyersberg se mulțumi să facă un gest vag cu mâna, a cărui semnificație era, însă, limpede: „Dă-i drumul, bătrâne…"

— Când l-ați văzut ultima oară pe Jürgen?

— La fel ca toată lumea, sâmbătă la amiază. La pavilionul nostru de vânătoare avea loc un prânz pentru invitații noștri. Jürgen a trecut pe-acolo, în fugă. Detesta genul ăsta de evenimente.

— Vă referiți la vânătoarea cu câini? întrebă Ivana.

— Nu, mă refeream la toate mondenitățile care precedă vânătoarea propriu-zisă. Nici eu nu mă omor după ele, dar țin de o tradiție care ne permite să păstrăm legături apropiate cu partenerii noștri comerciali și cu notabilitățile din regiune…

Niémans vorbi din nou:

— Iar ulterior n-ați mai avut nicio veste de la Jürgen?

— Niciuna.

— Nici vreun apel sau mesaj?

Laura von Geyersberg zâmbi scurt, sau mai degrabă își strâmbă nițel colțul gurii:

— De ce mă întrebați? Cunoașteți deja răspunsul, nu-i așa?

— Întocmai. Ultimul său apel telefonic v-a fost adresat.

— Așa e. M-a sunat sâmbătă după-amiază, în jurul orei 15.

— Ce v-a spus?

— Nimic special. Voia să știe dacă totul era în ordine cu invitații. Mi-a promis că avea să treacă pe la pavilion la ora cinei.

— Nu v-a îngrijorat absența lui?

Laura își scoase mâinile dintre coapse și le desfăcu, asemenea unor frunze de lotus.

— Jürgen avea obiceiul să mai dispară… Dar niciodată pentru mai mult de douăzeci și patru de ore. De altfel, știam că avea să fie prezent la vânătoare, a doua zi dimineața. N-ar fi ratat partida pentru nimic în lume.

Ivana realiză că-și bâțâia piciorul drept, semn limpede de nervozitate. De foarte multă vreme, lupta din răsputeri să scape de complexele cauzate de originea sa modestă, dintr-o periferie mizeră. Era asemenea unei răni nevindecate, o rană adâncă, infectată odată cu trecerea timpului și dătătoare de cangrene: furia, ura, rușinea…

— Și totuși, duminică dimineața nu și-a făcut apariția…, rosti ea, pe un

ton aproape sadic.

Laura își ridică privirea spre tavan și răspunse detașat, de parcă s-ar fi teleportat într-un alt univers, cel al viselor și dorințelor sale.

— Mi-am spus că, probabil, avea să apară în pădure. Lui Jürgen îi plăceau surprizele…, continuă ea, cu voce scăzută.

Niémans prelua inițiativa, de parcă ar fi decis să pună capăt melancoliei ce o cuprinsese pe contesă, dar și pentru a o împiedica pe Ivana să devină mai agresivă:

— Ce îmi puteți spune despre viața lui particulară? Avea vreo relație?

Laura luă un pachet de țigări și îi servi pe vizitatori. Niémans refuză. Ivana, luată prin surprindere atât de gest în sine, cât și de faptul că fumatul era permis într-o astfel de clădire, acceptă.

Cele două femei își aprinseră țigările fără grabă, devenite dintr-odată complice. Pe dată, Ivana își revizui părerea inițială: contesa nu era chiar atât de arogantă… și nici ea, Ivana, nu era chiar de lepădat.

Ivana își reluă locul și vreme de câteva clipe savură aroma tutunului. Deodată, avu impresia că vasta încăpere semăna cu o biserică armenească, cu piesele de mobilier răzlețe ce păreau că strălucesc precum niște icoane și cu volutele de fum ce țineau loc de tămâie.

— Probabil v-au fost pomenite înclinațiile sale mai… exotice, rosti într-un târziu Laura. Dar sunt convinsă că Jürgen n-a fost decapitat fiindcă frecventa localurile preferate de sado-masochiști…

— Ar fi putut întâlni acolo pe cine nu trebuia.

— Nu. În ciuda a tot ce v-ați putea imagina, acela e un mediu inofensiv.

Niémans nu se obosi să încuviințeze.

— Frecventați și dumneavoastră aceste cercuri?

— Poftim?

— Mă refer la mediul sado-masochist.

Laura zâmbi, un zâmbet adevărat de astă dată; era sincer amuzată de întrebarea lui Niémans. Cu fiecare minut care trecea, pe măsură ce această extraordinară ființă se apropia de ei, aveau ocazia să descopere nu o femeie arogantă și inaccesibilă, ci, dimpotrivă, o personalitate cât se poate de umană, de caldă, posesoare a unei însușiri greu de descris, contrară statutului și educației pe care o primise. Și, dacă acest lucru mai era posibil, acea însușire îi sporea considerabil farmecul.

— Se vede că nu sunteți din partea locului, replică ea.

— Cum așa?

— Fiindcă nimeni nu mi-a mai vorbit atât de pe șleau de… De foarte multă vreme.

Niémans se înclină, în semn că-și cere iertare, deși era destul de dificil să-și exprime regretul fiind așezat.

— Îmi cer scuze, am exagerat poate…

— Nu e nicio problemă. Nu, nu frecventez genul acela de cluburi. Gusturile mele sunt… mai clasice, ca să zic așa. Fratele meu obișnuia să-mi spună că sunt o mic-burgheză.

Ivana prinse din nou glas; țigara o făcuse să capete din nou curaj, simțindu-se mai relaxată:

— Jürgen avea dușmani?

Laura von Geyersberg se ridică și făcu câțiva pași în jurul canapelei. Dincolo de ea, prin peretele de sticlă, coniferele se cufundau, încetul cu încetul, în întuneric.

— Familia noastră are o avere de aproximativ zece miliarde de dolari. O asemenea sumă trezește invidii, provoacă rivalități și tot soiul de izbucniri agresive…

Niémans și Ivana schimbară o privire; amândoi se simțeau ridicoli, așa cum stăteau așezați pe taburetele cu benzi de piele.

Ivana se hotărî să se ridice. Întrebă:

— Ați primit amenințări?

— Dimpotrivă. Toată lumea e mereu numai zâmbete când e în preajma noastră. Tata obișnuia să spună: „Cu asemenea prieteni, cui îi mai trebuie dușmani?”

— Vă simțiți în pericol?

— Ar trebui?

Fu rândul lui Niémans să se ridice; parcă erau într-un balet cu o coregrafie complexă.

— Nici dumneavoastră și nici Jürgen nu aveți copii, spuse el. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, cine v-ar moșteni?

— Averea noastră ar fi împărțită între ceilalți membri ai familiei; cea mai mare parte ar ajunge la verii noștri primari, Udo și Max.

În acel moment, Ivana simți mirosul parfumului Laurei: o aromă simplă, naturală, cu un accent vegetal blând, feeric.

— Credeți că aceștia v-ar putea dori moartea? întrebă cu brutalitate

Ivana, de parcă și-ar fi imaginat că astfel putea alunga magia în care o învăluise parfumul interlocutoarei sale.

Laura îi aruncă o privire scurtă, peste umăr, zâmbind, amuzată de naivitatea întrebării.

— Categoric nu. Sunt aproape la fel de bogați ca noi și nu se gândesc decât la femei și la vânătoare.

— Au participat și ei la vânătoarea din acest weekend?

— Bineînțeles. Vă repet însă, puteți să-i dați uitării. Sunt cu totul inofensivi. Mă rog, dacă nu cumva aveți douăzeci și cinci de ani și un fund mișto…

Ivana se retrase, pasându-i ștafeta lui Niémans, care se afla acum față în față cu contesa.

— Dacă tot ați pomenit de vânătoare…, începu el, pe un ton grav. Ce părere aveți despre felul în care a fost găsit cadavrul fratelui dumneavoastră?

Privirea Laurei se schimbă radical, pierzând orice urmă de amuzament sau ironie. Și totuși, locul acestora nu fu luat de tristețe, ci de expresia unei furii reci, mai înghețată decât miezul calotei polare.

— O imitație sordidă a *pirsch*-ului…

— Vedeți vreun motiv pentru această punere în scenă?

Laura îl ocoli pe Niémans și se îndreptă spre peretele de sticlă al fațadei, întorcându-le spatele.

— Pasiunea pentru vânătoare a familiei noastre e binecunoscută. Am făcut multe pentru promovarea acesteia în regiune. Ar putea fi vorba de o provocare.

Niémans i se alătură, lângă peretele de sticlă. Ivana rămase pe loc, mai la o parte. Trioul se transformase de-acum într-un duo.

— Vânați și dumneavoastră? întrebă el.

— Am vânat și eu mult, în copilărie, împreună cu fratele meu. Acum însă, din păcate, nu mai am timp pentru așa ceva.

— Participați doar la vânătoarea din Alsacia.

— Exact asta voiam să spun: organizăm vânători cu gonași în Franța și, ocazional, vânători la pândă pe terenurile noastre din Germania, dar acestea sunt mai degrabă reuniuni mondene. Nu seamănă de niciun fel cu ceea ce simțeam atunci când vânam împreună cu Jürgen, în adolescență…

Parcă pentru a accentua și mai mult cuvintele gazdei, Ivana reperă chiar

în acel moment un rastel cu arme fixat pe un perete de piatră, la intrarea pe un coridor lateral: iată, exista o parte a casei care nu avea pereții de sticlă.

Ivana nu știa nimic despre balistică, dar, chiar și așa, era capabilă să-și dea seama că armele din rastel erau tot ce putea fi mai bun în categoriile lor. Fără îndoială, valoarea fiecărei piese era inestimabilă. Patul armelor era dintr-un lemn atât de prețios, încât părea a fi aur, țevile și mânerele erau atent și fin ornate…

— Dar Jürgen mai practica *pirsch*-ul?

— Jürgen… Da, cred că da. În privința asta era foarte secretos.

— Unde vă aflați în noaptea de sâmbătă spre duminică?

Niémans își schimbase brusc tonul, fără niciun motiv aparent.

— Păi… Aici.

— Singură?

— Nu. Am venit împreună cu unul dintre directorii comerciali ai companiei.

— Măcar știți cu care dintre ei?

Acum, când încerca să devină ferm, Niémans nu reușea decât să dea dovadă de o grosolănie inutilă.

— A, tradiționala aroganță franceză… Vă potriviți de minune în acest rol, domnule comandant. Puteți afla numele celui care m-a însoțit de la colegii dumneavoastră alsacieni, a fost prima informație pe care au verificat-o. Eu…

— Ștefan Griebe, rosti Ivana, adresându-i-se direct lui Niémans. Alibiul doamnei contese a fost deja verificat.

— Alibiul?! repetă Laura, încrucișându-și brațele. Nu credeți că, totuși, mergeți un pic prea departe, folosind termenul acesta?

— E doar un fel de-a spune, încercă Niémans să o tempereze.

Ivana observă, pe capacul pianului cu coadă, mai multe fotografii în care se reflectau ultimele sclipiri ale soarelui. Se apropie și descoperi o serie de portrete de familie: doi copii, băiat și fată, a căror evoluție putea fi urmărită de la o imagine la alta. Luă în mână una dintre rame: în imagine puteau fi văzuți doi adolescenți, cu vârsta între 12 și 14 ani, împreună, în curtea unui castel demn de filmele lui Walt Disney.

Laura putea fi recunoscută fără niciun efort. Băiatul roșcat și grăsuliu de lângă ea era, după toate probabilitățile, Jürgen. Nu semăna deloc cu bărbatul ale cărui fotografii le văzuse în dosar. După vârsta de treizeci de

ani, moștenitorul imperiului von Geyersberg căpătase siguranță în expresie și un trup de atlet și nu mai avea nimic în comun cu roșcovanul rotofei care fusese în adolescență.

Un anumit detaliu o izbi în acel moment: cei doi copii, îmbrăcați în lodene și serioși ca doi episcopi, țineau în mână câte o pușcă de vânătoare uriașă. Cei doi frați crescuseră cu armele în mâini.

O mână apucă fotografia din mâna Ivanei, luându-i-o din față.

— Eram ca doi gemeni, spuse Laura, privind imaginea pe care i-o luase Ivanei. Simțeam același lucru, în aceleași momente. Era o legătură organică.

Contesa părea, în sfârșit, stăpânită de emoție.

— Și în ceea ce privește latura profesională vă înțelegeați la fel de bine?

Chipul Laurei se crispă.

— V-am spus adineauri, noi eram o singură ființă! răspunse ea, pe un ton în care se simțea pregnant disprețul ei față de aceste întrebări și, implicit, față de cei ce le puseseră.

Își trecu mâna peste față.

— Vă rog să mă scuzați… Pierzându-l pe Jürgen, mi-am pierdut rațiunea de-a trăi…

În acel moment, lumina difuză a farurilor și zgomotul motorului unei mașini întrerupseră această confesiune dureroasă. Laura se apropie de peretele de sticlă. În curte, mai multe mașini alb-albastre cu inscripția POLIZEI tocmai se opriseră, împrăștiind criblura din parcare.

— V-au sosit colegii germani, observă Laura, în timp ce-și ștergea lacrimile. Prezența voastră aici n-a trecut, se pare, neobservată.

9.

Noaptea se înstăpânea peste pădure și, odată cu aceasta, frigul necruțător, cu blestemata sa umezeală care se strecura până în măduva oaselor.

Ivana își încheie jacheta de piele și aruncă o privire către Niémans, care, așa cum îi stătea în fire, nu părea să simtă nimic din toate astea. Afișând o atitudine de mascul alfa, cu ochelarii lui de învățător din Al Doilea Război Mondial și părul cenușiu tuns periuță, comandantul se îndrepta cu pași hotărâți spre omologul său german, de parcă ar fi fost gata să se ia la bătaie.

Ivana își îndreptă atenția asupra noilor veniți. O priveliște impresionantă: cele cinci mașini de poliție, marca BMW, parcate în formație pentagonală, cu farurile cu xenon răspândind o lumină intensă, alb-albăstrie, ce scotea în evidență siluetele negre ale polițiștilor, făcând să lucească ecusoanele aurii; păreau mai degrabă soldați, nu polițiști…

În fruntea lor, un individ ieșea în evidență. Era de talie medie, subțirel și cu umeri înguști; purta un hanorac cu inscripția LKA BADEN-WÜRTTEMBERG. Începutul de chelie, ochelarii rotunzi că ai lui Niémans și barbișonul îl făceau să semene cu profesorul Tournesol[4]. Nicidecum nu părea genul după care femeile se dau în vânt.

Și totuși, la o a doua privire, simți un mic fior.

Privindu-l mai cu atenție pe polițistul german, remarcă fruntea înaltă și nobilă, privirea intensă și expresia plină de energie de pe chipul său; ciocul nu îi mai păru la fel de ridicol, semăna cu cele purtate de muschetari, odinioară. Bine înfipt pe picioare, pe aleea cu pietriș, bărbatul părea a fi centrul gravitațional al formației de polițiști. În ciuda aspectului său mai degrabă fragil, se vedea că el era cel ce conducea grupul, datorită impresiei de putere pe care o emana.

Ivana deveni, brusc, conștientă de două lucruri: tipul îi plăcea, dar, pe de altă parte, era limpede că avea să-i calce pe bătături.

— Sunt Polizeioberkomissar[5] Fabian Kleinert, de la Landeskriminalamt Baden-Württemberg, se prezentă el, întinzându-i o carte de vizită lui Niémans. Adică echivalentul Brigăzii Omoruri franceze.

La fel ca Laura, Kleinert vorbea excelent franceza. S-ar fi zis că limba lui Voltaire fusese un obiect de studiu privilegiat în școlile din Baden-Württemberg.

Niémans vârî în buzunar cartea de vizită, fără să-i arunce măcar o privire.

— Sunt comandant Pierre Niémans, iar colega mea e locotenent Ivana Bogdanović. Facem parte din Biroul central de combatere a omorurilor grave. Fără echivalent.

— Adică? se încruntă Kleinert.

— Biroul a fost recent înființat, cu scopul de a sprijini forțele de poliție și jandarmeria în cazurile mai dificile.

— Noi nu avem nevoie de niciun fel de sprijin.

— Experiența noastră ar putea aduce un plus de limpezime în ancheta

asupra morții lui Jürgen von Geyersberg.

— Ce fel de experiență?

Vreme de-o clipă, Ivana se temu că Niémans avea să dea o replică tăioasă, dar acesta zâmbea; părea dispus să nu se enerveze, ceea ce, în anumite împrejurări, s-ar fi putut dovedi mai rău decât dacă ar fi fost țâfnos.

— Experiența în ceea ce privește crimele, răspunse calm Niémans. Densitatea populației la Paris e cea mai mare de pe întreg teritoriul Franței, iar asta înseamnă că și nebunii și ucigașii duși cu pluta sunt mai mulți. Indivizii aceștia mi-au ocupat tot timpul în ultimii treizeci de ani.

Polițistul german încuviință din cap, cam neîncrezător.

— Procurorul din Colmar mi-a explicat deja toate astea.

Apoi păru să-și amintească adevăratul motiv al iritării sale:

— Când aveați de gând să ne anunțați că ați sosit?

— Nici măcar nu se poate spune c-am sosit încă…

— L-ați interogat deja pe Philipp Schüller, iar acum pe doamna contesă Laura von Geyersberg…

— Veștile circulă repede, din câte se vede.

Kleinert aruncă o scurtă privire Ivanei, apoi se întoarse din nou spre Niémans.

— Vă aflați aici pe teritoriul meu. S-or fi înțeles superiorii noștri în numele nu știu căror tratate europene, dar aici totul se va face sub ordinele mele.

— Cu siguranță, nu. Am fost trimiși aici…

Kleinert îl întrerupse cu un gest de lehamite.

— De altfel, ați ajuns prea târziu. Vinovatul a fost prins.

— Cum? izbucni Ivana. Noi n-am fost informați despre acest lucru!

— Colegii voștri alsacieni nu sunt încă la curent.

— Cine este?

— Thomas Krauss, un activist ce militează pentru interzicerea vânătorii.

— E francez?

— E cetățean german. E în arest preventiv la Offenburg. A mărturisit azi-dimineață.

Numele îi era cunoscut Ivanei: era unul dintre posibilii suspecți în ipoteza unui atentat politic.

— Am putea sta de vorbă cu el? întrebă Niémans.

— Mâine. În seara aceasta va fi transferat la Kriminalpolizeidirektion din

Freiburg. Îl vom interoga împreună înainte de a îndeplini formalitățile necesare extrădării.

— Și-a dezvăluit motivațiile? întrebă Ivana.

— A declarat că uciderea lui Jürgen von Geyersberg a fost un act umanitar și că, dacă ar fi liber, s-ar ușura pe mormântul acestuia. Ce părere aveți de această motivație?

Niémans aruncă o privire către Ivana. Zâmbetul său părea să spună: „Vezi, draga mea, întotdeauna e nevoie de un fals vinovat pentru a începe o anchetă”. Ivana era de aceeași părere: deși pomenise ea însăși această ipoteză, era exclus ca lui Jürgen von Geyersberg să-i fi fost tăiat capul doar fiindcă iubea vânătoarea. Cu siguranță, acest Krauss nu era decât un fanatic care voia să se joace de-a martirii.

— Până atunci însă, contez pe voi să o cruțați pe contesă, reluă Kleinert pe un ton solemn. N-are niciun rost să îi dăm această veste până când nu vom avea o certitudine… Iar în acel moment, cel care o va anunța va fi procurorul.

Cei doi polițiști încuviințară. Neamțul voia să o protejeze pe contesă și era limpede că nu o făcea numai fiindcă femeia era putred de bogată. Un mic amănunt care îl umaniza pe severul polițist german. Kleinert se grăbi să adauge:

— Aștept să-mi dați, până mâine dimineață, transcrierea detaliată a interogatoriilor pe care le-ați realizat.

Niémans păli, la propriu: redactarea oricărui raport, de orice fel, îl îmbolnăvea. Atunci când acceptase acest post, Ivana fusese pe deplin conștientă că avea să își asume toată hârțogăraia.

— Vi le vom transmite de îndată ce ne vom întoarce în Franța și…

— Nu. Toate interogatoriile care au loc pe teritoriul Germaniei trebuie să fie validate de serviciul meu, în termen de cel mult douăzeci și patru de ore. Astea sunt regulile.

Kleinert îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care se apropie, având sub braț un dosar. Din mână în mână, acesta ajunse la Niémans.

— Am dispus să fie traduse în rezumat direcțiile principale ale investigațiilor întreprinse de noi. Am trimis toate acestea și colegilor voștri de la Colmar.

Niémans rămase tăcut.

— Vă mulțumim, domnule comisar, se simți Ivana obligată să spună.

— Aveți unde să dormiți la noapte? îl întrebă Kleinert pe Niémans, de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Ivana.

— Ne vom descurca.

Polițistul german făcu stânga-împrejur fără să îi salute și se îndreptă spre mașină. Unul dintre oamenii săi îi deschise imediat portiera. Precizia fiecărui gest al nemților era demnă de acordurile unui marș militar.

În clipa în care urca în BMW, Kleinert întoarse capul înspre Ivana; o zvâcnire de-o clipă, asemenea unei mișcări reflexe a unei păsări. Apoi, comisarul dispăru, ca o piatră în adâncul unei fântâni.

— Îi cam fug ochii după tine, rânji Niémans.

— Nici măcar nu m-a băgat în seamă.

— Tocmai, e cel mai bun indiciu.

Ivana simți că roșește. Se străduise enorm să scape de această reacție involuntară: de câte ori i se făcea vreun compliment, oricât de neînsemnat, se făcea roșie ca racul. Zadarnic, însă.

— Ei, cum vi s-a părut prima întâlnire cu bravele noastre forțe de ordine?

Se întoarseră. Laura von Geyersberg se afla chiar lângă ei, cu un pulover de cașmir pe umeri. Dincolo de ea, luminile Vilei de Sticlă erau aprinse, preschimbând clădirea într-o navă spațială gata de decolare.

Ivana o măsură din nou din priviri pe contesă: cu siguranță, aceasta nu roșea chiar atât de ușor…

— Cam aridă, această primă întâlnire, replică Niémans, din vârful buzelor.

— E ceva de așteptat prin părțile noastre. Știți de ce pompierii au lăsat să ardă Reichstagul în 1933?

— Nu.

— Fiindcă de jur-împrejur erau indicatoare care interziceau accesul pe peluză.

— Foarte amuzant, rosti polițistul, fără pic de convingere.

— Așa e umorul german. Să intrăm, am cerut să vă fie pregătite camerele.

Cei doi polițiști nu-și ascunseră surpriza.

— Ospitalitatea face parte din tradiția familiei noastre. Mi-am permis și să îi invit pe verii mei la cină. Astfel, nu va mai trebui să vă deplasați pentru a-i lua la întrebări.

Laura se întoarse și porni spre casă, în timp ce Niémans și Ivana se întrebau în gând dacă aveau de-a face cu un gest de ospitalitate sau cu o ambuscadă.

10.

Ivana nu mai văzuse niciodată o cameră atât de spațioasă. Avea, cu siguranță, o suprafață de cincizeci de metri pătrați, iar doi dintre pereții încăperii erau de sticlă. Polițista se apropie de unul dintre aceștia, pentru a admira priveliștea parcului din jurul casei; se afla la primul etaj. Trase deoparte perdelele ample, albe, și avu impresia că spațiul vast al încăperii se revărsa în gol, ca o cascadă translucidă.

Trase la loc perdelele și se întoarse. Încăperea nu era doar mare, ci și de-o frumusețe feerică. Cei doi pereți erau acoperiți cu lambriuri și aminteau de-o cabană de munte. Cufere mici din lemn de teck, cu piciorușe scunde, într-o nuanță mierie și fără niciun ornament, își ofereau privirii frumusețea simplă. În încăpere plutea parcă în aer o aromă de Crăciun și de visare tihnită.

Primul impuls pe care îl simți fu să se descalțe și să umble cu picioarele goale pe parchetul cu lamele late. Plăcerea atingerii, la contactul tălpilor cu lemnul, o făcu să închidă ochii de plăcere. Savura bogăția materialelor de calitate, se lăsa sedusă de senzațiile dătătoare de fericire ale luxului.

Se dezmetici din această fugară beție a simțurilor și-și deschise poșeta, întrebându-se dacă nu cumva se aflau acum în plin conflict de interese: era oare îngăduit ca, în plină anchetă, ofițerii anchetatori să fie găzduiți de către unul dintre martori? Oare încerca astfel contesa să le adoarmă, într-un fel, vigilența?

Telefonul începu să-i sune. Aruncă o privire pe ecran și știu ce avea să urmeze.

— Alo?

Niciun răspuns.

— Alo?

Nimic.

Privi din nou fotografia celui care o apela, tânărul la care ținea atât de mult, care-i dădea coșmaruri și-i bântuia gândurile. Închise, fără să încerce

să-i mai smulgă vreun cuvânt.

În definitiv, merita din plin tăcerea lui și aceste apeluri ticăloase care-i dădeau peste cap zilele și nopțile.

Se lăsă să cadă de-a curmezișul patului, cu brațele desfăcute în cruce. Ce naiba căutau aici? Închise ochii și, așa cum o făcea mereu, se întrebă dacă se afla pe calea cea bună. Nu-și schimbase niciodată direcția, se îndepărtase cât mai mult de propriul trecut, fugise cât o țineau puterile, cât mai departe de gaura neagră care-o scuipase în lume, ca pe un sâmbure de prună.

Asemenea mașinilor, Ivana avea origini hibride: un tată croat, o mamă franțuzoaică. Nașterea ei avusese loc la spitalul Grande Borne din Grigny, departamentul Essonne, iar primii ani din viață și-i petrecuse într-un cartier cu locuințe sociale, devenit între timp o mahala în care legea o făceau interlopii.

Adevăratele pericole, pentru micuța Ivana, se aflau însă altundeva: acasă.

Tatăl ei obișnuia să repete, ori de câte ori avea ocazia, un așa-zis proverb croat: „Mai bine să te rupi decât să te-ndoi!” Ivana nu știa dacă acesta se rupsese sau se îndoise vreodată în viață, dar știa că îl văzuse mereu mort de beat și clătinându-se. Nici mama sa nu era mai brează. Amintirile despre părinții săi îi erau destul de confuze, așa cum fuseseră și aceștia: lătrau mereu unul la altul, se îmbătau cot la cot și sfârșeau prin a se lua la bătaie, lăsând-o pe Ivana să se descurce cum putea pentru a supraviețui.

La șase ani era capabilă să se hrănească, să se îmbrace și să meargă la școală. Nu era o viață tocmai idilică, dar nu era cea dintâi copilă nevoită să trăiască astfel. În 1991, tatăl ei decretase că venise momentul să se întoarcă în patria-mamă: „Croația e independentă!” În țara sa de baștină aveau să capete o nouă șansă la o viață mai bună. Se pare însă că nu recepționase pe de-a-ntregul mesajul transmis în jurnalele de știri, căci referendumul pentru independență declanșase un conflict care avea să dureze cinci ani. La Vukovar nu-i așteptau decât bombardamente cu mortiere și lunetiști la pândă.

Plecaseră într-acolo cu mașina; era un Fiat Panda, Ivana își amintea limpede acest amănunt. În inocența ei, se bucurase de această plecare: era ca o vacanță neașteptată. Pe drum, însă, avea să se întâmple ceva.

Trecuseră frontiera fără probleme, căci tatăl său mai avea încă

pașaportul iugoslav. Se îndreptau spre est. Tatăl, care avea deja o oarecare cantitate de alcool la bord, făcuse o criză de nervi și, preocupat să o plesnească pe mamă, pierduse controlul volanului.

Când Ivana s-a trezit, mașina era înclinată, cu două roți în șanț, iar ea era singură. A deschis portiera și a descoperit cu groază, o priveliște de coșmar: cu picioarele în noroiul șanțului, cu un levier în mâini, tatăl său tocmai îi dădea lovitura de grație mamei sale.

Ivana o rupsese la fugă pe șosea, urmată de tatăl său care, se pare, hotărâse să îi facă de petrecanie și micuței sale ljubav. Ucigașul era cât pe ce să o prindă, însă războiul o salvase. O rafală lansată de avioanele armatei populare iugoslave îl retezase în două, chiar atunci când ridica levierul pentru a-i sfărâma țeasta. Ivana încremenise, paralizată de groază, asurzită de exploziile din jur, orbită de asfaltul care luase foc și împroșcată de pământul negru al Croației, preschimbat în gheizere de-o parte și de cealaltă a drumului.

Urmarea era lipsită de importanță. Căștile albastre, repatrierea prin mijlocirea Crucii Roșii, spitalizarea prelungită. Vreme de un an, nu mai reușise să scoată niciun cuvânt. Încet-încet, își recăpătase vocea și avusese parte de o copilărie aproape normală. Orfelinate, plasament în diverse familii, școli: Ivana le trăise pe toate ca pe un vis, concentrându-se doar asupra propriei dorințe de moarte și autodistrugere. Anorexie, automutilări, tentative de sinucidere, le bifase pe toate. Cu cât ajungi mai jos, cu atât dorința de a te smulge din locul în care te afli devine mai puternică. Ivana, însă, alesese o altă cale: săpase mai adânc, cufundându-se în hăul drogurilor și al violenței…

Atunci în viața ei apăru un înger salvator.

Îngerul ei avea o mutră ciudată: avea vreo patruzeci de ani, părul tuns periuță, ochelari rotunzi, de profesor, care contrastau cu fizicul său de instructor militar.

Drumurile lor se intersectaseră de trei ori.

Prima oară fusese într-o noapte, într-o parcare din Aulnay-sur-Bois, în timp ce ea, care abia împlinise cincisprezece ani, golea un încărcător în furnizorul ei de droguri. A doua oară era în plină zi, atunci când absolvise Școala de Ofițeri de Poliție de la Cannes-Écluse. Se aflau în campus, iar ea tocmai își alesese repartiția; îi pusese cascheta sa pe cap mentorului său și făcuse o poză cu el alături; era selfie-ul cel mai prețios pe care îl păstra în

memoria telefonului. A treia oară ploua, iar el o așteptase în fața comisariatului din Versailles unde-și târa zilele de trei ani deja.

„Ai vrea să lucrăm împreună?”

În timp ce beau o cafea, Niémans îi explicase mai multe despre proiectul de-a dreptul neverosimil în care era implicat: crearea unei brigăzi naționale ce avea să fie liberă să acționeze pe întreg teritoriul țării, în sprijinul poliției și al jandarmeriei, în cazul unor crime sângeroase ieșite din comun. Ivana se ferise să întrebe după ce criterii avea să fie judecată excepționalitatea respectivelor cazuri. Auzise, desigur, despre cele întâmplate la Guernon. Niémans fusese cât pe-aci să-și piardă viața. Un alt polițist mai tânăr, de etnie arabă, scăpase cu bine, dar refuzase să explice blestemul care împovăra micul oraș universitar de la poalele Alpilor. Pe scurt, în ceea ce privea crimele ieșite din comun, Niémans poseda, în mod categoric, un plus de experiență personală față de alți polițiști.

Ivana nu ezitase nicio clipă. După Cannes-Écluse, fusese repartizată la Louis-Blanc, una dintre cele mai „fierbinți” secții de poliție din Paris. Avusese însă parte doar de patrulări plictisitoare și de munți de hârțogăraie. Datorită calificativelor excelente obținute din partea superiorilor, fusese avansată la gradul de locotenent și trimisă la Versailles, unde se preschimbase, de voie, de nevoie, într-o funcționară cuminte. Dacă ar fi continuat așa, ar fi devenit o sclavă a rutinei: serialul de pe Netflix în fiecare seară, apoi să-și plimbe cățelul, iar dimineața să-și savureze cafeaua în fața castelului…

Ivana se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi. Verdictul nu admitea recurs: da, era pe calea cea bună. Din nou, Niémans o salvase, oferindu-i șansa de a prinde adevărații răufăcători. Alături de Niémans, avea să se cufunde în inima întunericului, avea să dea de urma ucigașilor și avea să facă dreptate, scoțându-i la lumină.

În mintea ei de roșcată minionă, fusese dintotdeauna convinsă că vicisitudinile vieții o predestinaseră pentru această îndeletnicire: să vâneze ucigași, să le pătrundă în minte și să-i facă să-și mărturisească vina. Nu era nevoie să fii Freud pentru a înțelege că, în fiecare asasin, Ivana își aresta, de fapt, tatăl. Fiecare își exorcizează obsesiile după cum poate.

Ivana se hotărî să facă un duș. Aici avu parte de o nouă porție de uimire. Pardoseala băii era din gresie simplă, pătrată, dar mobilierul și suportul chiuvetei erau din lemn negru de teck, ce contrasta superb cu albul imaculat

al pereților.

Privirea îi zăbovi o clipă pe forma cubică a robinetelor: nu fusese niciodată în vreun alt loc unde fiecare detaliu să fi fost gândit și ales cu atâta grijă. Fiecare element ascundea o bucată din sufletul unui artist care înălțase viața cotidiană la rangul unei opere de artă.

Simți cum ochii i se umpleau de lacrimi și, pentru a curma acest acces de sensibilitate, plonjă sub jetul dușului, reglând temperatura apei la maximum posibil. Dușurile Ivanei erau mereu în stil japonez, cu apa la cel puțin 42 de grade, iar când, într-un târziu, părăsea cabina, era întotdeauna rozalie ca un purcel de lapte-n proțap.

Câteva minute mai târziu, încăperea se preschimbase într-o baie de aburi, iar pe oglinzi se prelingeau picături strălucitoare. Cu un gest larg, Ivana șterse oglinda aburită de deasupra chiuvetei și-și privi atent chipul.

Fu cuprinsă de panică.

Cu ce naiba ar fi putut oare să se îmbrace astfel încât să nu pară ridicolă în fața contesei?

11.

În chiloți și sutien, Ivana își deschise geanta de voiaj și constată că nu-și adusese decât o rochie simplă, neagră, „pentru orice eventualitate”. Pe de altă parte, până la ora 21, când fusese anunțată cina, mai era o oră.

Îmbrăcă un pulover și un pantalon de jogging și se apucă să studieze dosarul primit de la Kleinert. Era deja familiarizată, în mare, cu detaliile cazului, astfel încât își îndreptă atenția asupra informațiilor referitoare la Jürgen von Geyersberg, care erau grupate într-o mapă separată.

Născut în 1984, Jürgen urmase traiectoria tipică pentru un mic aristocrat german: studiile liceale la un liceu de prestigiu din apropiere de Basel, în Elveția, continuase apoi la Universitatea din Konstanz și la Haute École de Commerce din Franța. În cele din urmă, aterizase la Institutul de Studii Superioare Comerciale de la Universitatea din Navarra, aceasta fiind, se pare, una dintre instituțiile cele mai bine cotate în domeniu.

Jürgen nu părea să se fi grăbit prea mult să intre în câmpul muncii. Moartea prematură a tatălui său, în 2014, îl obligase să preia conducerea grupului VG împreună cu sora sa, ea însăși pasionată mai mult de literatura

franceză și filosofia greacă.

În privința reușitei celor doi frați în fruntea grupului, Ivana avusese deja ocazia să citească mai multe articole; câteva dintre cele din dosar, mai detaliate, în limba franceză, îi atraseră atenția. Frații von Geyersberg își conduceau afacerile cu asprime, un comportament care, se pare, era moștenit de la tatăl lor, Ferdinand, care nu se purtase nici el cu mănuși cu subordonații săi. În cei câțiva ani de când preluaseră conducerea grupului VG, cei doi reușiseră să acumuleze un număr impresionant de inamici, atât în interiorul afacerii, cât și în afara ei. Însă, așa cum remarcase și Niémans, era destul de greu de imaginat o situație în care un angajat concediat sau patronul unei firme rivale să fi recurs la o execuție atât de sălbatică.

Ivana trecu la o altă mapă, ce conținea date despre istoria familiei. Între acestea, Kleinert atrăgea atenția asupra unui articol din revista franceză Point de vue, care istorisea în detaliu antecedentele dinastiei von Geyersberg: o adevărată epopee.

Familia Geyersberg își putea trasa originile până în perioada carolingiană, o vreme când popoarele germanice contribuiseră din plin la crearea identității regatului francez. Ivana trecu repede peste secolele ce urmară, de-a lungul cărora familia Geyersberg își făcuse simțită prezența în toate epocile: din Evul Mediu în Renaștere, de la Războiul de Treizeci de Ani la secolul Luminilor. Clanul Geyersberg jucase un rol chiar și în întemeierea ducatului Baden, care se alăturase apoi landului Baden-Württemberg.

Lăsându-i deoparte pe strămoșii iluștri, Ivana își concentră atenția asupra tatălui lui Jürgen, Ferdinand, al cărui destin era evocat în câteva articole; erau în germană, din păcate, dar dicționarul online își dovedi, cu această ocazie, utilitatea.

Născut după terminarea războiului, Ferdinand von Geyersberg călcase pe urmele tatălui său, el însuși unul dintre marii industriași care contribuiseră la avântul industrial al Germaniei de Vest în anii ’60. Ferdinand preluase ștafeta în anii ’80 și dusese grupul VG pe culmile prosperității conducând cu mână de fier uzinele pe care le deținea și multiplicând brevetele în domeniul electronicii. VG se transformase astfel într-un colaborator de neevitat pentru majoritatea marilor constructori de automobile, îndeosebi pentru uzinele Porsche, mândria landului Baden-Württemberg.

Lui Ferdinand nu-i păsa de imaginea sa publică. Un tip discret, secretos

chiar, era un neamț de modă veche: rece, auster, riguros în tot ce făcea, care râdea atunci când se ardea la mână și purta întotdeauna mănuși. Murise în urma unui accident cardio-vascular în 2014, la doi ani după moartea soției sale, la 68 de ani.

Despre doamna von Geyersberg, niciun cuvânt. Mă rog, aproape nimic: la câțiva ani după decesul acesteia, o revistă elvețiană publicase un lung articol-omagiu. Născută Sabine de Werle, într-o regiune vecină cu vechiul Mare Ducat Baden, provenea dintr-o familie aristocrată șvabă. Era avocată ca pregătire, dar nu profesase niciodată. Se căsătorise cu Ferdinand când avea 24 de ani și avusese o singură pasiune: echitația. Întreaga ei viață gravitase în jurul acestei discipline. Sabine fusese o femeie sportivă, plesnind de sănătate, iar herghelia pe care o administra numărase până la cincizeci de cai.

Poate și din acest motiv, nu-i rămăsese prea mult timp pentru a se ocupa de copii sau de soțul ei, care era el însuși un om foarte ocupat. Iar de ceilalți care gravitau în jurul ei îi păsase cu atât mai puțin. Originea aristocratică o împiedica să se preocupe de cei inferiori și, mai cu seamă, de cei nevoiți să muncească pentru a trăi, „nefericiții".

Dar toate acestea erau doar de ochii lumii. În realitate, Sabine suferea de tulburări mintale pe care familia avusese grijă să le ascundă. În 2012, plecase în Manhattan pentru o licitație de artă contemporană. Se cazase la hotelul St. Regis, pe Fifth Avenue, unde alesese un apartament de la etajul unsprezece. Vizitase fiecare încăpere, ceruse să fie deschise ferestrele salonului, apoi îi mulțumise majordomului. De îndată ce rămăsese singură, se aruncase în gol.

Cum va fi fost oare copilăria lui Jürgen și a Laurei, cu astfel de părinți? Am crescut „ca doi gemeni", spusese ea. Ivana putea să își imagineze acum în ce măsură cei doi frați contaseră unul pe altul, având în vedere vidul afectiv de care erau înconjurați. Părinți absenți, guvernante indiferente, distracții de lux și o pasiune comună, vânătoarea. Cei doi puști crescuseră și deveniseră niște fiare cu diplomă, veșnic în atenția presei, trăgători de elită cu inima înghețată precum un mecanism de chiulasă.

În dosar se aflau o mulțime de fotografii cu Jürgen, marea majoritate recente, de la vârsta maturității. Cu trecerea anilor, puștiul se preschimbase într-un atlet roșcat de o frumusețe palidă. Chipul său exprima însă o anumită detașare diafană, un fel de indolență ambiguă, care, cu siguranță,

le fascina pe femei. În mod evident, știuse să-și preschimbe particularitatea capilară, părul roșcat, într-un atu, un lucru care nu-i reușise niciodată Ivanei.

Prin mâini îi trecură alte fotografii: Jürgen la bordul unui iaht din Saint-Tropez, într-un frac auriu la Ibiza… Tânărul moștenitor știa să se bucure de viață. Chipeș, de viță nobilă, ultrabogat, conducând un imperiu al tehnologiei împreună cu sora sa mai mică, nu se ferea să profite din plin de bucuriile oferite de cluburile și hotelurile de lux. Atunci când nu era ocupat să câștige miliarde sau să le-o tragă unor top-modele, Jürgen se pierdea în adâncul pădurii pentru a-și satisface setea de sânge.

Toate acestea erau însă doar de fațadă. Jürgen ar fi avut toate motivele pentru a fi fericit, dar ceea ce-și dorea el, cu ardoare, era exact contrariul. Atrăgea dragostea și lumina, dar ceea ce îl excita erau bezna și suferința. Kleinert și oamenii săi îi interogaseră deja pe patronii cluburilor foarte selecte pe care le frecventa Jürgen, dar și pe „stăpânele” care îl dominaseră. Nu existau îndoieli în această privință: tânărul von Geyersberg era masochist. Îi plăcea să fie biciuit, ars și supus multor alte torturi; raportul de autopsie pomenea existența a numeroase răni cicatrizate. Îi plăcea să fie insultat, umilit, îngenuncheat.

Big Boss avea un suflet de sclav.

Deși Niémans era de altă părere, Jürgen riscase enorm și era cât se poate de plauzibil ca el să fi dat peste un „stăpân” cu imaginația mult prea fertilă. Dar alibiurile celor pasionați de așa ceva fuseseră verificate. Capitolul putea fi considerat închis, iar atenția anchetei să fie îndreptată spre lumea „de vanilie”, cum numeau cei pasionați de sado-masochism sexul normal.

O ultimă mapă conținea o amplă revistă a presei referitoare la crimă și era, de altfel, cea mai puțin interesantă: sute de texte și extrase din ziare, de pe bloguri, postări de pe Twitter, în franceză, engleză, germană. Un torent de texte, de ipoteze și teorii, având un singur punct comun: autorii acestora nu știau nimic concret și vorbeau tâmpenii.

Telefonul mobil începu să sune: nu era un apel, ci o alarmă. O reglase pentru ora 20 și 45 de minute, astfel încât să aibă timp să-și îmbrace rochia cam șifonată și să-și pună o umbră de machiaj. Sări în picioare și fugi în baie, făcu tot ce-i stătea în putință pentru a face față concurenței, apoi reveni în cameră pentru a închide laptopul și a strânge mapele cu articole în dosar.

Pentru moment, se gândi ea, se aflau într-un joc detectivistic clasic: un pavilion de vânătoare, o serie de invitați faimoși, interdicția folosirii telefoanelor mobile și a mașinilor (o altă particularitate a acestei partide de vânătoare fiind obligativitatea oaspeților de a-și lăsa mașinile la intrarea pe domeniul Geyersberg, adică la mai bine de zece kilometri de zona de vânătoare) și, fără îndoială, un asasin care făcea parte din această înaltă societate.

Hai, grăsuțo! își spuse ea, netezindu-și rochia cu palmele. *Nici vorbă să te lași intimidată*!

Deschise ușa, încercând să-și scoată din minte că tocmai urma să ia cina cu trei dintre moștenitorii uneia dintre cele mai mari averi din Europa.

12.

Niémans avea senzația că aterizase într-un serial de televiziune de modă veche.

După primirea ambiguă a contesei și după invitația de neînțeles a acesteia de a rămâne peste noapte, iată că acum savurau un apetitiv în fața focului din cămin, ca într-un roman de Agatha Christie.

Ținându-și în mână cupele de șampanie, Niémans și Ivana rămăseseră în picioare, drepți ca niște lumânări mai mult sau mai puțin împodobite. Ivana își îmbrăcase rochia cam șifonată care ar fi putut, la rigoare, să treacă drept o ținută de gală. Lucru important, reușise să-și pună ciorapii fără să îi agațe. Niémans optase pentru o ținută sobră, cu sacou și cravată, dar nu renunțase la harnașamentul care-i susținea tocul revolverului calibrul 45. Hainele-i cădeau mai bine decât rochia Ivanei, dar în cazul său, mutra era cea șifonată: profitase de cele două ore libere pentru a trage un pui de somn. Era culmea: Niémans, temutul șef de la Omoruri, tipul violent și imprevizibil, se preschimbase într-un polițist bătrâior de 58 de ani care era gata să adoarmă de îndată ce i se ivea ocazia și care se văita de dureri de șale atunci când se apleca să-și lege șireturile.

În acest moment, vădit incomodat de sacoul cam țeapăn și sugrumat de cravată, Niémans își ținea în mână paharul cu șampanie de parcă ar fi ținut un pui de vrabie și debita banalități:

— Vorbiți perfect franceza. Unde ați studiat-o?

— Nu v-ați făcut temele, domnule comandant, îi răspunse contesa. Mi-am făcut o parte din studii la Paris, la Sorbona.

— N-aș fi zis… Mă gândeam că ați urmat cursurile unei facultăți mai prestigioase.

— Din punctul meu de vedere, nicio universitate nu e mai prestigioasă decât Sorbona. Am studiat filosofia și literatura franceză.

El încuviință și-și lărgi cu un deget gulerul cămășii.

— Credeam că ați urmat studii superioare comerciale.

— Comerțul nu se învață, rosti ea, afișând un zâmbet tăios ca o lamă. Atunci când te naști în familia von Geyersberg, ai comerțul în sânge.

— V-ați reluat deja munca?

— N-am întrerupt-o nicio clipă.

Din punctul de vedere al înfățișării, contesa era cu mult deasupra oricăruia dintre cei prezenți. Rochia neagră mulată îi scotea în evidență talia subțire, descoperindu-i spatele cu piele foarte palidă și făcând să-i strălucească umerii presărați cu alunițe.

Niémans fu gata să se lanseze într-un toast la adresa nobleței și versatilității femeii. Deși fratele ei fusese asasinat cu puțin timp în urmă, Laura von Geyersberg își juca impecabil rolul de gazdă, îmbrăcată asemeni zânei rele Maleficent, cocoțată pe tocuri de doisprezece centimetri.

O căută din priviri pe Ivana, care se retrăsese și își făcea de lucru studiind atent fiecare piesă de mobilier, ca un portărel ce evaluează bunurile unui contribuabil bogat.

— V-a dat Kleinert vestea cea mare? întrebă Laura pe un ton ușor ironic. Se pare că ucigașul fratelui meu a fost prins.

— Cum ați aflat?

— „Nici măcar o frunză nu cade pe-aici fără știrea mea!”

— Văd că nu aveți nicio problemă să citați din generalul Pinochet.

— O fac dinadins, tocmai ca să vă dau apă la moară, zâmbi ea, malițios.

— În ce sens?

— Nu mă îndoiesc că nutriți convingerea că toți bogătanii sunt niște ticăloși și toți germanii sunt fasciști. Acesta e motivul pentru care mă considerați irezistibilă.

Niémans izbucni în hohote de râs, deloc forțat.

— Credeți în vinovăția lui Thomas Krauss?

— Nicidecum. E unul dintre dușmanii înverșunați ai familiei, dar nu

reușesc cu niciun chip să mi-l imaginez în postura de asasin.

— Cu toate acestea, a mărturisit.

— Mărturia aceea nu valorează nimic.

— Sunt de acord. Dar de ce și-ar mărturisi o vină care nu e a lui?

— Poate ca să provoace? Sau poate ca să pozeze în martir? Krauss n-are decât o singură rațiune pentru a trăi: ura lui pentru cei pasionați de vânătoare. Din păcate, însă, n-a înțeles nimic.

Fără să vrea, Niémans își plecă privirea asupra brațelor contesei: albul tenului ei, strălucirea pe care părea că o emană erau de-a dreptul neverosimile. Textura pielii era o sumă de contradicții, undeva între marmură sau hârtie velină, sau poate duritate și transparență.

Ridică ochii, într-o încercare de a se elibera de această fascinație, dar întâlni rețeaua de vinișoare albăstrii, abia vizibile, pe porțiunea dezgolită de sub clavicule, asemenea ierburilor acvatice sub gheață, iarna. Mda, ajunsese să gândească într-o serie de clișee…

— Ce anume n-a înțeles? întrebă el, încercând să se concentreze.

— Krauss se erijează într-un apărător al naturii. De fapt, vânătoarea e cea care protejează natura, prin reglarea populației animale. Natura se hrănește din moarte. E o mașinărie oarbă, pentru care sensibilitățile nu au sens.

Niémans știa pe de rost genul ăsta de argumente.

— Sunt de acord, dar reglarea aceasta se poate face în mai multe feluri.

Ea îi făcu cu ochiul, prietenește.

— La fel ca amorul.

Niémans fu luat prin surprindere, neștiind cum să reacționeze. Într-un alt context, din gura altcuiva, o atare observație ar fi fost vădit ațâțătoare, dar… acum și aici?

În acel moment, atenția Laurei fu atrasă de altceva. Îi urmări privirea și o descoperi pe Ivana, care-și juca pe mai departe rolul de portărel, studiind îndeaproape rastelul cu arme pe care Niémans îl remarcase cu câteva ore mai devreme.

— Vă pasionează armele? întrebă Laura, alăturându-i-se.

— Deloc.

Ivana nu făcea absolut niciun efort pentru a fi amabilă, nici măcar pentru a da dovadă de vreo urmă de respect. Tânăra polițistă detesta armele, iar Niémans știa și care-i erau motivele.

În schimb, el era pasionat de arme, din orice epocă și de orice fel ar fi

fost acestea. În opinia sa, armele constituiau o expresie aparte a creativității umane, iar faptul că scopul acestora era de a ucide nu făcea decât să le sporească farmecul.

— Se poate? întrebă el, întinzând mâna spre o carabină dotată cu o lunetă de precizie.

— Vă rog, spuse contesa, dându-se la o parte pentru a-i face loc.

Niémans apucă arma și o cântări în mâini, sub privirile curioase ale Laurei. Pe neașteptate, o stranie formă de complicitate își făcu loc între ei. Vădit dezgustată, Ivana se îndepărtă și-și reluă inspecția.

Polițistul admiră ornamentele cizelate în oțelul mânerului și pe încărcător: frize cu frunze de stejar, scene de vânătoare… Cu greu se abținu să ducă arma pe umăr și să o ațintească spre pădure prin peretele de sticlă.

— Nu văd nicio marcă.

— Fiecare dintre armele noastre este un unicat conceput și fabricat la Ferlach.

Ferlach era un orășel austriac în care sălășluiau câțiva dintre cei mai apreciați armurieri din lume. Niémans cedă, în sfârșit, ridică arma, o sprijini pe umăr și-și lipi ochiul de luneta acesteia.

— Pentru ce distanță e reglată?

— O sută de metri.

— Adică exact distanța la care se reglează armele pentru *pirsch.*

Coborâse deja țeava armei. Laura îl privea cu asprime.

— Nu încerca să-mi întinzi o capcană, Niémans. Ți-am spus, nu mai practic acest gen de vânătoare și n-am mai folosit această pușcă de foarte mult timp.

Niémans așeză arma înapoi pe suportul din rastel, cu multă grijă.

— Și-atunci, care vă e arma preferată?

Laura apucă o alta, ridicând-o din rastel de parcă ar fi cântărit doar câteva sute de grame.

— Pentru vânătoarea cu gonași, asta.

Era o armă la fel de frumoasă, dar marcată de o ușoară patină care dovedea că, într-adevăr, era folosită îndeajuns de des.

— E o pușcă cu un singur glonte?

— Tata obișnuia să spună: „Dacă n-a fost de-ajuns un glonte, înseamnă că ești mort. Iar dacă nu, înseamnă că viața ta, oricum, nu face doi bani”.

— Tatăl dumneavoastră pare să fi fost un tip simpatic.

Ea îi întinse arma.

— Foarte.

Niémans manipulă încărcătorul și fu surprins de silențiozitatea mecanismului. Încă o dovadă a virtuozității armurierilor.

— Ce calibru?

— 270 Winchester.

— Și cartușele?

— Le produc singură în atelier.

Niémans ridică privirea, impresionat.

— Fac cartușe cu vârf moale, continuă ea. Introduc plumbul prin partea anterioară, după ce am topit și combinat aliajul în funcție de specia pe care urmează să o vânez. La fel ca mine, știți că totul depinde de ecuația ce ia în calcul viteza, distanța, materialul și rezistența acestuia.

Niémans știa pe de rost aceste lucruri: extremitatea de plumb a cartușului se deforma în momentul impactului, turtindu-se și propagându-și energia în țesuturi, provocând astfel moartea. Dar glontele trebuia mai întâi să străpungă carnea și, prin urmare, era acoperit cu un strat de cupru care trebuia să se dezintegreze pentru a elibera energia.

— Rar mi s-a întâmplat să pot purta astfel de discuții cu o femeie.

— Ei, nici femeile nu mai sunt ce-au fost odinioară, spuse ea, mimând dezamăgirea.

Îi luă arma din mâini și o așeză cu grijă înapoi la locul ei.

— Totul se pierde, mai adăugă ea. Chiar și ignoranța.

— Dar aceea? întrebă Niémans, arătând spre o carabină de culoarea antracitului aflată în partea superioară a rastelului.

Luneta de ochire a armei părea turnată din același material, astfel încât ansamblul dădea impresia că ar fi fost sculptat dintr-o singură bucată de marmură neagră.

— De arma aceea nu ne atingem, răspunse ea, dându-se un pas înapoi. A fost pușca tatălui meu. A fost un țintaș extraordinar, era capabil să lovească un cerb în ochi de la două sute de metri distanță.

Niémans dădu din cap, admirativ, deși știa că el însuși ar fi fost în stare de mai mult de atât. Nu era însă momentul potrivit pentru laude.

De-afară se auzi scârțâitul unor pneuri pe pietrișul aleii.

— Au sosit verii mei, spuse Laura, întorcând capul în direcția zgomotului. E timpul să ne așezăm la masă.

Din nou contesa pronunțase cuvintele în franceză cu un accent impecabil. Din nou, îi făcu cu ochiul polițistului, șmecherește.

Niémans o urmări cu privirea, în timp ce aceasta traversa vasta încăpere pentru a-și întâmpina oaspeții. Cu femeia aceasta îi era greu să știe cum să se poarte.

Contesa ar fi trebuit să fie închisă în camera ei, răpusă de durere, îndopată cu antidepresive. Și totuși, era aici, îmbrăcată în rochie de seară, jucându-se cu armele, glumind cu el, tachinându-l și interpretând la perfecție rolul de gazdă.

Presimțea că această invitație de a rămâne peste noapte era un șiretlic. Laura von Geyersberg poza în gazdă primitoare, se arăta încântată să le prezinte membrii familiei sale, le dezvăluia tradițiile păstrate de generații, dar Niémans era convins că, de fapt, scopul său era de-a dreptul opus: încerca să le ascundă ceea ce era mai important.

O altă idee i se înșurubă în minte și-i provocă un nod în stomac. O femeie ca ea nu era genul care contează pe polițiști pentru a afla cine îi ucisese fratele. Laura von Geyersberg avea de gând să-l identifice ea însăși pe asasin și să îl pedepsească.

Da, nu-i invitase aici să doarmă, ci ca să-i adoarmă.

Femeia se angajase într-o cursă contra cronometru.

Cel dintâi care avea să-l găsească pe ucigașul lui Jürgen urma să fie cel care-i va trage un glonte în inimă.

Un glonte curat, o lovitură perfectă.

La fel ca într-o partidă de *pirsch.*

13.

Max von Geyersberg avea treizeci de ani, o față prelungă și urechile clăpăuge. Obrajii supți și ochii negri dădeau chipului său un aspect fantomatic, iar gura lui cu buze înguste părea doar o linie trasă de-a curmezișul feței. Paloarea îi era accentuată de părul de un negru intens, dat cu briantină și lipit de țeastă, de parcă ar fi fost pictat.

Udo era mai tânăr, undeva la vreo douăzeci și cinci de ani, și mult mai arătos. O coamă zburlită peste fruntea înaltă și un botișor ca de pisică. Cu siguranță, femeile erau înnebunite după individul acesta. Niémans simți

ciupitura unui început de invidie și se strădui să caute imperfecțiunile acestui tablou cvasi-perfect: o gură cu buze prea moi, poate, un râs nervos ce-i dezvelea prea mult gingiile și o expresie ironic-sticloasă, ce dădea impresia interlocutorului că se afla în fața unui drogat în sevraj.

De jumătate de oră îi asculta vorbind, în franceză, desigur, și ajunsese la concluzia că cei doi moștenitori erau exact contrariul contesei: ultime vlăstare ale unei rase vlăguite, buni de nimic, legitimându-și existența doar prin sângele ce le curgea în vine, fără urma vreunui aport propriu. În vreme ce Laura von Geyersberg era impresionantă prin vigoarea sa, cei doi veri ai acesteia păreau anemici, storși, incapabili de orice altceva în afara evocării iluștrilor înaintași.

Niémans era însă surprins nu din pricina convivilor, ci de sala în care se desfășura cina; nici vorbă aici de pereți de sticlă sau de elemente de design ultramoderne. Se aflau într-o încăpere de dimensiuni reduse, cu pereții îmbrăcați în catifea roșie și decorați cu capete de animale împăiate, așa-numitele trofee de vânătoare. Focul din șemineu pocnea când și când, un sunet asemănător închiderii maxilarului unui monstru ascuns, iar clinchetul furculițelor în contact cu farfuriile semăna cu zgomotul lanțurilor din cea mai aspră temniță. O ambianță de-a dreptul lugubră.

Cu toate acestea, în lumina lumânărilor de pe masă, Niémans jubila, bucuros că se afla chiar în mijlocul „cuibului”, în sânul acestei familii de miliardari care primise cea mai cumplită lovitură. Mai mult ca oricând, era convins că motivul pentru care oribila crimă fusese comisă putea fi aflat aici, între acești moștenitori, undeva pe firul istoriilor personale ale acestora sau într-un unghi mort al vieții lor prezente.

Conversația începuse îndeajuns de sumbru, cu o evocare a răposatului Jürgen, într-o franceză marcată de un puternic accent german. Nici continuarea nu fusese cu nimic mai veselă. Acum, când se aflau la jumătatea cinei, vinul roșu-rubiniu, un Trollinger, începuse să-și facă efectul, iar tonul conversației crescuse, pe măsură ce spiritele se înfierbântau.

— Când îl vom găsi pe cel care-a făcut asta, ne vom ocupa de el așa cum se cuvine, spuse Udo.

— Adică? întrebă Niémans, prefăcându-se că nu a înțeles.

Udo își umplu paharul, apoi îi servi și pe ceilalți, cu deplină generozitate.

— Credeți că vom îngădui ca un ticălos să se atingă nepedepsit de familia noastră?

— Cred că ați luat-o razna, Udo. Au trecut deja câteva secole de când dreptatea se face la tribunal. Răzbunările pe cont propriu sunt pedepsite de lege.

Udo izbucni în râs. Printre șuvițele negre ce-i cădeau peste ochi, privirea lui se voia pătrunzătoare, dar nu reușea să arate decât că individul trecuse binișor de pragul amețelii alcoolice.

— Timpul trece, dar pământul rămâne, emise el cu emfază, de parcă ar fi pronunțat fraza secolului. Aici e casa noastră. Vânăm animale, nu văd ce ne-ar putea împiedica să vânăm și oameni…

Laura își așeză mâna peste cea a vărului ei.

— Udo glumește, domnule comandant. Nimeni dintre cei de față nu se consideră mai presus de lege. Vă rog, mai puneți-vă cocoș. E gătit cu vin de la voi. Franțuzesc, adică.

Niémans încuviință din cap, fără grabă. Cina era delicioasă. Cârnați rumeniți și un cocoș înăbușit la cuptor, cu o garnitură de spätzle scăldate într-un sos cu brânză Munster. Mâncăruri deloc ușoare, care însă, în mod paradoxal, se lăsau înghițite de parc-ar fi fost mici norișori cu o aromă și un gust divin.

Polițistul nu mai așteptă să fie rugat încă o dată și se servi – nu erau valeți în preajmă; era o cină intimă. Nu se străduia deloc să-și ascundă încântarea, poate și pentru a compensa faptul că Ivana nu se atinsese deloc de propria farfurie.

Ivana-vegana fu cea care reuși să scoată discuția din impas, schimbând subiectul:

— Un lucru nu pot să înțeleg, declară ea, ducând discret la gură o îmbucătură de pâine de secară, căci trebuia, în definitiv, să-și potolească și ea foamea. Pentru a vâna așa cum vă place, cu urmărirea prăzii, sunteți nevoiți să treceți granița în Franța…

— Așa, și? întrebă Max, zâmbind, mult mai calm decât fratele său.

— De ce nu practicați Schleppjagd?

Niémans o privi surprins: de unde scosese cuvântul ăsta?

— Aceasta e și alternativa care ne-a fost propusă de autorități, explică Laura. Să urmărim o momeală impregnată cu mirosuri animale în locul unei prăzi vii…

Udo izbucni în râs, în vreme ce Max se mulțumi să-și ațintească privirea cavernoasă asupra Ivanei.

— E ca și cum ai face amor cu o păpușă gonflabilă, rosti Max, pe un ton temperat. Asta ne propun, de fapt, imbecilii din Landtag[6].

— Credeam că aveți un cuvânt greu de spus în relația cu autoritățile, interveni Niémans.

— Bineînțeles, dar plebea e cea care deține majoritatea. Asta e, de fapt definiția plebei: cei mulți și proști.

Niémans încuviință din cap cu un gest mașinal. Max era mai periculos decât fratele său: la fel de idiot, dar sobru și lucid.

Brusc, Udo își înălță paharul în direcția șemineului care radia o căldură intensă.

— Vânătoarea înseamnă sânge!

Cei doi veri râseră. În lumina lumânărilor, chipurile lor încălzite de vin păreau machiate, iar expresiile le erau exagerate, ca într-un tablou medieval grotesc. Cei doi păreau să fi dat uitării moartea lui Jürgen; sau poate că aceasta fusese de fapt doar un prilej pentru acest ospăț păgân, cu vin din belșug și sânge.

— Asta vă excită, așadar? Sângele? întrebă Ivana.

Udo se așeză mai bine în scaun, rezemându-și bărbia în piept, ca un bețiv gata să dea glas unui râgâit epocal.

— N-am de gând să intru în polemici cu dumneavoastră, domnișoară mironosiță, dar trebuie să înțelegeți un lucru: în vinele prăzii și ale vânătorului curge același sânge. Sângele care se înfierbântă și…

— Sângele negru, interveni Niémans. Da, am mai auzit asta.

În rândul vânătorilor se făcea adesea referire la această imagine obscură, tabu, a sălbăticiei în stare pură, care îl mâna pe vânător pe urmele prăzii, determinându-l să apese pe trăgaci și chiar să-și riște propria viață…

— În meseria noastră, adăugă el, numele e altul: instinct criminal.

Laura, care părea să fi renunțat la atitudinea împăciuitoare, puse la rândul său paie pe foc:

— Dar, la urma urmei, nu-s și polițiștii tot un fel de vânători?

Niémans nu se grăbi să răspundă, ci sorbi mai întâi din excelentul Trollinger; băuse până atunci exact atât cât avea nevoie pentru a se simți în largul său, fără să-și piardă luciditatea.

— Există o diferență uriașă între vânătoarea de care sunteți atât de

mândri și cea pe care noi o practicăm zi de zi. Lupta noastră cu ucigașii se poartă cu arme egale. Ba chiar, uneori, suntem în inferioritate și devenim, la rândul nostru, vânat.

— Da, dar supraviețuiți, îi replică Laura. Fratele meu n-a avut această șansă.

Amuțiră cu toții, de parcă observația Laurei le-ar fi amintit circumstanțele tragice care îi adunaseră în jurul acestei mese. Vreme de un minut, în încăpere răsună doar pocnetul lemnelor din vatră și sfârâitul fitilelor lumânărilor.

Niémans își spuse că venise vremea să-i întrebe pe cei doi cretini care le era alibiul.

Obținu din partea celor doi frați, drept răspuns, noi hohote de râs și un schimb de priviri piezișe.

— Ce anume vi se pare atât de nostim? întrebă el.

Max se îndreptă și-și netezi părul.

— Să zicem c-am încălcat oarecum regulile stabilite pentru weekend.

— Adică?

— În loc să ne culcăm devreme, așa cum cere tradiția, am adus în camere niște tinere, să ne țină de urât.

Niémans își amintea vag că i se pomenise la un moment dat de acest alibi.

— Ați putea să-mi dați coordonatele acestor persoane? întrebă el.

— Bineînțeles. Pot să vă spun chiar și tariful pe care-l cer.

Niémans ridică ochii, iar privirea lui întâlni blazonul familiei von Geyersberg, suspendat pe peretele încăperii: două coarne de cerb încrucișate pe un fond auriu. Așadar, aici s-a ajuns, își spuse el. Secole de războaie, de lupte politice și de răsturnări sociale, de privilegii apărate cu înverșunare, având drept rezultat doi măscărici care își chemau curve ca să le țină de urât înainte de a vâna un cerb în pădure. Teoria darwinistă a evoluției mai dădea uneori și astfel de rateuri.

Contesa se făcuse nevăzută. Nu apucă să se întrebe unde anume, căci aceasta reapăru, purtând un platou mare din porțelan de Gjel, ornat cu flori albastre delicate.

Imaginea acestei femei cu plete lungi, pe care rochia strâmtă se potrivea ca teaca pe cuțit, și care așeza platoul moștenit de la bunica pe masă, cu mâinile ascunse în mănuși groase de bucătărie, îl umplu pe Niémans de

emoții. Contrastul între frumusețea ei și ipostaza casnică era un abis plin de umanitate, care-i aducea lacrimi în ochi.

— Ștrudel după rețeta familiei noastre! declamă ea, în timp ce Max umplea din nou paharele tuturor.

Pentru un priveghi, atmosfera era cât se poate de atipică… Niémans se cufundă într-o toropeală încântătoare. Anormal de euforic și cuprins din toate părțile de căldură, simți că se apropie din ce în ce mai mult de contesă.

Chiar în acel moment, Udo se prăvăli cu nasul înainte, iar Max nu fu îndeajuns de rapid pentru a-l împiedica să cadă cu capul în farfurie, unde pletele lui de poet se amestecară cu sosul pe bază de munster și cu puținele spätzle rămase.

Max și Laura se străduiră să râdă, dar spectacolul era de-a dreptul lamentabil. Niémans surprinse privirea contesei în direcția Ivanei, care nu se ostenise să mimeze amuzamentul și-l privea pe bietul imbecil cu un dispreț vădit.

Chipul Laurei se metamorfoză, pentru o clipă: trăsăturile îi încremeniră, iar în ochi i se ivi un licăr de dezgust. Vreme de o fracțiune de secundă, polițistul desluși în expresia ei însumarea urii nutrite de aristocrată pentru oamenii de rând, pentru straturile inferioare ale societății, pentru cei cărora nici strămoșii și nici blazonul nobiliar nu le conferă măcar un dram de valoare.

14.

– Cred că ne-am făcut plinul de imbecilități pentru seara asta… Ți-e somn?

— Nu.

Niémans și Ivana se aflau pe aleea din fața Vilei de Sticlă. Cu mare greutate, reușiseră să îl care pe Udo până la mașina lui Max. În răcoarea serii, despărțirea fusese mai degrabă pripită. Mașina celor doi veri se făcuse nevăzută în noapte, iar contesa, fără vreun cuvânt, plecase spre apartamentul său.

— Dacă tot n-ai somn, sapă nițel după informații despre grupul VG, ordonă Niémans. Cercetează bilanțurile anuale ale companiei, află cine e în conducere și cine sunt acționarii. Nu cred în vreun substrat de ordin

financiar al crimei, dar ar fi bine să eliminăm definitiv ipoteza, de mai repede posibil. Încearcă să afli, dacă poți, în ce măsură cei doi frați se înțelegeau. Nu e obligatoriu să o credem pe cuvânt pe Laura…

— Laura? Ne tutuim deja?

— Du-te naibii!

Clinchetul brichetei, chipurile iluminate de flacără preț de o clipă. Mirosul tutunului ars veni să se amestece cu aromele de frunze și de rășină ce răzbăteau dinspre pădure. În spatele lor, luminile din casa de sticlă se stingeau, una de una.

Niémans savura din plin aceste clipe ce-i aminteau de serile din copilărie, din vacanțele fericite petrecute la bunici, la țară, înainte ca totul să se fi preschimbat într-un coșmar.

— Și tu? De ce ai de gând să te ocupi?

— Vreau să aflu tot ce se poate afla despre *pirsch.*

Ivana se strâmbă.

— Da, categoric prefer cifrele.

Revenirăspre vilă, unde doar câteva lumini de veghe mai pâlpâiau la parter, dincolo de pereții de sticlă.

— Las-o mai ușor cu intransigența când ai de-a face cu vânătorii, o preveni Niémans pe Ivana.

— Eu? Nici tu n-ai fost din cale afară de amabil.

— Într-un fel sau altul, crima asta e legată de vânătoarea în stil *pirsch,* continuă Niémans, făcându-se că nu auzise replica tinerei sale colege. Vom avea de-a face cu diverși vânători în zilele ce urmează, astfel că n-am nevoie de o militantă încăpățânată alături de mine.

— Să înțeleg de-aici că tu ai devenit brusc un mare fan al vânătorii?

— Nu despre asta e vorba! Nu trebuie să lăsăm ca ancheta noastră să fie influențată de niște convingeri aproximative.

— Aproximative?

— Ești îndeajuns de inteligentă ca să înțelegi că, din momentul în care omul s-a descotorosit de prădătorii naturali din pădure, a devenit imperios necesar să preia el însuși sarcina acestora.

— Ai de gând să-mi servești acum veșnicele clișee privind necesitatea gospodăririi florei și faunei? Vezi să nu-l uiți pe ăsta: adevărații ecologiști sunt vânătorii!

— Dar ăsta-i adevărul! Singurul pericol care amenință pădurea e

suprapopularea.

Stăteau în capul scărilor pe terasa luminată de spoturi încastrate în pardoseala de lemn, care înconjura casa. Niémans își revizui opinia inițială despre aghiotanta sa. Cu rochia ei șifonată, Ivana avusese în această seară eleganța unui sac poștal, dar avea ceva ce îi lipsea contesei: o frumusețe disonantă, brutală, de natură să-i dea fiori oricărui bărbat.

— Nu asta mă șochează pe mine, murmură ea.

De fiecare dată când îi simțea ochii plini de viață ațintiți asupra sa, pe Niémans îl încerca o tulburare aparte. Culoarea acvatică a irișilor ei – albastru? verde? auriu? imposibil de spus cu exactitate – îi amintea de bilele de agat din copilărie. Pe-atunci, micile sfere i se păreau cele mai prețioase dintre culori, fiecare dintre ele ascunzând lumi întregi în reflexiile lor complexe.

— Ceea ce mă șochează e plăcerea pe care o simt imbecilii ăștia atunci când doboară vreun animal, reluă ea.

— Plăcerea nu e în actul de a ucide, ci în urmărire și în măiestria tehnicii fiecăruia.

— Halal măiestrie, să dobori niște animale fără apărare…

— Mă dau bătut, oftă el. Dar se vede clar că n-ai avut niciodată un căprior în cătarea puștii…

— Ce să am?

Niémans clătină din cap și zâmbi.

— Habar n-ai. Haide, e timpul să mergem la culcare.

Spunând acestea, deschise cu un gest teatral uriașa ușă de sticlă.

— Probabil la fel a gândit și ucigașul, murmură Ivana, făcând vânt țigării în întunericul înconjurător.

— Cum anume?

— Eliminându-l pe Jürgen, a restabilit echilibrul în natură.

Ivana avea dreptate: asasinul „recoltase”, după cum spun vânătorii, un element care amenința armonia universului său. Dar care era acel univers? Și cum anume tulburase Jürgen ordinea acestuia?

— Ai lista invitaților de la partida de vânătoare? întrebă el, abrupt.

— Ți-am dat-o deja.

— Au fost interogați cu toții?

— Bineînțeles, chiar a doua zi după descoperirea cadavrului.

— Câți au fost?

— Vreo patruzeci. Toți au jurat că n-au părăsit pavilionul de vânătoare, dar e imposibil de verificat dacă ăsta e adevărul. Îți reamintesc, telefoanele mobile erau interzise.

Niémans intră în casă.

— Treci la treabă, dar să nu stai mai mult de o oră sau două, trebuie să te și odihnești. Mâine-l vom interoga pe amicul tău.

— Care amic?

— Thomas Krauss, militantul ecologist. Marele martir al cauzei…

15.

„Atunci când înaintezi prin pădure, n-ai timp să te gândești, să analizezi, să anticipezi ce va urma. Trebuie să observi și atât. Ești singur, te miști încet, te topești în peisaj. Te concentrezi sută la sută asupra clipei prezente. Zgomotele pe care le-ai putea face, zgomotul prăzii… Doar acestea contează”.

„Toți cei care practică *pirsch*-ul știu asta: înaintezi, cauți, dar ești deja legat de ținta ta. E ca o vibrație, un curent electric care te leagă de ea…”

Întins pe pat, cu laptopul deschis pe genunchi, Niémans urmărea pe YouTube înregistrările subtitrate cu interviuri ale unor vânători germani care practicau *pirsch*-ul. Toți erau îmbrăcați în haine din loden. Cât despre camuflaj, aici existau mai multe curente, însă nemții se pare că au ales această stofă, pe cât de moale, pe atât de silențioasă.

„Pierzi noțiunea timpului și spațiului. Te detașezi de trup și parcă plutești prin pădure. E ca o transă…”

În discuția cu Ivana, Niémans își asumase rolul de avocat al diavolului, dar adevărul era că nici el nu găsea nimic atrăgător în vânătoare. Erau vânători, cum fusese și bunicul său, care erau în stare să-și petreacă o seară întreagă explicând frumusețea maiestuoasă a unui cerb încremenit în lumina amurgului; cu toate acestea, prima lor reacție era de a trage asupra lui; era ca și cum un meloman, emoționat până la lacrimi de Recviemul lui Mozart, ar fi dat foc partiturii.

Polițistul apăsă câteva taste, pentru a căuta informații despre tehnicile *pirsch*-ului: camuflarea, aflarea direcției vântului, analiza urmelor, influența fazelor lunii asupra comportamentului animalelor… Era genul de informații

care chiar îl pasionau pe Niémans. Aspecte tehnice pe care era capabil să le înțeleagă și să le admire, în calitate de polițist care-și petrecea timpul urmărind cel mai periculos vânat.

Toate aceste informații îi întăreau convingerile sale profunde: omul care îl ucisese pe Jürgen nu era un militant împotriva vânătorii, ci, dimpotrivă, un vânător iscusit. De aceea reușise să îl atragă pe Jürgen în pădure și să îl ia prin surprindere deși acesta se afla pe propriul teren. De aceea reușise să dispară fără să lase vreo urmă. Doar un prădător care reușește să se contopească pe deplin cu natura ar fi putut să se facă astfel nevăzut. De altfel, era convins că rămurica de stejar așezată de ucigaș între dinții lui Jürgen era un omagiu.

Asociind ideile, Niémans lansă o căutare privind „ofrandele", acele elemente plasate de vânător pe cadavrul prăzii sale: o „ultimă îmbucătură" sau o rămurică ruptă dintr-un lemn de esență nobilă, așezată pe umărul animalului ucis. În funcție de felul în care e poziționată această ofrandă, de locul unde e amplasată sau de modul în care aceasta a fost ruptă, rămureaua poate avea semnificații diferite. În cazul lui Jürgen, pe corp nu fusese descoperită vreo astfel de ofrandă, dar asta nu însemna nimic: poate că vântul sau un animal aflat în trecere o mutase din loc.

Trebuia să arate fotografiile făcute la locul faptei unui practicant al *pirsch*-ului; era posibil ca poziția cadavrului sau vreun alt aspect al mizanscenei să nu fi fost pe deplin descifrat.

În acel moment, polițistul auzi un zgomot surd undeva pe-afară. Ciuli urechile. Imediat, auzi un al zgomot, mai înăbușit de astă dată. Sări în picioare și-și luă arma, se repezi la fereastră și, mijind ochii, încercă să distingă ce se întâmpla afară. Avea impresia că cineva încerca să pătrundă în Vila de Sticlă.

Dar n-avea cum să vadă mare lucru, căci nu reușea să găsească mecanismul de deschidere a ferestrei. Își îmbrăcă grăbit sacoul și se încălță, apoi ieși din încăpere și coborî scările cât mai silențios cu putință.

Traversă salonul și deschise ușa de sticlă. Se înfioră: temperatura de-afară mai scăzuse cu câteva grade. Polițistul scrută vasta peluză și zidurile negre care o înconjurau. Nimic. Nicio umbră, nicio mișcare.

Niémans se destinse. Era o noapte magnifică, un amestec de limpezime (căci se puteau distinge acele de gheață ale brumei ce se depunea pe scoarța copacilor și picăturile de rouă pe firele de iarbă) și nebulozitate (fiindcă

franjuri de ceață bântuiau vag luminișul, la un metru deasupra solului).

Polițistul trase adânc în piept aerul încărcat de umiditate, de parcă ar fi încercat să se pătrundă în tot corpul de această frumusețe. Mirosul de rășină și frunze strivite îi umplea nările, urcându-i direct la creier și provocându-i un soi de beție instantanee. Se clătină, se rezemă de balustradă și luă mâna de pe mânerul revolverului. Atunci o văzu.

Laura von Geyersberg înainta de-a lungul lizierei de brazi din dreapta. Era îmbrăcată în blugi și într-o haină închisă la culoare. Avea brațele încrucișate, cuprinzându-și umerii, de parcă s-ar fi îmbrățișat singură, în încercarea de a se încălzi. Pletele ei negre surprinse pe fundalul lizierei de pini păreau o tușă încântătoare de lac pe o pânză sumbră.

Niémans își vârî pistolul la centură, la spate și porni spre ea, exact în clipa în care Laura von Geyersberg dispărea în spațiul întunecat dintre doi arbori. Polițistul începu să alerge.

16.

Nu avu nevoie decât de un minut pentru a ajunge în locul unde dispăruse Laura. Între doi arbori, o cărare de pământ roșcat, bătătorit, pornea de aici și se pierdea în întuneric.

Niémans încetini, ca să nu facă zgomot. În lumina lunii, peisajul pătruns de gerul nopții părea sculptat în sticlă, gata să se spargă la cea mai mică atingere, deopotrivă fragil și tăios.

Nici urmă de contesă.

Porni hotărât pe cărare, încercând să pășească însă cât mai ușor, căci avea impresia că trupul său masiv făcea să se zguduie pământul. Vinul de la cină își avea rolul său în această senzație, desigur.

Dar unde era Laura?

Niémans încerca să evite crengile de pin care-i ieșeau în cale, iar picăturile de rouă îi ajungeau pe față. Părea că nu înaintează prin pădure, ci printr-un loc legendar, de basm. Cuvântul „Schwarzwald” îi răsuna în minte. Pădurea Neagră, ținut al duhurilor și farmecelor, teritoriu plin de ascunzișuri tainice în care erau ferecate cele mai întunecate secrete ale sufletului…

În sfârșit, o zări.

Laura o apucase pe o cărare oblică, acoperită de un rămuriș des. Niémans porni în aceeași direcție, scurtând distanța printre trunchiurile negre ale arborilor. Din nou, întregul decor i se părea de sticlă. Cerul era asemenea unui lac înghețat, iar brazii arătau ca niște stalagmite, cu vârfurile lor ce împungeau văzduhul. De la sol începuse să se ridice negura, ca o maree atrasă de lumina lunii. El însuși expira norișori argintii de abur.

Contesa înainta cu pași grăbiți, îmbrățișându-și umerii. Faldurile paltonului pe care-l purta se agățau în crengile mai joase, împrăștiind jerbe de picături fine.

Încovoiat, Niémans încerca să nu provoace nici cel mai mic zgomot, iar umezeala îi era un aliat de nădejde: iarba scăldată-n rouă, frunzele moarte care se lăsau călcate în picioare pe tăcute, ferigile grele de chiciură ce se dădeau la o parte din calea sa, ca niște cortine de catifea. Pe măsură ce înainta, se simțea tot mai pătruns de feeria care îl înconjura. Luna rotundă ca o mandală părea sculptată în fildeș, iar copacii, cu trunchiurile acoperite de chiciură fuseseră parcă desenați cu cretă pe o tablă neagră.

Îl mai despărțeau doar două sute de metri de Laura când, de undeva din dreapta, auzi un zgomot surd. Întoarse capul, cu un gest reflex, și văzu o matahală neagră ce se prăvălea spre el, o formă nelămurită și întunecată, cu mușchi proeminenți, care înainte cu viteză într-un ritm ce părea sacadat din cauza straturilor de negură pe care le risipea apropiindu-se.

Înainte să fi apucat să înțeleagă ce vedea, Niémans se simți invadat de o groază viscerală, o spaimă reptiliană care-l paraliză, alungându-i orice urmă de gând rațional. În clipa următoare, creierul său reuși în sfârșit să proceseze ceea ce vedea: un dulău uriaș, de-a dreptul monstruos, gonea în direcția sa și a contesei, cu gura deschisă împrăștiind bale, într-o liniște absolută.

Polițistul abia avu timp să-și scoată arma, un alt gest deloc gândit, instinctiv. Câinele se afla la un metru de el. Flama pornită din țeava revolverului lumină, asemenea unui fulger, Cerberul evadat din Infern, aflat în plin salt. Bestia ce cântărea cel puțin cincizeci de kilograme îl izbi pe Niémans cu forța unui ciocan aruncat de la distanță, doborându-l la pământ și umplându-i fața de sânge. O masă fierbinte se prăvăli deasupra sa, tăindu-i răsuflarea.

Niémans simți o senzație acută de vomă și întoarse capul pentru a vărsa. O văzu pe contesă, care alerga spre el. Vomită, un gheizer acid, aburind, ce

se revărsă pe iarba înghețată. Un jet fierbinte în care se amestecau cocoșul în vin, urme de spätzle în sos munster și toate celelalte porcării pe care le înghițise cu câteva ore mai devreme cu atâta poftă.

Sub povara dulăului, Niémans simțea că se sufocă de greață. Avea senzația că e doar o carcasă într-un abator, un maldăr de carne jupuită și învelită într-un linţoliu de sânge, piele și păr. Se întoarse cu greu pe-o parte și, adunându-și puterile, reuși să împingă deoparte corpul inert al câinelui, pentru a se elibera. Rămase chircit, în genunchi, și-și apucă capul cu ambele mâini.

— Sunteți teafăr?

Polițistul plutea, la ani-lumină distanță de acest luminiș și de aromele lui de rășină. Se afla în Alsacia, cufundat în cea mai groaznică amintire a sa, simțind colții ascuțiți ai lui Réglisse pătrunzându-i în carne. Senzația de vomă îi reveni.

— Sunteți teafăr?

Ridică privirea și-și șterse fața cu dosul mânecii. Contesa stătea în picioare lângă el, îngrozită. Dacă îi trecuse vreodată prin minte că ar fi putut avea o aventură cu Laura von Geyersberg, era limpede că, după cele întâmplate acum, orice șansă dispăruse cu desăvârșire.

Se șterse insistent pe față, de parcă ar fi vrut să dea jos un strat de piele.

— Ce s-a întâmplat?

Niémans se ridică anevoie și, în genunchi, se îndepărtă de cadavrul câinelui. Continua să-și țină arma ațintită asupra lui, temându-se de o ultimă zvâcnire a dulăului. Nu avea însă motive de teamă: glontele îi zburase creștetul capului, cu tot cu creieri.

— Aveți de gând să-mi răspundeți?

În sfârșit, Niémans ridică privirea spre contesă.

— Câinele vă aparține?

Niémans nu-și recunoscu propriul glas. Vorbea gâtuit, de parcă traheea i-ar fi fost apăsată de-o bară transversală. Laura îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice, dar el o ignoră. Umilit, cu răsuflarea tăiată și inima bătând să-i spargă pieptul, reuși să se ridice în picioare. Imediat îl cuprinse amețeala și făcu eforturi pentru a-și păstra echilibrul, în timp ce-și vâra arma plină de sânge la centură, la spate.

În acel moment, în desișul de la lizieră, la vreo cincizeci de metri distanță, zări o siluetă.

— Acolo!

Reuși să găsească puterea de-a arăta cu degetul. Laura își întoarse privirea în direcția indicată.

— Ce e?

Umbra se făcuse între timp nevăzută. Cu toate acestea, Niémans era sigur de ce văzuse: un bărbat, îmbrăcat în haine de aceeași culoare cu scoarța copacilor, purtând o caschetă și o mască ciudată de pânză, întărită sub formă de con la nivelul nasului și având deschizături în dreptul ochilor.

— Ce ați văzut? întrebă Laura.

Preferă să nu-i răspundă. Ar fi trebuit să pornească pe urmele umbrei, dar nu în starea în care se afla: abia se ținea pe picioare, iar mâinile îi tremurau spasmodic.

Preferă să se aplece asupra câinelui întins la picioarele sale: un dulău cu părul scurt și corpul musculos, ca un sac de piele neagră întinsă peste mușchii proeminenți și un schelet croit pentru luptă.

În ciuda durerilor din tot corpul, îngenunche, pentru a-l privi mai îndeaproape. N-avea idee cărei rase ar fi putut să îi aparțină. După conformația corpului și textura blănii, ar fi putut fi un terrier cu păr scurt, dar botul îi era cu totul ieșit din comun. Pătrat, precum capătul unei nicovale, lucios ca fuzelajul unei rachete, părea deopotrivă greoi și agresiv, gata oricând să se caște pentru a scoate la iveală șiragul de colți ucigași.

— Nu mi-ați răspuns încă, mormăi Niémans, care încă se străduia să-și recapete suflul. Câinele vă aparține?

— N-am niciun câine.

— Nici pentru vânătoare? întrebă el, ridicându-se.

— Câinii pe care îi folosesc la vânătoare nu-s aici. N-am văzut niciodată până acum acest animal. De ce l-ați ucis?

— Urma să vă atace.

Contesa nu-i răspunse. Îngenunche la rândul său, pentru a examina animalul. În atitudinea ei, Niémans percepu compasiune, iar asta îl înfurie. Nu putea să înțeleagă cu niciun chip tandrețea oamenilor față de câini și-n mod special față de acesta, un monstru mizerabil care le-ar fi smuls cu bucurie beregata, amândurora.

— Ce naiba făceați aici, afară, la ora asta? izbucni el, pe tonul unui polițist care cere actele la control.

Contesa se ridică în picioare, recăpătându-și calmul obișnuit.

— Calmați-vă, Niémans. Până una-alta, sunt la mine acasă.

— E-n regulă, fie…, admise el, ștergându-și încă o dată fața, încercând zadarnic să scape de miasma de sânge și carne care-i umpluse porii pielii. Și totuși, unde vă duceați, în miez de noapte?

Laura aruncă o privire peste umăr.

— La capelă, în fundul parcului. Acolo e înmormântat Jürgen. Voiam să mă reculeg. Să stau de vorbă cu el…, adăugă, cu glas scăzut.

Niémans își scoase telefonul și formă numărul lui Kleinert. Știa că Ivana, auzind zgomotul împușcăturii, avea să apară numaidecât. Mâinile încă îi tremurau.

Laura îl privea pieziș. Părea că se teme mai degrabă de el decât de dulăul scăpat din infern.

17.

– Vorbiți serios?

Niémans tocmai îi descrisese polițistului german silueta pe care o întrezărise printre copaci.

— Aveți impresia că glumesc? replică el, prost dispus. Avea un soi de cagulă, cu un fel de întăritură menită să-i protejeze nasul…

Kleinert clătină din cap. Era limpede că nu credea o iotă din mărturia lui Niémans. Fruntea lui înaltă, lucioasă ca o bilă de bowling, reflecta luminile albastre ale girofarurilor mașinilor poliției, care invadaseră peluza Vilei de Sticlă.

Întreaga scenă părea ireală. Razele emise de LED-urile girofarurilor își croiau drum printre trunchiurile copacilor, creând reflecții irizate și insinuându-se în însăși structura negurii, într-un balet de lumină psihedelică.

Oberkomissar-ul dădu la o parte prelata care acoperea cadavrul câinelui.

— Sunteți sigur că intenționa să vă atace?

— A fost o chestiune de viață și de moarte. Era aici pentru a o ataca pe contesă, dar, când m-a văzut, s-a repezit la gâtul meu.

Înfofolit într-un impermeabil negru, cu gulerul ridicat, cu barbișonul său și părul tăiat scurt, fără breton, Kleinert părea un conspirator din secolul al XVII-lea.

— Chiar așa, unde e contesa? reluă el, pe un ton sceptic.

— S-a întors în casă. Toată povestea a cam dat-o peste cap.

Neamțul zâmbi subțire.

— Nu e obișnuită cu metodele poliției franceze.

Avea o dicție perfectă, pronunța apăsat „n"-ul din negație și nu pierdea niciodată vreo silabă pe drum, iar asta îl făcea, parcă, și mai enervant.

Niémans ignoră provocarea.

— Contesa e amenințată, insistă el. În noaptea asta ar trebui să puneți niște oameni de pază în jurul vilei.

Tonul polițistului îl făcu pe interlocutorul său să tresară.

— Să fie limpede, domnule comandant: aici, eu dau ordinele.

— N-am nicio problemă cu asta. Dar în privința asta suntem de acord, nu-i așa? E limpede, după Jürgen, Laura este acum cea vizată.

Kleinert clătină din nou din cap.

— Oamenii mei spun că n-au găsit nicio urmă de pneuri sau de pași în parc.

Arătă un grup de bărbați în negru care se aflau dincolo de panglica de delimitare întinsă de polițiști.

— Aceia sunt paznicii proprietății. Și ei spun că n-au văzut nimic.

Niémans aruncă o privire în direcția indicată: niște musculoși care șușoteau ceva între ei.

— Tipii aceia par să știe câte ceva.

— Nu, replică Kleinert, categoric.

— Și totuși, par să comenteze cam mult pe tema asta.

— Sunt localnici. Cred încă în vechile legende ale locului.

— Adică?

— Un om cu fața acoperită de-o cagulă, însoțit de un câine negru? Ai spus deja prea mult, bătrâne! Jumătate dintre basmele din acest ținut vorbesc despre un personaj de felul ăsta. Partea interesantă e că oamenii chiar cred aceste bazaconii și după ce ajung la maturitate.

Niémans și-ar fi dorit să poată privi cu aceeași condescendență superstițiile localnicilor, asemenea lui Kleinert, dar, de când trecuse granița, simțise că umbrele și pădurea îl luaseră ostatic. Iar apoi îi fusese dat să vadă cu ochii săi masca, printre trunchiurile pinilor…

Parcă pentru a pune capac acestor gânduri, aruncă o privire spre cadavrul câinelui întins în iarbă. Părea o sculptură în granit, greoaie și compactă.

Moartea îl surprinsese cu botul căscat, scoțându-i la iveală colții uriași, de fiară preistorică.

— Ar trebui să i-l arătăm lui Schüller, spuse Ivana, care revenea după ce inspectase locurile.

Prezența fetei îi fu de-ajuns lui Niémans pentru a se simți salvat din abisul gândurilor sumbre; când ea era în preajmă, simțea că-i e cald și se simțea puternic și plin de viață. Când Ivana era de față, parcă totul mergea mai bine.

— Medicul familiei Geyersberg? întrebă Kleinert. De ce?

— Ne-a spus că este specialist în câini de vânătoare.

— Nu știm dacă acesta e un câine de vânătoare.

— Știți ce rasă este?

— Nu. De fapt, nu mă pricep deloc la câini, spuse Kleinert, cu un zâmbet stingher.

— Nici noi, îi răspunse Ivana, la fel de zâmbitoare.

Complicitatea neașteptată dintre cei doi îl scoase din sărite pe Niémans, dar avea lucruri mai bune de făcut decât să se joace de-a masculul gelos.

— După primele observații, am constatat că nu poartă zgardă și nu are nici vreun tatuaj de identificare. Niciun semn distinctiv, așadar. Vom fi nevoiți să identificăm în primul rând cărei rase îi aparține.

— Le voi spune colegilor mei să îl trimită la Institutul Max Planck, încuviință Kleinert.

Se înclină scurt către Ivana, în semn de salut, și făcu stânga împrejur. Parcurse câțiva metri, apoi îi aruncă, peste umăr, lui Niémans:

— Vă aștept mâine, pe amândoi, la secția de poliție din Freiburg.

— Pentru o depoziție scrisă?

— Nu. Pentru a-l interoga pe Krauss.

Niémans uitase cu totul de individ. După atentatul la viața contesei, mărturia acestuia nu mai valora mare lucru. Dar Kleinert avea dreptate: trebuia să închizi fiecare pistă înainte să treci la următoarea.

— Ce părere ai? îl întrebă Ivana, de îndată ce rămaseră singuri.

— Jürgen practica *pirsch*-ul și a fost ucis conform regulilor acestuia. Laura practică vânătoarea la goană și cineva a pus un câine pe urmele ei.

— Și ce înseamnă asta?

— Ucigașul a decis să îi suprime pe membrii familiei Geyersberg alegând, de fiecare dată, stilul de vânătoare preferat al victimei sale.

— De ce ar face una ca asta?

— E prea devreme ca să mă pronunț. Dar înclin să cred că e vorba de o răzbunare.

— Pentru un accident de vânătoare, poate?

— Sau pentru altceva. În orice caz, dacă ucigașul se răzbună, atunci o face sub semnul vânătorii.

Porniră agale spre casă, care strălucea din nou, cu toate luminile aprinse, părând că plutește la mică înălțime deasupra peluzei scăldate într-un halou albăstriu.

— În direcția asta ar trebui să ne îndreptăm cercetările: ar trebui să descoperim un incident sau un eveniment legat de vânătorile organizate de familia Geyersberg. Nu trebuie să uităm că ucigașul a ales ca moment al loviturii ajunul unei vânători, fără îndoială plănuind ca moartea lui Jürgen să fie descoperită în plină ceremonie cinegetică…

Răcoarea nopții îi pria lui Niémans. Își recăpătase simțurile, luciditatea, voința profundă de a trăi. Crezuse că avea să moară; se clătinase vreme de câteva clipe, dar momentul de slăbiciune trecuse.

— Apucă-te de căutat încă de-acum pe internet, îi ceru el fetei. Caută prin presa locală, pe site-urile specializate… Mâine vom cerceta și arhivele poliției. E posibil să fi existat un fapt divers legat de familia Geyersberg. Va trebui să aflăm, de asemenea, dacă nu există în această regiune vreun vânător dus cu sorcova sau incontrolabil.

Îi despărțeau doar câțiva metri de vilă, când, mânat de o presimțire, Niémans ridică privirea. La etaj, dincolo de peretele de sticlă, se afla contesa, care-i observa atent. Stătea în aceeași poziție ca mai devreme, în pădure. De data aceasta, umerii îi erau acoperiți de un șal gros.

Polițistul își reprimă cu greu un fior, iar de data asta nu frigul era de vină.

— Ai aflat ceva interesant despre situația economică a grupului?

— Nimic remarcabil, o să-ți spun dimineață. Dar tu, despre *pirsch*?

— La fel.

Urcară treptele, dar Niémans nu reuși să deschidă ușa mare de sticlă. Mâinile îi tremurau, ca unui alcoolic.

— Niémans…, șopti Ivana.

Polițistul renunță la tentativele zadarnice de a deschide ușa, iar tânăra își strecură mâna în mecanismul care elibera rama ușii din cadrul ei.

— De fapt, ce problemă ai tu cu câinii?

Niémans își înăbuși o înjurătură. Se părea că reacția sa exagerată nu scăpase celor din jur.

— O să-ți spun, într-o bună zi. Nu-i nicio grabă.

Ea încuviință scurt din cap și intră, fără niciun cuvânt în plus. Niémans o privi cum traversează încăperea și urcă scările care duceau la etaj.

Rămase din nou singur, înghețat de frig, simțind cum, pe față, sângele câinelui se coagula, întinzându-i pielea, asemenea sării de mare atunci când se zvântă. Intră la rândul său în vastul salon și închise pe dinăuntru ușa de sticlă.

În timp ce urca scările, încetase să mai fie în acel loc și în acel timp. Se afla într-un mic dormitor din căsuța bunicilor să-i și avea doar doisprezece ani.

Din patul alăturat, fratele său mai mare își șoptea amenințările, șuierând atent fiecare S:

— *Réglissse*… *Réglissse*… *Îl auzi*? *Vine*! *Réglissse*… *Réglissse*… *Vine și are să te omoare*!

18.

Ora 7 și 30 de minute dimineața.

În ajun, în timp ce Niémans îi făcea de zor curte contesei, Ivana urcase discret la etaj și se strecurase în dormitorul colegului său, subtilizându-i cheile mașinii.

Conducea acum preaiubitul Volvo în direcția Bad Krozingen. După calculele sale, avea la dispoziție cam două ore pentru a sta de vorbă cu femeia al cărei nume îl aflase în seara precedentă. În timp ce lumea discuta despre performanțele armelor din rastel, savurându-și băuturile, Ivana se îndreptase spre bucătărie. Aici îl întâlnise pe bucătar, un bătrânel ce părea plămădit din aceeași aramă precum cratițele pe care le mânuia.

— Cine i-a crescut cu adevărat pe Jürgen și pe Laura?

Aceasta fusese întrebarea pe care reușise să o strecoare în conversația neîndemânatică pe care o purtase cu neamțul. Răspunsul venise prompt, fără nicio ezitare: Loretta Kaufmann, o guvernantă de origine bavareză, o femeie sportivă, poliglotă, cu o reputație solidă. Avea suplețea unei arme cu

țeava retezată și amabilitatea unui compostor. Ea le asigurase întreaga educație celor doi copii, de la vârsta grădiniței și până la plecarea la universitate.

Cu această femeie voia Ivana să stea de vorbă în acea dimineață. Bucătarul îi explicase, în germana lui marcată de expresii în dialect, că guvernanta locuia pe aproape și că, în prezent, lucra la principalul stabiliment de băi termale din Bad Krozingen, la douăzeci de kilometri de moșia Geyersberg.

Ivana urma linia cenușie a drumului și admira peisajul. Nu îi mai fusese niciodată dat să vadă o pădure atât de deasă și atât de întunecată; nu, nu era o junglă, ci un biotop rectiliniu, alcătuit din milioane de conifere în poziție de drepți. Avea senzația că e asemenea unui cuțit care despică un corp uriaș, negru, plin cu o sevă care curgea prin uriașele vene ale pâraielor din munte.

Cu o oră mai devreme, se trezise cu mințile tulburate și renunțase să-și mai facă o cafea în bucătăria uriașului acvariu care era Vila de Sticlă. Traversase salonul de la parter, cu pantofii în mână ca să nu facă zgomot, și-și luase tălpășița cu Volvo-ul șefului ei.

Acum, ronțăind grăunțele de care nu se despărțea niciodată, încerca să își facă ordine în gânduri. Nu se gândea la atacul câinelui și nici la scenele grotești petrecute pe parcursul cinei cu cei doi veri retardați ai Laurei von Geyersberg. Din toată seara precedentă, în minte îi rămăsese întipărită doar fotografia cu cei doi copii în haine cenușii, care țineau în mâini puștile acelea mult prea mari. Era limpede, din imagine, că cei doi erau inseparabili, ca două jumătăți ale unei scoici.

Conștiința de clasă o determinase să le deteste de îndată pe cele două odrasle de bani gata care nu găseau nimic mai bun de făcut în weekenduri decât să ucidă animale lipsite de apărare. Doar că, judecând după expresiile lor din fotografie, îi era clar că acei copii nu prea avuseseră ocazia să se bucure de viață. Ivana voia să afle de ce.

Apropiindu-se de Bad Krozingen, văzu un panou indicator către băile Juventas. Trebuia să o ia la dreapta, evitând centrul orășelului. Cu atât mai bine: stațiunile cu ape termale o deprimaseră dintotdeauna. Le vedea ca pe o lume cu susul în jos: viața sub pământ, iar moartea la suprafață, cu mulțimea de oameni care își alinau bolile scăldându-se.

Traversă câteva tarlale cultivate cu cartofi – sau cel puțin asta îi sugeră ei

peisajul – și descoperi o mică așezare construită din prefabricate, cu clădiri scunde, niciuna dintre ele cu mai mult de două etaje. Nicio îndoială în ceea ce privește menirea orășelului: hoteluri, clinici, ștranduri termale… Totul aici era dedicat apelor din adâncuri și celor veniți aici pentru a profita de ele.

Ivana opri mașina în parcarea din fața băilor Juventas, al căror nume era gravat cu litere uriașe în stucatura de pe fațada clădirii. Edificiul avea dimensiunile sediului unei companii multinaționale de asigurări și austeritatea arhitecturală a unui templu mormon.

Ivana înaintă printr-o galerie deschisă, îndreptându-se spre intrarea principală a stabilimentului, și aruncă o privire în vitrinele magazinelor înșirate de-a lungul acesteia. Baruri cu ape minerale, farmacii, buticuri cu costume de baie… Juventas părea a fi un complex comercial destinat în exclusivitate celor suferinzi de artroză și reumatisme. De altfel, la fiecare terasă pe care o întâlni în cale, se văzu nevoită să ocolească cârjele și scaunele rulante ale clientelei.

Holul enorm al termelor îi confirmă faptul că avea de-a face cu un stabiliment din liga superioară. Portaluri ample de acces se deschideau spre bazinele vaste, dându-i o idee despre amploarea afacerii. Nivel industrial, iar nu artizanat.

Transpirând deja în dogoarea ambiantă, se apropie de recepție, aruncând o privire spre piscinele descoperite; în ciuda orei matinale, erau deja pline.

O surprinse cu deosebire veselia și bucuria de-a trăi pe care o emanau acestea: erau aici deopotrivă copii, fără-ndoială veniți cu școala, dar și adulți. Cu toții afișând expresii de încântare pe chipuri, se agitau sub jeturile de apă și se stropeau plini de veselie și aplomb.

Ivana se adresă funcționarei de la recepție, întrebând de Loretta Kaufman. Nu se osteni să-și arate insigna de polițist. Nu avea niciun fel de valoare aici, nefiind pe teritoriul francez, și n-ar fi făcut decât să complice lucrurile.

— Cu ce scop o căutați? întrebă femeia de la recepție, în germană.

— E o chestiune personală, răspunse Ivana, în aceeași limbă.

Femeia cercetă o clipă ecranul calculatorului.

— La ora aceasta e în sala de tratament.

— Aș putea să o văd?

— Aveți un costum de baie?

19.

I se spusese să meargă „până la capătul culoarului, pe dreapta”. Purta un costum de baie negru, întreg, pe care îl închiriase, iar pe cap avea o bonetă transparentă. Ivana înainta în direcția indicată, cu un prosop pe umăr, lipăind cu picioarele goale pe pardoseala de gresie.

Lumina din galerie era orbitoare. Din dreapta, soarele care abia răsărise își arunca razele prin pereții de sticlă, iar peretele opus, acoperit cu faianță albă, lucioasă, reflecta lumina, părând de-a dreptul fosforescent. Ivana parcurse cu privirea bazinele exterioare, fiecare dintre ele având o anumită particularitate. Din marginile unuia țâșneau jeturi puternice de apă care se prăvăleau ca niște arteziene. Un alt bazin era o succesiune de cascade și jacuzzi-uri care bolboroseau, iar cel de-al treilea avea forma unui culoar circular, în care un curent puternic îi împingea pe clienții ce se scăldau aici ca pe niște rățuște de jucărie în jocurile de la bâlci.

În sfârșit, pe partea dreaptă i se înfățișă o ușă etanșă. Intră fără să bată. La prima vedere, era un hammam ca oricare altul, cu pardoseală mozaicată și plin de aburi. La o privire mai atentă, descoperi un șir de căzi ca niște sarcofage aliniate de-a lungul peretelui, despărțite de paravane din lemn.

Mereu avusese senzația că într-un astfel de loc miroase a canabis. Aici, însă, mirosul de eucalipt era atât de puternic, încât simți o arsură în gât și nările i se crispară. Înaintând, observă că fiecare cadă era ocupată de pacienți nemișcați, cu capetele acoperite de bonete roșii, lăfăindu-se ca niște foci la soare.

În capătul sălii o găsi, în sfârșit, pe cea pe care o căuta. Femeia purta un costum de baie negru similar cu al său, doar că mult mai mare. Ivana ar fi încăput de vreo două sau trei ori în el. Era îngenuncheată în dreptul unui sarcofag și vărsa în apa acestuia săruri minerale asemănătoare unor diamante mari, translucide. Ivana își imagină amestecul de sulf, magneziu și oligo-elemente ce se dizolva în bulele din cadă și-și spuse că, în mod sigur, nu era deloc neplăcut să zaci acolo să te relaxezi.

— Loretta Kaufman?

Femeia se ridică în picioare și se proțăpi în fața Ivanei, cu căldărușa de lemn plină cu săruri atârnată de braț. Avea undeva spre șaptezeci de ani și aproximativ un metru optzeci înălțime. În ciuda vârstei, silueta îi era

atletică, de-a dreptul impresionantă. Era genul de frumusețe germanică clasică, cu ochi de culoarea oțelului și maxilare puternice, ca de fier. Avea un bust proeminent, nici urmă de burtă și picioare frumoase și lungi.

— Eu sunt, spuse Loretta în franceză. De la presă?

— De la poliție.

Fosta guvernantă nu se arătă deloc surprinsă: după moartea lui Jürgen primise, cu siguranță, destule vizite. Ivana se prezentă în câteva cuvinte; în costumul de baie strâmt și cu fruntea brobonită de sudoare sub casca de plastic, nu simțea că ar inspira prea multă autoritate, așa că putură să joace cartea unei vizite de curtoazie.

În timp ce vorbea, continuă să o studieze pe Fräulein Loretta. Chipul ei, îndeosebi, i se părea fascinant. Loretta nu avea aproape niciun rid. O sculptură pe care trecerea timpului nu o atinsese aproape deloc. Pielea ei albă, străbătută de vinișoare albăstrii, amintea de suprafața pietrelor albe de pe plaje, brăzdate fin de alge și înălbite de sarea mării.

— Așteptați-mă câteva clipe! porunci femeia.

Își puse deoparte căldărușa și luă un mănunchi de crengi cu frunze de-un verde palid dintr-un lighean cu apă. Plecă până în capătul opus al sălii, apoi reveni, biciuind în dreapta și-n stânga spinările celor aflați în căzi. Cu o astfel de doică, apetența lui Jürgen pentru sado-masochism era cât se poate de explicabilă.

— Gata, declară Loretta, aruncând mănunchiul de crengi înapoi în lighean. Veniți cu mine.

Dincolo de o altă ușă, un alt culoar se sfârșea într-o încăpere fără geamuri. Era imposibil de spus de unde venea lumina, dar totul era alb aici: Ivana avea impresia că se află în interiorul unui cub Rubik de faianță, umplut cu fum.

Loretta îi indică o bancă lipită de perete, iar Ivana se așeză fără să comenteze. Nu-i mai rămânea acum decât să se topească încet, ca un cub de gheață în palma fierbinte.

— Frecați-vă pielea! îi porunci Loretta, întinzându-i o piatră cu suprafața aspră.

— Nu, mulțumesc. N-am venit pentru asta.

— Greșiți. Frumusețea trebuie mereu înnoită, ajutată să se regenereze. Pielea trebuie să fie reîmprospătată. Nu lăsați anii să-și țeasă pânza de păianjen pe corpul dumneavoastră…

Cât timp trecuse oare de când își făcuse ultimul gomaj? Sau de când își aplicase măcar o cremă hidratantă? „Ar trebui să mă îngrijesc!" și „Ar trebui să mă las de fumat!" erau mereu două dintre promisiunile pe care și le făcea, dar lista acestora nu era, de fapt, decât o litanie a veșnicei amânări.

Majoritatea oamenilor își imaginează că vor fi împliniți, vor deveni ceea ce trebuie să fie atunci când își vor fi dus la bun sfârșit toate proiectele, dar, dimpotrivă, ceea ce îi definește în profunzime sunt promisiunile niciodată îndeplinite. Suntem cu toții varianta mutilată a visurilor noastre.

Loretta se așeză lângă Ivana și apucă o mănușă de baie neagră.

— Ce-ați vrea să știți? întrebă ea și se apucă să-și maseze gleznele. I-am trimis la plimbare pe toți jurnaliștii care mi-au dat de urmă, dar în cazul unei polițiste din Franța sunt dispusă să fac o excepție…

Ivana îi schiță în câteva cuvinte intențiile sale, apoi îi îngădui fostei guvernante să se destăinuie, iar aceasta nu se lăsă rugată de două ori înainte de a se apuca să spună povestea „falșilor gemeni".

20.

– Atunci când am fost angajată de familia von Geyersberg, Jürgen avea patru ani, iar Laura doi. Am plecat când mi-am îndeplinit misiunea, atunci când au intrat la facultate.

— Ați petrecut aproape douăzeci de ani în preajma lor. Nu mi se pare că sunteți foarte afectată de moartea lui Jürgen.

— Vă înșelați. Dar asta nu înseamnă că am fost în vreun fel legată de ei.

— Nu?

— Deloc. O guvernantă e asemenea unui polițist.

— Ce vreți să spuneți?

— Adică, dacă lași sentimentele să îți afecteze munca, imparțialitatea îți va fi afectată. Vei manifesta slăbiciune și munca ta nu va avea randamentul dorit.

Femeia aceasta părea să confunde însărcinările unei guvernante cu acelea ale unui gardian de închisoare.

— Atunci când ați fost angajată aveați deja experiență în domeniu?

— Deloc. Eram o sportivă de performanță aflată la final de carieră. Natație, canotaj… La vârsta respectivă călătorisem deja destul de mult.

Vorbeam engleza, franceza, italiana. De asemenea, antrenam echipa feminină de volei din Baden-Württemberg. Grupul VG era sponsorul nostru principal. Așa l-am cunoscut pe Ferdinand von Geyersberg.

Ivanei îi veni o idee frivolă. Dar era plătită pentru a fi conștientă că vieții îi plac ideile frivole:

— Ați fost cumva…

— Amanta lui? Nu. Nu eram genul lui. Eram mult prea în vârstă.

Privindu-i chipul frumos ce înfruntase vicisitudinile vârstei și corpul care nu o trădase, Ivana se gândi că, la 40 de ani, Loretta fusese cu siguranță o adevărată bombă sexy.

Guvernanta păru că-i citește în priviri.

— Contele avea o predilecție pentru forțele proaspete și pline de viață din cadrul grupului pe care îl conducea. Mai ales pentru tinerele muncitoare.

Ivana nu insistă. Nu acesta era subiectul discuției.

— Vorbiți-mi despre educația pe care ați dat-o celor doi copii.

— Eram în preajma lor în fiecare zi, fără excepție. Îmi rezervam doar câteva ore pe zi pentru antrenamente. Contele mi-a pus la dispoziție infrastructura castelului. La vremea respectivă, la subsol era amenajată o sală de sport și existau un teren de atletism și unul de tenis. Puteam să practic canotajul pe lac. Pentru mine, era perfect.

Era pentru prima dată când Ivana auzea vorbindu-se despre acest „castel".

— Cine locuiește acum acolo?

— Franz von Geyersberg. Bineînțeles, a distrus toată acea infrastructură și terenurile de sport, răspunse Loretta, ridicând din umeri.

— De ce „bineînțeles"?

— E imobilizat într-un scaun cu rotile.

Ivana își notă acest detaliu într-un colțișor al minții; nici acesta nu era relevant pentru subiectul discuției.

— Erați responsabilă în proporție de sută la sută de educația copiilor?

Femeia lăsă deoparte mănușa cea aspră și luă un prosop ce părea să aibă în pliuri grăunțe mari de sare.

— Sută la sută, chiar așa, răspunse ea, începând să-și frece brațul stâng cu prosopul. Pentru tatăl lor, educația era doar o tranziție obligatorie pentru a accede la singurul lucru care conta: grupul VG. Afecțiunea, tandrețea i se

păreau inutile.

— Dar mama lor?

— Și ea era prea ocupată.

— Mi s-a spus că era o femeie foarte activă, pasionată de sport.

— Aiurea!

— Mă tem că nu înțeleg…

— Sabine era depresivă. Se agita, se epuiza de-a dreptul cu toate competițiile ei de echitație, cu participările la maratoane, cu concursurile de schi, dar făcea lucrurile acestea ca să uite de neliniștile care o bântuiau. Era la fel ca acel coiot din desenele animate, care aleargă o vreme în gol înainte de-a se prăbuși în prăpastie.

— Vă referiți la sinuciderea ei la New York?

— O mascaradă.

— Cum adică?

— Familia von Geyersberg a lansat și întreținut toată legenda cu sinuciderea de la hotelul St. Regis. Era mai potrivită cu reputația familiei decât adevărul.

— Care era adevărul?

— Sabine a murit de foame.

— Poftim?

— S-a înfometat singură în apartamentul pe care îl aveau la New York, pe Fifth Avenue.

O contesă în greva foamei în palatul său din Manhattan: din punctul de vedere proletar al Ivanei, era o imagine îndeajuns de romantică.

— Dar copiii… n-ar fi putut să o abată de la această tendință de autodistrugere?

— Dimpotrivă. Copiii nu făceau decât să îi reamintească în ce măsură nu reușea să facă față unei vieți normale. Era capabilă doar să sară peste obstacole călare pe mârțoaga ei sau să vâslească. Dar să le lege copiilor șireturile sau să-i sărute seara înainte de culcare… astea erau peste puterile ei.

— Vorbiți-mi despre personalitatea lui Jürgen și a Laurei.

— Nu era nicio diferență între ei. Erau, practic, una și aceeași persoană.

Loretta își trecu prosopul în mâna stângă și începu să-și maseze brațul drept. Pielea ei albă, fără nicio urmă de pilozitate sau vreo imperfecțiune, strălucea ca alabastrul. Probabil că practica acest ritual în fiecare zi, iar

firicelele de păr nu apucau să apară. În schimb, Ivana se simțea flască, neglijentă. Pielea sa nu era nici întinsă, nici regenerată, iar porii îi erau expuși intemperiilor.

— Le plăceau aceleași lucruri, gândeau la fel, aveau aceleași gesturi. Pentru mine, lucrul ăsta era de mare ajutor, din punct de vedere practic: aveam în grijă un singur copil și eram plătită pentru doi.

— Adică…

— Sunt convinsă că știți ce vreau să spun. În fața adversității, Jürgen și Laura își țineau partea unul altuia și făceau front comun împotriva dușmanului.

Fotografia de pe capacul pianului din Vila de Sticlă îi reveni Ivanei în minte.

— Cei doi nu semănau deloc, din punct de vedere fizic…

— Erau ca ziua și noaptea. Jürgen era scund, roșcat și dolofan. La școală îl porecliseră „Tannenzapfen”, adică con de pin. Alții îi spuneau „Lebkuchen”, Cozonac. Știți cum sunt copiii… Laura, dimpotrivă, era înaltă, elegantă, superbă. Încă de la 12 ani avea coama aceea extraordinară. Frumusețea i-a înflorit încă din adolescență, în vreme ce Jürgen a devenit atrăgător abia după ce a ajuns la maturitate.

Mânată de o curiozitate feminină, Ivana ceru mai multe amănunte despre Laura.

— Încă din vremea liceului avea un aer superior, inaccesibil. De fapt, îi detesta pe cei din jur pentru că nu-l respectau pe fratele ei. Bătaia lor de joc o considera drept o insultă personală și îi făcea să o plătească scump, mai ales pe băieți, care erau cu toții morți după ea.

— Aveau rezultate bune la școală?

— Jürgen era mai lent, dar muncea din greu. Laurei îi venea mai ușor. Amândoi erau condamnați la perfecțiune; Jürgen fiindcă era moștenitorul legitim, iar Laura tocmai fiindcă, fată fiind, simțea nevoia să demonstreze că e mai mult decât atât.

— Aveau activități extrașcolare?

— Echitație, scrimă, muzică… Laura se descurca binișor la pian, în vreme ce Jürgen se străduia să cânte la vioară. Se închideau în salonul de muzică și exersau ore întregi. Râdeau de se prăpădeau printre miorlăielile oribile ale viorii pe care o chinuia el.

Ivana nu-și ascunse surprinderea.

— Erau doi copii foarte veseli, râdeau mult. Complicitatea lor se traducea într-o contemplare amuzată a lumii din jur. Chiar și atunci când erau pedepsiți, când trebuiau să facă față severității tatălui lor sau indiferenței mamei, râdeau. Până la urmă, atâta timp cât erau împreună, erau fericiți.

Imaginea puștilor cu armele în mâini nu-i ieșea din minte.

— Cu vânătoarea cum era?

— Cu vânătoarea…, repetă Loretta, visătoare. Pentru vânătoare erau, categoric, indiscutabil, înzestrați de la natură, în egală măsură. Era de-ajuns să le pui arma în mână și să le dai drumul în pădure pentru ca ei să își dea adevărata măsură. Erau țintași excepționali, simțeau pădurea de parcă ar fi fost parte din ea. În fiecare duminică, în pădurea castelului, se dedau unor adevărate masacre.

Ivana încercă să și-i imagineze pe micul Cozonac și pe sora lui mai înaltă cu un cap decât el, ambii capabili să doboare orice animal de la câteva sute de metri depărtare. În pripă, ajunse la concluzia că în acest fel cei doi copii își răzbunau neglijarea, dar Loretta păru să-i ghicească gândurile și îi veni în întâmpinare:

— Multă lume a crezut că, în felul acesta, copiii își răzbunau singurătatea și nefericirea, dar nu-i deloc așa. Plecau la vânătoare fericiți, cu inima plină de bucurie. Ucideau curat, fără rea-voință. Era ceva cu totul diferit de ceea ce încerca să le bage în cap, cu de-a sila, educația pe care o primeau…

— Ce fel de vânătoare practicau?

— Câte-un pic din toate.

— Inclusiv *pirsch*?

— Nu, *pirsch* nu. Erau prea tineri și prea nerăbdători pentru așa ceva.

— În vremea respectivă a avut loc vreun accident de vânătoare? N-au rănit pe nimeni, niciodată?

— În mod cert nu. În Germania nu-i de joacă în ceea ce privește regulile de siguranță. Și cu atât mai puțin în familia von Geyersberg. De altfel, așa cum v-am mai spus, cei doi frați erau țintași de elită, chiar și la vârsta de numai doisprezece ani.

Loretta își lăsase în sfârșit deoparte instrumentele aspre. Jupuită de straturile de piele moartă, șiroind de sudoare, tolănită cu fesele pe marginea băncii, cu picioarele întinse ca niște prăjini uitate, femeia se relaxa acum,

cu ochii albaștri ațintiți în gol, sau mai degrabă spre amintirile ce-i fuseseră răscolite.

— Ascultându-vă, aș fi ispitită să cred că acești copii nu erau chiar atât de nefericiți…, o provocă Ivana.

— Probabil nu am reușit să mă fac înțeleasă așa cum trebuie. Erau nefericiți cu adevărat. Erau lipsiți de tot și creșteau de parcă ar fi fost orfani.

— Ce spuneți e poate adevărat din punct de vedere afectiv, dar material…

— Nu înțelegeți. Tatăl lor i-a crescut într-o sărăcie extremă. Le plătea studiile, hainele și mâncarea, dar atât. Chiar și în adolescență, n-au primit nici măcar o dată vreun ban de buzunar. Vara trebuiau să plivească buruienile din parcul castelului pentru a câștiga câțiva pfenigi. Iarna aveau de curățat de zăpadă terasele castelului.

Ivana n-avea idee ce era un pfennig. Fără îndoială, una dintre monedele utilizate înainte de introducerea euro.

Loretta continuă povestea banilor de buzunar:

— Mai târziu, în timpul vacanțelor de vară, au fost obligați să lucreze în fabricile grupului VG. Nu în birouri, ci chiar în uzină. Săptămâni întregi în care-și stricau ochii sudând componente ale unor circuite electronice, respirând aerul încărcat de vapori de plumb… Primeau un salariu de mizerie, iar tatăl lor nu uita să le repete mereu: „Sunteți în stagiul de pregătire; acum nu câștigați bani, dimpotrivă, mă costați mai mult decât produceți”.

Ivanei îi venea greu să-i fie milă de micuții von Geyersberg. Da, crescuseră fără dragostea părinților lor, dar banii pe care aveau să-i moștenească erau puși deoparte și îi așteptau, iar în plus, aveau puștile la dispoziție.

— Ați spus mai devreme că Ferdinand von Geyersberg era aspru cu Jürgen fiindcă acesta avea să îl moștenească, iar cu Laura se purta astfel fiindcă era femeie. Însă, în cele din urmă, imperiul VG a fost moștenit de amândoi, nu?

— Nu. Ferdinand își afirmase foarte limpede dorința: doar Jürgen avea să conducă grupul.

— Era mai inteligent decât sora sa?

— Dimpotrivă. Era bărbat, atâta tot. Dar Jürgen nu și-a lăsat deoparte

sora. De fapt, n-a avut de ales. Fără ea, n-ar fi putut să preia conducerea grupului. Repet, ei doi erau de fapt o singură persoană. Împreună, erau stăpânii absoluți ai ținutului și nimic nu le putea sta în cale.

Ivana își aruncă privirea la încheietură, dar nu mai avea ceasul, i se ceruse să și-l scoată la intrarea în stabiliment. Ce oră era oare? Mai mult ca oricând, se simțea udă și îmbibată de aburi, până-n cele mai adânci cotloane ale corpului său, ca un burete.

Încercă să-și limpezească gândurile, îndreptând discuția într-o altă direcție:

— În ultimii ani ați mai auzit despre ei?

— Cei din partea locului nu au cum să nu audă tot ce se vorbește despre familia von Geyersberg.

— Și ce anume se vorbește?

Loretta se lăsă pe spate și își netezi părul, dezvăluindu-și fruntea netedă, fără urmă de riduri, ce sfida însăși existența botox-ului, de parcă anii ar fi alunecat peste ea fără s-o atingă.

— Se vorbea mult despre moravurile micului Jürgen.

— Despre pornirile lui sado-masochiste?

— Se șușotea pe la colțuri despre asta. El nu încercase să-și ascundă pasiunea aceasta, și știți cum sunt oamenii, mereu gata să ia la forfecat păcatele celorlalți, de parcă s-ar teme să nu sfârșească cumva singuri în purgatoriu…

În opinia Ivanei, viciul lui Jürgen von Geyersberg era doar copacul care ascundea pădurea. Dacă junele Cozonac avusese secrete, ele erau bine ascunse îndărătul acestei perversități prea asumate, prea oficială pentru a fi cu adevărat periculoasă.

— Se mai șoptea și despre alte ciudățenii, urmă Loretta, parcă simțind că interlocutoarea sa aștepta mai mult de la ea. De pildă, se spunea că el și Laura făceau schimb de amanți…

Remarcând expresia Ivanei, Loretta zâmbi.

— Nu știați? Jürgen era bisexual. Încă un fapt care nu se potrivea cu poziția dinastiei von Geyersberg. Dar lui i se ierta totul, datorită bilanțurilor glorioase de la finalul fiecărui an. Nu muzica e cea care îmblânzește oamenii, ci banul.

— Dar Laura? Și ea e bisexuală?

— Nu. Nu cred.

— Dar credeți în poveștile astea cu schimbul de amanți?

— Laura și Jürgen au împărțit absolut tot, încă din fragedă copilărie. Așa că… de ce nu și-ar fi împărțit și partenerii?

— Dar nu aveau de gând să-și întemeieze propriile familii, să-și ia zborul din cuib, fără niciun ajutor?

— După părerea mea, ei trăiau încă doar pentru clipa prezentă. Erau încă mult prea entuziasmați de noua lor situație. La vârsta la care alți tineri absolvenți de facultate mai plimbă încă hârtii prin birouri și fac cópii xerox, ei doi conduceau una dintre cele mai mari firme din Baden-Württemberg.

Așadar, Laura și fratele său împărțeau tot: banii, puterea și partenerii sexuali… Dar nu era de-ajuns. Ivana intuia că între cei doi mai exista o legătură, mai intimă și mai riscantă.

— Ei doi mai vânau și acum împreună?

— Nu, epoca escapadelor lor în doi se terminase. De-acum, aveau de organizat partide de vânătoare în Franța și pe propriile domenii, cu participarea unei mulțimi de oameni cu care aveau relații de afaceri. Sunt convinsă că acestea îi plictiseau de moarte.

Ivana păstrase pentru final întrebarea cea mai importantă:

— După părerea dumneavoastră, cine l-ar fi putut ucide pe Jürgen?

— De unde vreți să știu eu? Habar n-am dacă Jürgen avea sau nu dușmani, dar grupul VG are destui adversari de temut. Moartea lui a fost, cu siguranță, un motiv de bucurie pentru aceștia. Dar, din punctul acesta de vedere, treaba nu e făcută decât pe jumătate.

— Cum adică, pe jumătate?

— Indiferent cine e asasinul și care-i sunt motivele, acesta trebuie acum să o ucidă pe Laura. E pur și simplu imposibil, dacă cineva s-a descotorosit de Jürgen, să nu aibă intenția de a scăpa și de sora acestuia.

Ivana se gândi la câinele negru din noaptea trecută. Fusese oare acea bestie trimisă să o ucidă pe contesă? Era oare aceasta hărăzită să piară sfâșiată de colții acelui dulău oribil?

Înainte de a pleca, Ivana lansă o provocare subtilă:

— Oare nu e posibil ca Laura să fi pus totul la cale?

Loretta apucă un mănunchi de nuiele și se apucă să-și biciuiască umerii. În definitiv, tratamentul la care-i supunea pe clienți i se potrivea la fel de bine și ei.

— Cred că n-ați pus corect problema, spuse ea.

— Și cum ar fi corect?
— Chiar dacă n-ar încerca nimeni să o ucidă, ar fi un miracol dacă Laura ar supraviețui morții fratelui său.

21.

– Nume, prenume și adresă.
Niémans era iritat la culme. Iată-l interogând un suspect care nu avea nimic de-a face cu cazul, în biroul lui Kleinert, pe care-l detesta sincer, iar Ivana nu era nicăieri. Se volatilizase pur și simplu și, ca să fie tacâmul complet, îi mai luase și mașina.
Mașina sa, faimosul Volvo 240 Break, poreclit „cărămida suedeză”, pe care n-ar fi îndrăznit să o numească în public „mașină de colecție”, dar pe care, în sinea sa, așa o considera!
Nu-și făcuse griji pentru Ivana. Fata îi lăsase un bilet scris pe fugă. Un nenorocit de bilet, ca o adolescentă care fuge de-acasă! Ivana era însă majoră și pe deplin capabilă să se descurce singură-n pădure cu lupul cel rău.
În schimb, în ceea ce privea mașina sa… Liniile ei deopotrivă pure și masive, calandrul striat, spatele pătrățos și robust… Era un automobil atât de solid încât traversase tot finalul secolului XX, sfârșind, în unele cazuri, în curtea fermelor pe post de coteț de găini. Mașina lui era versiunea superioară a acestui model: 155 de cai-putere, finisaje din furnir de nuc și banchete din piele, de o eleganță aparte… Iar acum, această bijuterie încăpuse pe mâna unei mucoase care nu condusese toată viața decât cel mult un Twingo sau altă savonieră de același calibru!
Niémans se scutură de gândurile negre, concentrându-se asupra momentului prezent.
Thomas Krauss își recitase datele de identificare, fără ca Niémans să-i fi acordat atenție. Singura veste bună era că suspectul era de origine alsaciană, așa că interogatoriul avea să se desfășoare în franceză. Dacă tot aveau să-și răcească gura de pomană, măcar să nu fie nevoie de un traducător.
— Numele meu e Pierre Niémans, fu rândul său să se prezinte. Sunt comandant în cadrul poliției franceze. Colegul meu german e Fabian Kleinert, Polizeioberkomissar în cadrul Landeskriminalamt din Baden-

Württemberg.

Kleinert îi cedase prim-planul. Niémans era așezat la birou, față în față cu suspectul, în vreme ce neamțul ocupase locul din dreapta sa și consemna pe computer interogatoriul, ca un simplu grefier. Între ei, o cameră de luat vederi își ațintea ochiul roșu asupra autoproclamatului ucigaș.

— Ne aflăm aici pentru a-ți înregistra depoziția oficială, continuă Niémans.

Thomas Krauss îi privea încruntat, cu mâinile încătușate așezate pe genunchi.

La drept vorbind, individul chiar avea o mutră de răufăcător. Hirsut, nebărbierit, numai piele și os, avea trăsăturile chinuite ale unui poet blestemat din secolul XIX: un geniu neînțeles, răpus de sifilis sau de prea mult absint înainte să împlinească 40 de ani.

Dintr-un alt punct de vedere însă, aducea cu o fiară, sau mai degrabă cu o bestie de legendă, cu blană țepoasă și copite, un satir din mitologia greacă rătăcit în epoca modernă, căruia părul vraiște îi contura două cornițe în creștet.

Niémans simțise mereu ceva ciudat față de fanatici: nu se temea de ei ci îi compătimea. Aceștia erau victimele alienate, smulse din normalitate de o obsesie, o himeră care-i măcina, orbindu-i până la moarte.

— Ne spui povestea ta, urmă Niémans, o așternem pe hârtie, o semnezi și fiecare dintre noi își vede de treaba lui. Nu mai rămâne decât să te audieze un judecător din Colmar, care să te trimită douăzeci de ani la mititica.

Tonul relaxat al polițistului păru a-l descumpăni pe suspect. Fără îndoială, acesta se așteptase la ceva mai grandios, la o tragedie, poate să fie snopit în bătaie. În schimb, se trezise față în față cu doi funcționari cărora puțin le păsa de revelațiile sale.

— Eu am făcut-o, mormăi el.

— Poftim? făcu Niémans, aplecându-se peste birou. N-am auzit nimic.

— Eu am făcut-o, eu l-am ucis.

Polițistul încuviință din cap, apoi îi făcu semn lui Kleinert. Începea spectacolul. Decorul era simplu: un birou neutru, compact, în perfectă ordine, cu mobilierul făcut din materiale ușor lavabile.

— Cum ai procedat?

— L-am luat prin surprindere, în pădure.

— Așteaptă nițel. La ce oră se întâmpla asta?

Krauss ridică din umeri, îndreptându-și grumazul.

— Nu știu exact. În jurul orei 23.

— Era întuneric?

— Era ora 23, repetă Krauss, de parcă ar fi fost întârziat mintal.

— Era călare sau pe jos?

— Pe jos, mormăi Krauss.

— Cum era îmbrăcat?

Niciun răspuns.

— Cum era îmbrăcat? insistă Niémans. În haine de oraș? Ținută de camuflaj? Costum de vânătoare?

Suspectul ridică privirea, iar ochii săi întâlniră strălucirea soarelui care răzbătea prin fereastră. Era o zi frumoasă, numai bună pentru mărturisiri.

— Costum de vânătoare, spuse el în cele din urmă.

— Ce culoare?

— Roșu.

Krauss își mușcă buzele; se grăbise să răspundă. În realitate, vestele costumelor de vânătoare de la partida din weekend fuseseră negre.

— Așadar, contele se plimba pe jos, prin pădure, în costumul de vânătoare?

— Exact.

— Își pierduse oare calul?

Cuvintele lui Niémans erau intenționat ironice, vrând să sublinieze neverosimilitatea situației.

— Habar n-am, veni răspunsul iritat. Și nu mă interesează. Poate că studia terenul, ca să-și poată prinde victima mai ușor a doua zi…

Niémans încuviință din cap, de parcă această explicație i s-ar fi părut acceptabilă.

— L-ai urmărit?

— Nu.

— Dar atunci ce căutai în miez de noapte în pădure?

— Voiam să zădărnicesc vânătoarea pe dibuite de a doua zi.

— De unul singur?

— Atunci când ai credință, poți muta și munții.

Niémans își îngădui să râdă; un râs amical, domol.

Brusc, însă, polițistul își schimbă expresia și întrebă:

— Cum l-ai ucis?

— I-am tăiat beregata, răspunse Krauss, vădit ușurat, căci se discuta, în sfârșit, despre miezul problemei, adică faptele descrise în presă.

— Și mai departe?

— I-am tăiat capul și i-am scos mațele.

— Erai înarmat?

O scurtă ezitare, apoi veni răspunsul:

— Aveam cuțite și o macetă.

— De unde proveneau armele?

Krauss se lăsă pe spate, ieșind din bătaia razelor de soare. În umbră, privirea-i căpătă o lucire fremătătoare.

— Erau trofee de război.

Niémans ignoră exagerarea vădită.

— Cum ai procedat pentru a-l decapita?

Krauss deschise gura ca să răspundă, apoi se răzgândi. Niémans observă că la comisura buzelor îi încremenise o bulă de salivă. Un fel de spumă a amărăciunii, care se potrivea de minune cu expresia gurii sale, dezgustătoare în sine.

— Să trecem peste asta. De ce l-ai ucis în felul ăsta?

— Fiindcă așa ucid ticăloșii ca el animalele.

— Nu și în cazul vânătorii pe dibuite. Ce te-a determinat să folosești metodele *pirsch*-ului?

— Trebuie să îți respecți întotdeauna dușmanul.

— L-ai decapitat și l-ai eviscerat. Așa îți demonstrezi tu respectul?

— Așa fac și cei care practică *pirsch*-ul, nu?

— Ai dreptate, tovarășe. O întrebare: măruntaiele lui Jürgen n-au fost găsite nicăieri. Unde le-ai ascuns?

— Le-am aruncat în râu.

Kleinert ridică privirea din monitorul laptopului. Mărturiile de genul ăsta nu puteau fi inventate de la un moment la altul…

— Și hainele? Unde sunt?

— Le-am ars, răspunse Krauss după o nouă ezitare.

Tipul răspundea fără să se gândească, orbește. Un interogatoriu lugubru la care răspunsurile veneau la întâmplare.

Niémans se ridică și opri camera. Apoi se așeză pe un colț al biroului și se aplecă spre Krauss, adresându-i-se pe un ton confidențial:

— Să trecem acum la partea cea mai importantă: mobilul acțiunilor tale. De ce ai făcut-o?

Krauss, vădit tulburat, își plecă privirea, ațintind-o asupra unui punct invizibil de pe podea. Niémans îi surprinse mirosul: un amestec de ierburi strivite, mirodenii vag tămâioase, benzină prost rafinată. Melanjul acesta îl luă pe nepregătite pe Niémans, căci îi amintea de felul în care mirosea bunicul său, cel care cutreiera mereu pădurile sau meșterea la Peugeot-ul său antic, model 404. Avu impresia că era înconjurat de pădurile dese din copilăria sa, care se contopeau, într-un vârtej amețitor, cu cele din Baden-Württemberg.

— Când eram copil am asistat la o partidă de vânătoare cu urmărire. Eram pedestru, fugeam cât mă țineau picioarele pe urmele ticăloșilor, ascultând sunetul de corn, lătrăturile câinilor și nechezatul cailor: o paradă a asasinilor. La un moment dat, au încolțit cerbul pe malul unui iaz; bietul animal se agita în toate direcțiile, înnebunit de spaimă, neștiind dacă să își asume moartea sigură în apele înghețate ale iazului sau cea pe care i-o pregătiseră acei imbecili gătiți în livrele…

Niémans oftă sonor, dându-i de înțeles lui Krauss că nu avea să-i fie prea ușor să-l convingă doar cu niște amintiri siropoase.

— În cele din urmă, cerbul s-a aruncat în apă, continuă celălalt. Vânătorii l-au urmărit cu barca și l-au înțepat cu cuțitele de zeci de ori, în timp ce animalul încerca să-și țină capul la suprafață. Și-acum îi aud în minte mugetul și-i văd ochii… Nu mi-a fost dat niciodată să văd atâta deznădejde și o asemenea grozăvie…

Buzele-i uscate scoteau un sunet de hârtie șifonată.

— Știai că, atunci când un animal scapă cu viață dintr-o vânătoare cu urmărire, trebuie să fie totuși împușcat, căci înnebunește din pricina încordării la care a fost supus? întrebă Krauss, ațintindu-și privirea în ochii lui Niémans.

Văzându-l din acest unghi, din profil, conturat limpede în lumina puternică din birou, cu gâtul său lung, mărul lui Adam proeminent și freza ce modela parcă niște coarne, Niémans avu deodată impresia că privește unul dintre trofeele împăiate atârnate pe pereții sufrageriei din Vila de Sticlă.

Krauss făcea parte dintre victimele clanului von Geyersberg. Era doar un trofeu, între multe altele. Între sute de animale, vânătorii seceraseră și un

om.

Nevrând să se lase înduioșat, Niémans îi aruncă, ironic:

— Așadar, l-ai ucis pe Jürgen von Geyersberg pentru a răzbuna un cerb?

— Am răzbunat natura însăși, murmură Krauss, apoi începu să urle: Familia Geyersberg e o blasfemie, e o jignire adusă universului!

Niémans simți o picătură de salivă pe mână și se șterse, iritat: avea o repulsie profundă față de orice fel de secreții umane.

— De ce ai ales metodele vânătorii cu pândă pentru a-l ucide pe Jürgen? repetă el. Fiindcă și acesta o practica adesea?

Krauss zâmbi subțire, umezindu-și buzele.

— Orice formă de vânătoare e la fel. Cel puternic îl ucide pe cel slab. Moartea celui nevinovat e răsplata ticăloșilor.

— Se spune că *pirsch*-ul e tipul de vânătoare care-i oferă animalului cele mai multe șanse de a se apăra.

— Chiar crezi în idioțeniile astea?

— Dar Jürgen? Ar fi putut să se apere?

Krauss păru surprins de această întrebare, de parcă tocmai și-ar fi amintit de răspunderea pe care încerca să și-o asume.

— L-am atacat prin surprindere, pe la spate, așa cum procedează toți vânătorii.

— Ești tare. Jürgen nu era genul care să se lase luat prin surprindere.

— Știi cum arată un fluier de vânătoare?

— Spune-mi tu.

— E un fluieraș mic ce imită sunetul scos de căprițe. E utilizat în perioada de împerechere. Cerbul aleargă în direcția din care vine sunetul, în speranța că va da peste o femelă, dar se trezește nas în nas cu pușca unui maniac.

Câți infractori prinsese el însuși, pândindu-i atunci când își vizitau iubitele? N-avea un fluier de vânătoare, dar era el însuși un vânător care profita de slăbiciunile vânatului.

— Preferatul meu e fluierul ce imită sunetele iedului. Femela se repede să-și salveze puiul și se-alege cu un glonte-n inimă. Cu puțin noroc, sunetul atrage și masculul. Ca să vezi, câte se pot face cu un simplu fluier…

Niémans se ridică și făcu câțiva pași. Tot acest rechizitoriu împotriva vânătorii nu folosea la nimic.

Brusc, Krauss sări la rândul său în picioare și-și umflă pieptul. Își

asumase postura martirului, asemeni unui sfânt Sebastian în așteptarea săgeților.

— De altfel, ticăloșii ăștia se poartă și cu oamenii la fel cum se poartă cu animalele. Lumea se va duce de râpă din cauza unor astfel de gunoaie!

— La ce te referi?

Activistul se așeză imediat și păru să-și regrete reacția.

— La nimic.

— Încerci cumva să-mi spui că familia von Geyersberg ar fi ucis și oameni?

Krauss clătină din cap, scuturându-și părul vâlvoi.

— Nu, nu în sens propriu. Dar oamenii ăștia își conduc afacerea așa cum merg la vânătoare. Să câștige cel mai bun, iar cel mai slab să crape…

Niémans nu-și ascunse dezamăgirea. Crezuse că întrevede o umbră de adevăr, sau mai degrabă o geană de lumină, un indiciu privind… ceva. Dar nu era decât un banal discurs bombastic al unui ecologist de stânga, care, de-atâta dragoste pentru natură, sfârșise prin a-i urî pe oameni și vedea în jurul său doar monștri.

— Prea bine, prietene. Acum vei fi condus înapoi în vastele-ți apartamente.

— Dar nu mi-ați dat să semnez nicio depoziție! Cum rămâne cu mărturia mea? Voi fi inculpat?

Niémans îl bătu prietenește pe umăr.

— Avem tot timpul pentru asta, amice.

22.

– Krauss și-a bătut joc de noi, mormăi Kleinert.

Parcurgeau culoarul de la primul etaj; pardoseală acoperită cu linoleum, vopsea lucioasă pe pereți, totul părea învelit cu un strat de plastic. Hotărât lucru, decoratorii clădirilor administrative germane nu erau cu nimic mai breji decât omologii lor francezi.

— Așadar, o luăm iar de la zero? întrebă Kleinert, pe când ajunseră în dreptul scărilor.

— Nu de la zero, ci de la trei, îi replică Niémans. Dumneavoastră, eu și Ivana. Vă mulțumesc că mi-ați permis să-l interoghez pe țicnitul ăsta.

— Că veni vorba…, interveni polițistul german. Colega dumneavoastră nu s-a întors încă?

Niémans începu să coboare scările fără să-i răspundă. Ajuns pe holul de la parter, ochi un automat de cafea. Furios din pricina dispariției Ivanei, nici măcar nu se atinsese de micul dejun pregătit de personalul de la Vila de Sticlă.

— Sper că sunteți de acord că nu-i putem încă da drumul lui Krauss, nu-i așa?

Niémans se străduia să descifreze inscripțiile în germană de pe automatul de cafea.

— Nici vorbă, bineînțeles. În definitiv, e posibil să fi văzut ceva. E limpede că și-a petrecut noaptea aia acolo, în pădure. Va trebui să-l mai chestionăm în privința asta. Țineți legătura cu jandarmii din Colmar?

Habar n-avea pe ce buton ar trebui să apese, dar n-ar fi vrut în ruptul capului să-i ceară ajutorul lui Kleinert. Orgoliu francez în stare pură.

— Nu ăsta e rolul dumneavoastră?

— Aș prefera să o faceți dumneavoastră, zise Niémans, concentrându-se încruntat asupra tastaturii aparatului.

— Ce-ați vrea să beți? întrebă Kleinert, sătul de ezitările colegului său francez.

— Poftim? Ăăă… o cafea.

Polizeioberkomissarul pescui o monedă din buzunar și apăsă butoanele de comandă ale automatului.

— Nu reușesc să înțeleg care e de fapt raportul pe care-l aveți cu jandarmii francezi, reluă Kleinert subiectul, în timp ce lichidul negru picura, în sfârșit, în paharul de carton.

— Au impresia că le-am suflat ancheta.

Kleinert luă paharul și i-l întinse lui Niémans.

— Am să vă rog să mă așteptați aici. Merg să le dau câteva instrucțiuni oamenilor mei.

Niémans încuviință din cap, în timp ce sorbea din cafea. Era mai puțin dezgustătoare decât se așteptase. Sediul poliției din Freiburg am Breisgau era de dimensiuni potrivite. Vreo cincizeci de polițiști în uniforme albastre își făceau de lucru pe aici, dar mai erau și unii care purtau uniforme cu haine verzi-măslinii și pantaloni cenușii. Niémans nu prea știa care dintre ei aparțineau de Bundespolizei și care de Landespolizei…[7]

Sorbea pentru a treia oară din cafea, când Ivana își făcu apariția pe culoarul cu pereți ruginii. Cu un efort supraomenesc, reuși să nu urle la ea de la celălalt capăt al coridorului. Mulțumit de sine pentru că se abținuse, rămase neclintit, afișând furia rece a unui șef cu chip impenetrabil.

— Unde-ai fost?

— Ți-am scris: am plecat pentru a o interoga pe fosta guvernantă a lui Jürgen și a Laurei.

— Cu mașina mea?!

— Nu-ți face griji, mașina ta e în regulă. Am făcut tot posibilul să nu o poluez cu bietele mele mânuțe de femeie.

Niémans își păstră expresia impenetrabilă, ascunzându-și astfel ușurarea. Ce-i drept, îi cam era rușine că era îndrăgostit nebunește de o grămadă de fier vechi.

Polițista își ridică privirea spre etajul superior.

— Krauss?

— O grămadă de bărbi. Guvernanta?

Ivana îi istorisi o poveste interesantă, despre cei doi puști care crescuseră înconjurați de contradicții: fuseseră pe de-o parte lăsați de capul lor, iar pe de alta li se impusese o disciplină de fier, strivitoare. Indiferența părinților, răceala guvernantei, exigența maximă a educației ce le fusese dată…

Încă o poveste cu niște bogătani ticăloși: Ivana nu rostise cuvintele, dar era limpede că asta gândea. Niémans o citea ca-n palmă. De vreme ce originea sa, de orfană croată, și educația în stilul serviciilor sociale nu-i oferiseră decât șansa la o viață de rahat, Ivana se încăpățâna să vadă doar răul în ceea ce îi privea pe oamenii bogați, în timp ce la cei sărmani vedea numai părțile bune.

Mai vârstnic și mai calm, Niémans știa că o atare împărțire, cu certitudine, nu era adevărată, așa cum nici opusul acesteia nu era valabil. Binele și răul erau împărțite deopotrivă de o parte și de cealaltă a liniei de diviziune reprezentată de grosimea portofelului.

În opinia lui Niémans, cea mai importantă idee desprinsă din acest interogatoriu era aceea că guvernanta nu avea nicio îndoială că ucigașul avea să își îndrepte atenția spre contesă. Clanul von Geyersberg era asemenea unei hidre, ale cărei capete trebuiau tăiate, toate. Dar de către cine? Și în folosul cui?

— Cu accidentele de vânătoare ai aflat ceva?

— În dimineața asta ar trebui să facem o vizită la asociațiile de vânători. Pe net n-am găsit nimic. Iar Loretta Kaufman susține că ar fi fost imposibil să existe probleme de felul acesta în pădurile familiei von Geyersberg. Potrivit spuselor ei, în timpul partidelor de vânătoare de acest gen nimic nu e lăsat la voia întâmplării.

— Ivana!

Kleinert se apropia cu pași sprinteni. Se pare că, față de seara precedentă, neamțul avea o atitudine mult mai relaxată în ceea ce o privea pe micuța franțuzoaică.

— Ai apucat să dormi măcar un pic?

Ivana încuviință din cap și roși abia perceptibil. Deși era veșnic stânjenită atunci când i se acorda atenție, Ivana avea ochii sclipitori dincolo de aburii ceaiului.

— Ce părere ai despre ceaiul nostru ayurvedic? Se pare că are niște proprietăți…

— Ați terminat cu conversația de salon? interveni Niémans iritat, întrerupându-l pe Kleinert. Mai lucrăm și noi ceva?

Kleinert luă poziție de drepți, ca un soldat chemat la ordin.

— Am plecat să găsesc o sală de ședințe liberă, anunță el, sentențios.

În acel moment, telefonul începu să vibreze în buzunarul lui Niémans: era Philippe Schüller, cercetătorul, medicul de familie care era și iubitor de câini.

— V-am sunat apropo de câinele din noaptea trecută.

Imaginea monstrului întunecat invadă din nou mintea polițistului.

— Vi l-au trimis? întrebă Niémans, cu voce gâtuită.

— Trebuie să veniți aici, numaidecât!

23.

Îl vedea acum pe suprafața de inox a mesei de disecție, o siluetă neagră, prea clară, prea apropiată, care părea siluită de lumina albă, mult prea strălucitoare a lămpilor fluorescente. Avea botul diform, mai larg la extremitate, precum al unui rechin-ciocan. Printre fălcile întredeschise se desluşeau colții ascuțiți, meniți să înjunghie, să sfâșie o beregată cu ușurința cu care un cățeluș înșfacă din zbor o jucărie ce-i e azvârlită…

Corpul era pe potrivă. O blană cu peri aspri, neagră ca tuciul, năclăită de sângele coagulat, sub care se zăreau mușchii încordați chiar și dincolo de pragul morții. Întreaga ființă părea un pumn gigantic, strâns în chingile unei mănuși strâmte de piele, gata să spargă orice maxilar întâlnit în cale.

Moștenirea genetică a dulăului părea să fi fost modelată de milenii de lupte și de cruzimi. Rezultatul era o chintesență a violenței și distrugerii. Nu era vorba de o verigă-lipsă, ci de încununarea unui proces evolutiv, născut din împerecherea celor mai crunte instincte ale lumii animale cu cele mai întunecate coșmaruri ale omenirii.

Un câine precum acesta nu fusese zămislit pentru a fi văzut și studiat atât de fățiș, într-o lumină atât de puternică. Era croit pentru umbră, pentru mișcarea neîncetată, pentru atacul neașteptat. Pe masa de autopsie, era asemenea unui secret smuls prin tortură, iar expunerea sa părea un sacrilegiu obscen.

Schüller cercetase bestia din toate unghiurile, dar nu efectuase autopsia. În definitiv, cauzele morții monstrului erau cunoscute.

— Este un *röetken*, nu încape nici urmă de îndoială, începu acesta.

Niémans aruncă o privire spre Kleinert, dar nici acesta nu părea deloc mai lămurit.

— N-am avut prea mult de căutat, reluă medicul, cu răsuflarea întretăiată, de parcă descoperirea pe care o făcuse l-ar fi sufocat. Rasa câinilor *röetken* a dispărut din Europa, dar existența lor e solid atestată de către izvoarele istorice.

— Cum a dispărut?

— Rasa a fost eradicată la finele războiului.

Ivana își scosese carnețelul și nota conștiincioasă cele auzite, ca o tânără rezidentă ce efectuează vizita alături de medicul-șef.

— Cum adică?

Schüller își roti privirea, pe rând, spre cele patru colțuri ale laboratorului: o suprafață de o sută de metri pătrați, pereți acoperiți cu faianță albă, mese pe care se aflau lămpi Bunsen și centrifuge…

— N-ați vrea să beți ceva? întrebă el, deviind total de la subiect.

— N-avem timp de băuturi acum, se enervă Kleinert. Explicați-ne cum e cu eradicarea!

De parcă nici nu l-ar fi auzit, omul de știință își strecură mâna îndărătul unui stativ cu eprubete și scoase de-acolo un flacon ce nu părea să conțină fenol sau eter. Tacticos, turnă din lichidul arămiu într-un pahar gradat. S-ar fi zis că pregătea cu minuțiozitate un experiment. În sfârșit, își frecă mâinile ca să și le încălzească și apucă din nou recipientul.

— Aveți de gând să ne explicați odată? răcni Kleinert, dându-și la iveală adevărata personalitate, de polițist zelos, nerăbdător, pe deplin implicat în anchetă.

Schüller trase o dușcă zdravănă și, în sfârșit, se hotărî să vorbească:

— Ați auzit vreodată de Vânătorii Negri?

— Sondereinheit Dirlewanger? întrebă imediat Kleinert.

Niémans aruncă o privire întrebătoare către Ivana, care clătină din cap a negare: din momentul acesta, subiectul avea să necesite explicații suplimentare.

— În 1941, Himmler a eliberat o serie de prizonieri de drept comun, înrolându-i într-o brigadă specială, începu Schüller. Oamenii aceștia nu fuseseră însă aleși la întâmplare: cu toții erau vânători și braconieri. Adevărați experți… Vânătorii Negri s-au specializat, însă, în vânătoarea de oameni. Urmăreau partizanii din Ucraina și Bielorusia, îi supravegheau pe evreii polonezi care munceau la construcția drumurilor din Est. Au înăbușit revolta de la Varșovia. Au distrus sute de sate și le-au ucis populația, dând foc cu aruncătoarele de flăcări, până și copiilor. A fost cea mai rea dintre unitățile armatei germane…

Niémans nu reușea să înțeleagă. Da, nazismul atinsese culmea ororilor, dar unde voia să ajungă Schüller?

— Cruzimea acestor indivizi atinsese un asemenea grad de atrocitate, încât până și în cadrul ierarhiei SS-ului s-a pus problema deschiderii unei anchete, urmă el. În repetate rânduri autoritățile au vrut să îi arunce înapoi în pușcărie. Dar rezultatele pe care le obțineau cu metodele lor erau incontestabile…

Geneticianul luă o carte care, se pare, detalia feluritele corpuri de armată, unități și batalioane din perioada celui de Al Treilea Reich.

— Am găsit cartea în biblioteca laboratorului.

Așeză cartea pe masa de autopsie, lângă botul câinelui, și o deschise la o ilustrație în alb-negru ce se întindea pe două pagini: niște soldați în uniforme ponosite, nerași, cu ochelari de motociclist prinși pe căști… Era limpede, Vânătorii Negri fuseseră niște tâlhari de cea mai joasă speță, niște ticăloși lăsați să-și facă mendrele pe frontul de Est, ca o haită dezlănțuită sălbatic.

Unii dintre ei își purtau vestoanele desfăcute peste piepturile goale, împodobite cu câte-un colier gros de aur. Alții, dimpotrivă erau încotoșmănați cu mantale matlasate lungi, până la glezne. În sfârșit, unii își purtau căștile pieziș, iar acestea erau împodobite cu desene făcute cu cretă sau cu emblema mâzgălită în grabă a unui cap de mort.

— Timp de patru ani, brigada ticăloșilor și-a făcut de cap sub comanda unui individ pe nume Oskar Dirlewanger, continuă Schüller, după ce mai trase o dușcă. Un comandant țicnit și alcoolic, care făcuse și el niște ani de pușcărie pentru violarea unei fete.

Schüller întoarse pagina, arătându-le poza unui ofițer cu pomeți proeminenți, cu ochii adânciți în orbitele largi, străjuite de sprâncene groase. Chipul acestui prădător cu privire pătrunzătoare, obsedantă, se ivea dintr-o tunică având la guler emblema a două grenade încrucișate, fără îndoială simbolul sinistrei brigăzi.

— În timp ce vă așteptam, am încercat să citesc un pic din istoria faptelor de arme ale Vânătorilor Negri, dar am renunțat foarte repede. Mi s-a părut insuportabil. Distracția preferată a lui Dirlewanger era să administreze stricnină, intravenos, tinerelor evreice, după ce le dezbrăca și le biciuia. Îi făcea plăcere să le urmărească convulsiile, până când mureau.

Niémans tot nu înțelegea: la ce folosea tot acest excurs istoric? De ce se apucase Schüller să dezgroape aceste orori petrecute în urmă cu șapte decenii?

Kleinert își asumă să rostească întrebarea cu glas tare.

— Acești ucigași erau vânători experimentați, își repetă Schüller ideea anterioară. De cum au ajuns în Bielorusia s-au apucat de dresat niște câini ce aparțineau unei rase locale: *röetken.* În doar câteva luni, i-au preschimbat în arme mortale.

Medicul mai întoarse o pagină: în fotografia de aici, soldații cu ochelari de motociclist aveau armele în mâini și câțiva dintre ei țineau în lesă niște cópii ale dulăului negru de pe masă.

— Câinii *röetken* se numără printre așa-numiții „câini de sânge”. Sunt capabili să urmărească un animal rănit cale de kilometri, pentru ca vânătorul să-i poată da lovitura de grație. În prezent, acest gen de acțiune e considerată a fi etică, fiindcă înseamnă curmarea suferințelor inutile ale animalului vânat. Pe-atunci, însă, cei urmăriți erau evrei fugari sau partizani răniți…

Schüller își umplu din nou păhărelul, apoi continuă:

— Știți cum se spune la noi? „Hunde, die bellen, beißen nicht”. „Câinele care latră nu mușcă” Ei bine, oamenii lui Dirlewanger și-au dresat câinii astfel încât să nu mai latre; în schimb, erau antrenați să muște numai la beregată.

Medicul astupă cu grijă flaconul și-l așeză înapoi în ascunzătoare. Apoi continuă, cu glasul sfârșit:

— Atunci când Aliații i-au eliminat pe Vânătorii Negri, le-au împușcat toți câinii. Nimeni n-a mai văzut vreodată un *röetken* în Europa… până azi-noapte.

Exasperat, Niémans își desfăcu brațele și exclamă:

— Și ce dacă? Care-i cuiul poveștii? Niște naziști de odinioară au ieșit din morminte și și-au asmuțit câinii fantomă asupra noastră?

Ignorând ironia agresivă a polițistului, medicul se apropie de masa de autopsie și, cu băgare de seamă, ridică laba stângă din față a patrupedului.

— Acest câine poartă semnul unității speciale conduse de Dirlewanger.

Se aplecară cu toți și descoperiră, pe pielea animalului, un tatuaj cu cele două grenade încrucișate, exact același simbol care putea fi văzut pe gulerul lui Oskar Dirlewanger.

Mânat de o inspirație de moment, Niémans apucă volumul și mai întoarse o pagină. De astă dată, îi fu dat să-i vadă pe Vânătorii Negri în ținute de camuflaj, cu aruncătoarele de flăcări și mitralierele în mâini, purtând niște cagule din pânză groasă, precum cele ale membrilor Ku Klux Klan…

— Tipul pe care l-ai văzut aseară purta așa ceva? întrebă Ivana, care se apropiase de el și-i privea peste umăr.

Niémans încuviință în tăcere, cu fălcile încleștate. Cum era oare cu

putință ca un soldat nazist să-și facă apariția în parcul Laurei von Geyersberg?

— Povestea asta e cusută cu ață albă, declară Ivana, adresându-i-se lui Schüller. De ce ar apărea niște imitatori ai acelei unități tocmai aici?

— Ar fi o explicație…, murmură medicul. La sfârșitul războiului s-a zvonit că Dirlewanger fusese omorât în bătaie după ce a fost arestat de niște foști deținuți din lagărele de concentrare. Mai târziu, a apărut un alt zvon, conform căruia ar fi fugit în Siria, sau poate în Egipt. Aici însă, în Baden-Württemberg, a circulat o versiune cu totul diferită. Se pare că, la încheierea războiului, Dirlewanger s-ar fi refugiat aici și ar fi fost protejat de către familia von Geyersberg.

— Dar de ce să-l protejeze aceștia?

— Fiindcă familia von Geyersberg a fost foarte apropiată de naziști. În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, au făcut avere fabricând piese de schimb pentru mașinile Wehrmacht-ului.

— Bine, dar de ce l-ar fi ajutat tocmai pe Dirlewanger?

— Fiindcă acesta era șvab.

Niémans începea să înțeleagă.

— Landul Baden-Württemberg actual e rezultatul unirii mai multor provincii: ducatul Württemberg, regiunea Baden și, pe latura estică, ținutul Schwaben, continuă Schüller. Criminalul de război era, ca să zic așa, un soi de celebritate a locului.

O tăcere sceptică întâmpină spusele lui Schüller, dar acesta nu-și epuizase argumentele:

— Ar mai fi, fără îndoială, încă un motiv: solidaritatea între vânători. Familia von Geyersberg, care-a vânat dintotdeauna, prin toate metodele posibile, nu putea decât să îi admire pe Vânătorii Negri, oricare le-ar fi fost păcatele.

— Chiar așa? întrebă Ivana, sincer surprinsă.

— Da. Vânătorii Negri erau niște monștri, e adevărat, dar duseseră arta vânătorii la un nivel nemaiîntâlnit. Și-acum mai circulă legende despre ei. Se spune, de pildă, că erau capabili să ia urma oamenilor în pădure după miros, la fel ca animalele. Desigur, la vremea aceea se vorbea mai degrabă despre „duhoarea de evreu”…

Niémans prelua inițiativa:

— Să admitem că familia von Geyersberg l-a ascuns pe Dirlewanger. Și

ce-i cu asta?

Schüller schiță un gest vag, dând astfel de înțeles că, din acest moment, intrau pe terenul minat al speculațiilor. De parcă până atunci ar fi discutat despre niște fapte incontestabile. Era de-a dreptul ridicol.

— Probabil că Dirlewanger n-a dus-o prea mult, concluzionă medicul. Era alcoolic, era drogat, era bolnav; a murit discret, dar e posibil ca familia von Geyersberg să fi reținut concepțiile sale.

— Adică?

— Am făcut cercetări. N-am avut nevoie de prea mult timp pentru a descoperi, prin presa de odinioară sau în diverse texte militante, că multă lume nu-i prea avea la suflet pe cei din familia von Geyersberg.

— Din ce motive?

— Mereu li s-a reproșat că își rezolvau problemele cu sindicatele cu o violență ca-n vremurile de demult. Grupul VG posedă, e lucru știut, un serviciu de ordine foarte eficient în caz de grevă sau alte manifestații similare. S-a zvonit că în cadrul acestuia lucrau vânători, posibil braconieri. Cât despre pădurile familiei, e mai bine să nu te apropii de acestea. Pădurarii tocmiți de von Geyersberg nu-s deloc amabili.

— Știu poveștile astea, interveni Kleinert. Dar n-au existat niciodată dovezi pentru a susține aceste afirmații. Germania e o țară în care nimeni nu e mai presus de lege.

Schüller își ridică mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Nu făceam decât să vă relatez cele citite.

— Adică niște acuzații fără bază reală, trase concluzia Kleinert, ursuz.

Niémans simți că venise vremea să o ia din loc.

— Vă mulțumim, domnule doctor. Nu știu în ce măsură informațiile pe care ni le-ați oferit ne vor fi de folos, dar un lucru e sigur: dulăul acesta e, deocamdată, singurul nostru indiciu palpabil.

Schüller își întoarse privirea spre masa de autopsie.

— Ce să fac cu el?

— Am să vă rog să ni-l păstrați la rece. E, ca să zic așa, un corp delict.

— Și care ar fi delictul?

Niémans ezită o clipă înainte de a răspunde, apoi zâmbi larg:

— Asta încercăm să aflăm, nu-i așa?

24.

Niémans pășea pe nisipul negru, moale și parcă amestecat cu smoală.

Porniseră de la ipoteza uciderii unui june moștenitor, fie din pricina unor interese financiare colosale, fie dintr-o răzbunare intimă, iar acum se treziseră confruntați cu o adunătură de naziști înviați din morți. *Imposibil*!

De parcă ar fi vrut să îi demonstreze că discuția de mai devreme nu fusese decât un vis urât, în jurul său rezidenții din curtea Institutul Max Planck își vedeau netulburați de activitățile lor ecologiste și biodegradabile.

Mai ales femeile păreau animate de un entuziasm aparte. Creaturile acestea, posesoare a nenumărate diplome de înalte studii, fără îndoială capabile să deducă evoluția genetică a jumătate de ocean pornind de la un spin al unei stele de mare, își spălau de mână lenjeria, în mijlocul naturii, folosind săpun artizanal. Aveau păr la subsuori și nu purtau sutiene pe sub tricouri, iar asta le făcea să semene leit cu spălătoresele de odinioară, cele din vremea lui Gervaise a lui Émile Zola.

— Domnule comandant!

Schüller alerga în urma lor. Cu barba lui roșcată și burta hipertrofiată, părea un pitic de grădină umflat cu heliu.

— M-am gândit la ceva ce v-ar putea fi de ajutor, gâfâi el, întinzându-i un bilețel lui Niémans. E adresa unui crescător de câini din zonă.

Niémans dădu să ia biletul, dar Kleinert i-o luă înainte.

— Werner Reus?! exclamă acesta. Dar omul ăla e dus cu sorcova!

— Posibil, replică Schüller, vădit jignit. Dar nu există niciun alt specialist mai bun în materie de câini în regiune. Dacă cineva se amuză crescând câini *röetken,* el va ști cu siguranță mai multe.

Consternat de replica lui Schüller, Kleinert îi întinse biletul lui Niémans.

— Succes! mai spuse Schüller, apoi făcu cale întoarsă, îndreptându-se spre laboratorul său.

Polițiștii ieșiră pe poartă, iar Niémans descoperi cu surprindere o schimbare neașteptată. Încă nu era amiază, dar se pregătea o furtună, iar lumina zilei se diminuase, îmbrăcând peisajul în luciri de argint viu. La câțiva pași distanță, frunzele chiparoșilor tremurau în bătaia vântului, asemenea steagurilor votive tibetane: o explozie insolită de solzi vibrând cu un murmur liniștitor. Imaginea aceasta neverosimilă îi făcu bine.

— Crescătoria lui Reus e la vreo douăzeci de kilometri depărtare. S-o iau înainte? întrebă Kleinert.

— Ce să caut eu într-o canisă plină de javre surescitate? râse Niémans. Mulțumesc, dar nu servesc așa ceva. Ne vom reîntâlni după; Ivana o să vă însoțească.

— Dar tu? se miră ea. Unde te duci?

Niémans deschise portiera Volvo-ului înainte de a-i răspunde:

— Atunci când trecutul îți iese în cale, e vremea să-i iei la întrebări pe cei bătrâni.

25.

– Îmi place mult prenumele dumneavoastră.

… Și uite-așa începe sfertul de oră de flirt în stil german, își spuse ea, privind pe geam. Nu prea avea chef de așa ceva.

De altfel, își detesta sincer prenumele. Toți cei care îl auzeau pentru prima oară aveau, nu se știe de ce, senzația că aduce a nume de eroină tragică dintr-un roman rusesc, dintre cele ce se aruncă sub roțile trenului care pleacă din Vladivostok. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era rusoaică, era croată! Supraviețuise loviturilor de levier ale tatălui său, bombelor sârbești, franctirorilor din Sarajevo, dar mai ales unei adolescențe marcate de droguri și violență doar pentru a fi suspectată de pasiunile suicidare ale secolului XIX?

— E un prenume croat, rosti ea pe un ton neutru.

În general, un astfel de răspuns era de natură să potolească ardoarea interlocutorilor. Enunțarea originii sale le evoca acestora imaginea gropilor comune, a barbarilor îmbrăcați în ținute de camuflaj, a populației înfometate. Alții, în schimb, se gândeau la Dubrovnik și la plajele Adriaticii. Însă, din experiența proprie, știa că imaginile războiului erau întotdeauna cele dominante.

Kleinert se mulțumi să încuviințeze din cap; era concentrat la drum, de parcă ar fi pilotat o dronă menită să-și lanseze rachetele undeva în deșertul afgan.

Ivanei îi era ciudă pe Niémans, fiindcă o abandonase. Ancheta căpătase o turnură de-a dreptul țicnită, iar el o lăsase în grija muschetarului neamț. Încotro o apucase? „Să-i ia la întrebări pe cei bătrâni…” Îl cunoștea

îndeajuns de bine pentru a-și da seama că plecase să-l interogheze pe Franz, bătrânul unchi singuratic care se izolase la castel.

Dar de ce nu o luase și pe ea?

— Lucrați de multă vreme cu Niémans?

— Doar de câteva luni. Dar îl cunosc de ani de zile, răspunse ea, pe un ton sobru. Mi-a fost profesor la școala de poliție.

— Îmi vine greu să mi-l închipui la catedră.

— De ce?

— E un tip deosebit, nu-i așa?

De când plecaseră de la institut, furtuna dădea semne că stătea să se dezlănțuie, dar ezita, se pare, să o facă. Cerul se întunecase. Din când în când, câte-o rază de soare răzbătea dintre norii grei, scăldând orizontul într-o lumină argintie.

— Nu cunosc niciun alt polițist mai bun decât el, rosti Ivana pe un ton îmbufnat. A condus mai multe brigăzi din Paris, apoi a fost grav rănit în cursul unei anchete, lângă Grenoble. După ce și-a revenit, a devenit profesor la Școala de Ofițeri de Poliție.

— Ar fi putut să preia un post de răspundere.

— Au mai fost și alte probleme la mijloc, replică ea, șovăitoare. Metodele lui n-au fost întotdeauna pe placul superiorilor.

Kleinert se mulțumi să rânjească semnificativ.

— Nu știți nimic despre el, îi aruncă Ivana, îmbufnată, văzându-i reacția. Vă repet: e cel mai bun.

Neamțul înțelese mesajul: nu era cazul să mai insiste. Părăsi axul principal al șoselei și o coti pe un drum lateral îngust, deasupra căruia arborii își împreunau coroanele, împiedicând trecerea luminii. Dintr-odată, se făcu noapte. Din vreme în vreme, zidul de arbori se deschidea, lăsând să se vadă din goana mașinii câte-un câmp cultivat, o pășune sau hangare în care mașinile agricole se odihneau cu colții de metal înfipți în pământ.

În ciuda măreției sale calme, frumusețea prea vastă, prea sălbatică a peisajului o făcea pe Ivana să nu se simtă în largul ei. Simțea un nod în gât și avea senzația că se sufocă, așa cum alții se simt sufocați de excesul de gaze de eșapament. La ea, stimulul era exact opusul. Se simțea în elementul ei doar în împuțiciunea orașului.

Fără să scape din ochi drumul, Kleinert îi arunca pe furiș câte-o privire. Ivana îl simțea cum caută un subiect nou de conversație, dar nu reușea să-l

găsească. Individul era sec și anost.

Îi veni în ajutor, întorcând discuția într-o direcție deloc originală: chestiunile profesionale la zi.

— Aveți ceva vești despre analiza din teren a celor întâmplate azi-noapte?

— Nici măcar nu știm exact ce s-a întâmplat…

— Știți prea bine la ce mă refer!

— Nimic. Exact ca în locul uciderii lui Jürgen: nicio urmă de pași, doar niște ierburi culcate la pământ. E de neînțeles. Pare că omul pe care l-a zărit Niémans s-a volatilizat, pur și simplu.

Felul în care se exprimase Kleinert era o dovadă a faptului că măcar dădea crezare mărturiei lui Niémans, după ce în noaptea trecută se arătase a fi mai degrabă sceptic.

— Și ancheta de proximitate?

— La ora aceea? Într-o pădure care e proprietate privată? În afara paznicilor de la vilă, care n-au văzut nimic, n-avem niciun martor ocular. E genul de incident care te poate face să crezi în existența fantomelor…

Ivana își lăsă capul pe spate, rezemându-și-l de spătarul scaunului, și închise ochii. Voia să profite de ocheadele lui Kleinert de parcă s-ar fi lăsat scăldată de razele soarelui pe o plajă.

Mobilul începu să îi sune. Fără să se uite la ecran, acceptă apelul, căci era convinsă că Niémans era cel care o apela. Se înșelase, însă. La capătul celălalt se auzi doar liniștea, acea tăcere dragă de fiecare zi, care-o sufoca asemenea unui șarpe boa constrictor, puternică și unduitoare.

Închise imediat și-și vârî telefonul înapoi în buzunar. Nu voia ca Kleinert să o vadă așa, în momentul său de maximă vulnerabilitate.

Dar polițistul apucase, fără îndoială, să vadă imaginea celui care o sunase.

— Probleme cu iubitul?

— Nu am niciun iubit, replică ea, pe un ton categoric.

— Oh, credeam că…

Ea își mușcă buza de jos și se întoarse brusc spre el, rezemându-se cu nonșalanță de cotieră, într-o atitudine ce se voia camaraderească.

— Dar dumneavoastră, *Herr Kommisar*?

— Ce e cu mine?

— Sunteți căsătorit?

Expresia de pe chipul lui Kleinert se schimbă.

— Da, și am doi copii. M-am căsătorit la 22 de ani. Sunt arhetipul micului funcționar de provincie.

Ivana îi pusese întrebarea dorind să-l provoace. Nu se așteptase la acest răspuns, pe care îl încasă ca pe o lovitură neașteptată. Fără să aibă verigheta pe deget, individul o făcea pe celibatarul la serviciu.

— Nu port niciodată verigheta la serviciu, rosti el, ghicindu-i gândurile.

— Bineînțeles, asta v-ar ajuta să agățați o eventuală martoră simpatică.

— Ei, nu fiți așa…

Ea încuviință încet din cap. Era cazul să își recunoască înfrângerea. Își mărturisi, în gând, speranțele pe care și le pusese în chipeșul Komissar. Câtă ironie în prima impresie pe care ți-o faci despre un om pe care abia l-ai întâlnit: te crezi singură pe lume, doar cu el; de fapt, ești singură, dar fără el.

Peisajul se schimbase radical: brazii drepți, cu trunchiuri paralele, și umbrele piezișe care alternau metronomic cu dungile de lumină fuseseră de-acum înlocuite de o învălmășeală de trunchiuri, rădăcini și crengi crescute la întâmplare, fără vreo noimă.

— Nu mai spuneți nimic? întrebă el, pe un ton care cerșea atenție.

Ivana își luă din nou telefonul în mână, căută în agendă un anumit număr și-l vârî sub ochii polițistului. Pe ecran putea fi văzut chipul unui tânăr zâmbitor. Avea un ten închis la culoare și ochii negri, iar trăsăturile îi erau luminate de o bucurie vădită. Pe frunte, câteva bucle negre răscolite de vânt. Expresia veselă, lipsită de griji, părea cea a unui arhetip universal: orice om a trăit, măcar o dată, senzația înălțătoare a unei astfel de libertăți fără margini…

Prin contrast, expresia de pe fața lui Kleinert suferi o transformare violentă. Acum, figura senină de adineauri trăda durerea, un rău aproape fizic.

— Dar… mi-ați spus că sunteți liberă…, reuși el să îngaime.

— Nu e iubitul meu, răspunse ea, brusc rușinată de răzbunarea meschină la care apelase.

Kleinert încercă să zâmbească, dar nu reuși decât un început de rânjet. Nu mai înțelegea nimic. Ea întoarse ecranul spre sine și, cu degetul mare, închise aplicația, deschizând-o apoi pe cea de geolocalizare.

— Se pare că aproape am ajuns, anunță ea, pe un ton indiferent.

26.

Un indicator înfipt în tufișuri, abia vizibil, marca intrarea pe un drumeag lateral: WERNER REUS, HUNDEHÜTTE.

Parcurseră cel puțin un kilometru pe un drum plin de gropi și de hopuri, mai rău decât o șosea din savana africană, torturând suspensiile mașinii lui Kleinert. Zgâlțâiala aceasta continuă îi readuse însă în dispoziția necesară pentru ceea ce avea să urmeze. Sosiră la canisă, stârnind un nor de praf uriaș. De-acum, redeveniseră doi profesioniști hotărâți să-l descoasă pe acest ins solitar, care trăia ca un pustnic alături de câinii săi.

Werner Reus părea să-și fi făcut un scop în viață din a aduce în inima oceanului de verdeață tot gunoiul împuțit și poluant al orașului. Pneuri, piese disparate de mașină, caroserii ruginite, toate legate laolaltă cu sârmă ghimpată, într-o construcție precară, alcătuiau împrejmuirea regatului său. Solul, noroios și negru, părea a dospi otrăvuri: băltoace de benzină și uleiuri, sclipind irizate, împiedicau pământul să-și recapete starea solidă.

Coborând din mașină fură asaltați de îndată de un miros pestilențial, o putoare animalică atotputernică, ce acoperea orice alte miresme mai firave. Duhoarea era atât de intensă încât își simțiră nările închizându-se de la sine, ca în imersie, dându-le de ales între apnee și greață.

Șiruri de grilaje metalice de cel mult un metru și jumătate înălțime conturau mai multe alei între cuștile improvizate din care răzbătea un concert de lătrături și mârâieli. Erau multe, un întreg orășel de cuști locuite de fiare cu păr scurt și colți ascuțiți.

Dincolo de acestea se înălța o clădire cu aspect de hangar: cartierul general al mahalalei de cuști. Cu siguranță, acolo aveau să-l găsească pe Werner însuși. Cu un pic de curaj…

Intrară în labirintul de scânduri, grilaje, plase de sârmă și bucăți de placaj. Dincolo de gratii, câinii musculoși se agitau, izbindu-se de pereții închisorii lor. Unii se tolăniseră în mocirlă, ca niște porci, cu labele-n sus și testiculele la vedere. Alții săpau de zor la baza grilajelor, într-o încercare zadarnică de-a răzbate. Toți însă, fără excepție, lătrau cât puteau de tare.

Ivana se simți cotropită de un val de milă: dulăii aceștia, adevărați războinici, fără îndoială, nu meritau un astfel de tratament. Îi reveni în minte o piesă din tinerețe: „Right Where It Belongs” a celor de la Nine Inch

Nails: „See the animal in his cage that you built/ Are you sure what side you're on?"[8]

— Se pare că al nostru crescător de câini nu se prea împacă cu curățenia, remarcă Ivana.

— Atunci când e întâmpinat de inspectorii sanitari, Werner le iese în întâmpinare cu pușca.

La capătul ultimei alei, un individ filiform, îmbrăcat într-o salopetă jegoasă, cu un genunchi rezemat de pământ, spăla cu furtunul o găleată de plastic.

— Bună, Werner! i se adresă Kleinert în germană.

Ivana avea să fie nevoită să facă eforturi serioase pentru a urmări interogatoriul.

Bărbatul le aruncă o privire disprețuitoare și se ridică.

Uscățiv, cu un aspect de rahitic chiar, Werner Reus avea undeva în jur de cincizeci de ani. Salopeta și cizmele de cauciuc îi erau largi, de parc-ar fi fost o sperietoare de ciori. Coama albă îi cădea peste ochelari, iar buzele-i erau groase, ca niște ventuze.

Înaintă spre ei, ștergându-și mâinile de salopetă.

— Așadar, vouă vi se datorează larma asta…, rosti el, în loc de salut.

Dincolo de ochelari, privirea îi alerga de la unul la altul.

— De fapt, tu ești de vină, insistă el, îndreptându-și arătătorul spre Ivana, cu un gest acuzator.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe locotenentul Ivana Bogdanović, de la poliția franceză, spuse Kleinert, nebăgând în seamă spusele gazdei.

— Să fiu al naibii, cu un asemenea nume, n-aș fi ghicit niciodată…

Din nou, comisarul nu ridică mănușa. Având în vedere cunoștințele sale mai precare de limbă germană, Ivana se mulțumi să zâmbească pe tăcute.

— O femeie, murmură Werner, încăpățânându-se să își urmărească ideea fixă. Nu e bine, nu e bine deloc pentru băieții mei. Mirosul de femeie îi stârnește.

— Am putea sta de vorbă cinci minute?

Crescătorul de câini le întoarse spatele, opri apa și rămase locului câteva secunde, mormăind ceva doar pentru sine. Zarva câinilor continua, ba chiar sporise în intensitate.

Brusc, Werner apucă o rangă și izbi cu putere în grilajul de metal.

— SCHNAUZE! urlă el.

Ivana nu era familiarizată cu argoul german, dar înțelese că Raus le poruncise câinilor să își țină gura. Neamțul își aruncă ranga și se întoarse către vizitatori, ațintindu-și ochii bulbucați asupra franțuzoaicei.

— Mirosul tău îi înnebunește. Ești cumva la ciclu?

Ea nu-i răspunse, menținând același zâmbet naiv, dar fu ispitită să-și scoată arma din toc.

— Dacă ai de gând să continui pe tonul ăsta, o să ne facă o deosebită plăcere să te arestăm pentru ultraj, interveni Kleinert.

Deloc intimidat, crescătorul de câini își luă țigara pitită după ureche și și-o așeză între buzele-ventuză.

— Veniți încoa'!

Porni spre clădire și o ocoli, evitând o baltă plină de apă murdară și deșeuri vâscoase. Pe urmele lui, Ivana juca șotron, încercând să evite țevile de evacuare care-și vărsau zoaiele sub cerul liber.

Ajunseră în spatele clădirii; aici era mai liniște și se puteau auzi.

— Despre ce vreți să vorbim? întrebă Raus, aprinzându-și țigara.

— Azi-noapte, un *röetken* a atacat-o pe contesa von Geyersberg.

— Imposibil.

Ivana, care se săturase să facă doar figurație, se lansă la rândul său în discuție:

— Cadavrul câinelui e la ferma lui Philipp Schüller.

Werner tresări, uimit parcă să o audă vorbind, cu atât mai puțin în germană. Expiră prelung fumul, admirând gânditor extremitatea incandescentă a țigării.

— Sunt convins că vă înșelați. De la sfârșitul ultimului război, în Europa nu mai există niciun *röetken.*

Kleinert îi ignoră remarca:

— N-ai auzit vorbindu-se de o crescătorie de câini de această rasă undeva în zonă?

Raus îi răspunse printre dinți, cu țigara în colțul gurii, ca un trabuc:

— Cresc câini de mai bine de treizeci de ani. În regiunea asta nu se naște nici măcar un cățel fără știrea mea. Îți spun încă o dată: pe-aici n-ai să găsești niciun *röetken.*

Ivana își vârî mâna în buzunar, își scoase mobilul și afișă pe ecranul acestuia o poză a cadavrului câinelui pe masa de autopsie. I-l întinse lui Werner, care se aplecă asupra imaginii, cu țigara între dinți, ținându-și

ochelarii cu ambele mâini.

— Să fiu al dracului…, îngăimă el.

— Gândește-te bine, Werner, insistă polițistul german. De unde ar putea proveni acest câine?

— Ar fi o poveste… dar s-a întâmplat acum foarte mult timp. A fost singura dată când am auzit vorbindu-se de câinii *röetken* prin partea locului.

— Povestește! îi porunci polițistul.

Werner își vârî mâna în buzunarul salopetei, de parcă ar fi vrut să-și atingă părțile bărbătești pentru a căpăta curaj.

— Acum douăzeci de ani, pe pământurile familiei von Geyersberg s-a instalat o șatră de țigani, începu el.

— Unde, mai exact?

— N-am de unde să știu cu exactitate, dar atunci când pădurarii le-au cerut să plece, țiganii i-au trimis la plimbare. Mare greșeală din partea lor, căci contele a trecut de îndată la represalii și le-a trimis pe cap miliția sa personală.

Ivana și Kleinert schimbară o privire: Raus se referea cu siguranță la serviciul de pază evocat de Schüller.

— Care conte? Ferdinand, Herbert sau Franz?

— Ferdinand. Herbert murise deja, iar Franz nu s-a amestecat niciodată în chestiunile de genul ăsta.

Crescătorul de câini făcu vânt țigării într-o baltă nămoloasă și-și vârî mâinile în buzunarele salopetei. Dincolo de clădire, larma câinilor părea să se fi potolit întrucâtva, lăsând loc doar câte unui scheunat sau unei lătrături, din când în când.

— Continuă.

— Nu știu amănunte despre ce s-a întâmplat, dar o țigăncușă a fost, se pare, mâncată.

— De câini?

— Sigur nu de oameni.

— Iar câinii erau din rasa *röetken*?

Werner ridică din umeri.

— N-am fost acolo să-i văd cu ochii mei, dar descrierea pe care am auzit-o se potrivea. În orice caz, au fost câini dresați să ucidă. Știți cum se spune: cum e stăpânul, așa-i și câinele…

— Proverbul ăsta nu-l știam, îl luă peste picior Ivana. Cine-i filosoful

care-a emis asta? Tu?

Werner scuipă la un pas de pantofii Ivanei.

— Cărați-vă! Am și altele mai bune de făcut, iar câinilor mei nu le place mirosul de fofoloancă…

Kleinert nu se mișcă din loc.

— Șatra asta de țigani mai e prin partea locului?

Werner îi ocoli și porni spre șirul de cuști.

— N-aveți decât să-i căutați, le aruncă el peste umăr.

Cei doi vizitatori porniră în urma sa și îl ajunseră din urmă în dreptul porții mari a grajdului, care era larg deschisă. Werner își făcea de lucru cu o roabă murdară de noroi.

Polițiștii parcurseră drumul de întoarcere printre cuștile pestrițe. Câinii se liniștiseră. De astă dată, Ivana îndrăzni să-i privească mai atent. Piei negre, lucioase, altele vărgate. Păr tuns scurt pe epiderma ca o teacă pentru mușchii proeminenți.

Niciunul dintre câini nu aducea, nici măcar de departe, a *röetken.* Ivanei îi sări însă în ochi un dulău dolofan care, ridicat pe labele din față, stătea sprijinit de grilaj și-și freca de zor organul genital de plasa de sârmă.

Se întoarse și-l strigă pe crescătorul de câini:

— Hei, Werner!

Bărbatul se întoarse, fără să lase din mâini mânerele roabei. Ivana îi arătă rânjind câinele care era gata să ejaculeze:

— Ia te uită: cum e stăpânul, așa-i și câinele…

27.

Ivanei Bogdanović îi plăceau fișele. În ciuda înfățișării și a manierelor sale de punkistă vegană, în ciuda unei copilării dezastruoase și a unei adolescențe marcată de tendințe de autodistrugere, ori poate chiar din toate aceste pricini, tânăra de origine slavă era de o meticulozitate fără cusur, sortând și consemnând orice informație care i-ar fi putut fi de folos și, în același timp, comportându-se exemplar în munca de teren.

În noaptea precedentă, deși era încă șocată de atacul câinelui ucigaș, la fel ca Niémans și toți ceilalți ce locuiau în acel parc blestemat, reușise să sistematizeze o serie de informații despre accidentele de vânătoare și,

deopotrivă, despre mizele economice ale grupului VG. Alcătuise un dosar pe care îl depusese pe pragul ușii lui Niémans, împreună cu un bilețel în care îl anunța că intenționa să-i împrumute mașina.

Orbit de furie, Niémans nici măcar nu deschisese însă mapa cu fișe. O făcea acum, în timp ce conducea, cu o mână pe volan, către castelul „domnului conte”, întrebându-se unde găsise oare Ivana o imprimantă.

Ivana aflase că, dacă Laura ar fi dispărut la rândul ei din peisaj, averea celor doi frați s-ar fi adăugat patrimoniului amețitor al clanului, îmbogățindu-i atât pe cei doi verișori, cât și pe unchiul Franz, cel pe care urma să îl interogheze în curând. Având însă în vedere averile fabuloase ale acestora, Niémans se îndoia că potențiala moștenire ar fi putut fi un posibil mobil pentru crime: oamenii ca ei nu ucid – mai ales, nu în acest fel! – pentru câteva miliarde în plus…

Ivana luase la puricat și lista invitaților la faimoasa partidă de vânătoare, parcurgând numele și biografia lor sumară, relația acestora cu Jürgen și cântărind posibilele motive pentru comiterea crimei. Nu găsise nimic demn de luat în seamă. Era cât se poate de limpede, niciunul dintre cei aflați în pavilionul de vânătoare n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfârșit masacrul.

În sfârșit, Ivana trasase un arbore genealogic al ultimelor două generații în familia von Geyersberg. Generația părinților: Ferdinand, Franz și Herbert, născuți în anii cincizeci. Urmașii lor se născuseră în anii nouăzeci: Max și Udo erau fii lui Herbert, cel dispărut prematur în urma unui accident, în timp ce făcea scufundări în Insulele Grenadine, în 1988; Jürgen și Laura erau copiii lui Ferdinand, mort de cancer în 2014. Cât despre Franz, acesta nu se căsătorise niciodată și nu avea urmași direcți, o decizie determinată poate de handicapul său fizic: contele nu se putea deplasa decât într-un scaun cu rotile.

Și atunci… cine? Și cum?

Pentru moment, Niémans trebuia să se concentreze asupra lui Franz Karl-Heinz von Geyersberg. Potrivit informațiilor adunate de Ivana, Franz era un adevărat pustnic excentric, în vârstă de 72 de ani. Ornitolog ca formație, nu lucrase nici măcar o zi în decursul vieții, mulțumindu-se să-și încaseze în fiecare an dividendele consistente. Franz avea o singură pasiune: natura. Membru de onoare în WWF, acesta colaborase la elaborarea convenției de la Ramsar din 1971 privind protejarea zonelor umede și publicase numeroase studii științifice despre păsările din acest

mediu specific.

De asemenea, crease mai multe fundații cu activitate semnificativă în Baden-Württemberg, având drept scop protecția speciilor, gestiunea faunei și florei și dezvoltarea durabilă. El, și numai el, veghea asupra pădurilor care aparțineau familiei von Geyersberg. Pământurile familiei deveniseră, sub oblăduirea sa, un uriaș laborator în mărime naturală.

Niémans aruncă fișa pe scaunul de alături și-și îndreptă atenția asupra drumului. De o jumătate de oră conducea de-a lungul lacului Titisee. Castelul contelui se afla în nord, exact în partea opusă a lacului în raport cu ferma Institutului Max Planck. Cât despre Vila de Sticlă, aceasta rămăsese în urmă, undeva spre est, dincolo de pădurea deasă de conifere, cu luminișurile umede.

Spre deosebire de Ivana, polițistul era capabil să aprecieze o incursiune în mijlocul naturii. Dar totul avea o limită. Se săturase deja de-atâția brazi, de cabanele întrezărite din goana mașinii, de apa cenușie a lacului. În plus, mai era un factor perturbator care-l determina să deteste aceste locuri: în copilărie își petrecuse toate vacanțele de vară la bunicii din partea tatălui, nu departe de-aici, de partea cealaltă a Rinului, într-un orășel numit Guebwiller. Iar amintirile acelor veri nu erau deloc plăcute.

Un ultim viraj îi curmă șirul gândurilor; de-o vreme, drumul urca fără întrerupere, iar printre coroanele brazilor începuse să răzbată soarele. Iar acum, deodată, în fața sa se ivise, chiar în vârful colinei, castelul despre îi fusese dat să audă de când sosise în Germania.

La finele secolului al XIX-lea, monarhii și aristocrația germană dăduseră într-o patimă ciudată, aceea a falselor castele fortificate. Construiseră în acei ani fel de fel de fortărețe minunate, nou-nouțe, pline de turnuri și creneluri, cu o arhitectură inspirată din Evul Mediu, care făcea compromisuri estetice din belșug, păcătuind mai ales prin supra-încărcare. Cel mai frumos – sau, în opinia altora, cel mai urât – specimen al acestui stil neogotic era castelul Neuschwanstein al lui Ludovic al II-lea al Bavariei, o construcție atât de neverosimilă încât cei de la Disney îl luaseră drept model atunci când își imaginaseră propriul logo.

Deasupra coroanelor întunecate ale pinilor se înălța, de-un alb imaculat, un alt exemplu al acestei nebunii arhitecturale. Castelul familiei von Geyersberg semăna cu o rachetă aflată pe rampa de lansare. Fiecare fațadă era încoronată de o dantelărie cioplită în piatră, pe terasele clădirii garguii

dansau tango cu grifonii, iar turnurile, prea înalte și prea ascuțite, dominau acest ansamblu eteroclit.

Înaintă încet spre șanțul de apărare care proteja fortăreața, apoi trebui să traverseze un pod mobil. În curte delirul estetic continuă: portaluri pline de armături, bolți romanice, ferestre cu vitralii…

Niémans coborî din mașină și făcu câțiva pași. Pietrișul mărunt îi scrâșnea sub picioare, în armonie cu clipocitul cristalin al artezienelor, creând o simfonie în miniatură, plăcută auzului.

La intrarea principală, un majordom îi ieșise deja în întâmpinare.

Fu rugat să aștepte într-un hol vast, de unde o scară somptuoasă de marmură urca spre etajele superioare. Niémans își anunțase din timp vizita și era limpede că sosirea sa nu fusese o surpriză.

Auzind bâzâitul motorului scaunului cu rotile, se întoarse și realiză că înșiruirea de clișee nu se terminase și avea să continue, poate, până la finalul întâlnirii.

Franz Karl-Heinz von Geyersberg semăna cu profesorul Xavier, mentorul telepat al X-Men-ilor: o adevărată sosie a acestui personaj. Pe deplin pleșuv, avea un chip osos, marcat de suferință, orbitele îi erau adânci, pomeții proeminenți și maxilarul inferior părea cel al unui crocodil… Zadarnic ar fi căutat cineva o asemănare cu superba sa nepoată Laura sau cu Jürgen cel roșcat. Însă, la urma urmei, Franz nu era decât ramura moartă a arborelui genealogic, unchiul celibatar fără urmași.

După prezentările sumare, gazda făcu o propunere:

— E un soare splendid, haideți să stăm de vorbă afară.

Niémans îl urmă pe invalid de-a curmezișul unei săli mari. Nu apucă decât să remarce mobilierul furniruit, tapiseriile, trofeele de vânătoare și ornamentele din fier forjat care decorau încăperea. Ieșiră pe o terasă care oferea priveliștea unei grădini amenajate în stil franțuzesc. Mobilierul de grădină din fier vopsit în alb, răspândit pe întreg spațiul terasei, întregea o imagine desprinsă parcă dintr-o revistă de peisagistică.

— Luați loc, vă rog.

Franz von Geyersberg ocupase deja un loc privilegiat, la una dintre mese, într-o poziție ce-i oferea cea mai bună perspectivă asupra grădinii. Niémans se așeză cu spatele la grădină, căci nu ținea morțiș să o admire.

— Doriți o cafea?

Polițistul nu avu timp să răspundă: contele scutura deja un clopoțel, după

cutumele de odinioară. Urmară câteva momente de tăcere, întrerupte doar de ciripitul păsărilor ascunse în coroanele copacilor și de clipocitul vesel al artezienelor.

După sosirea majordomului, cu tava sa de argint, își savurară cafelele fără vreun cuvânt, sorbind din ceștile albe cu decorațiuni de aur. Domnea o atmosferă calmă, lipsită de orice urmă de ostilitate. Decanul de vârstă al familiei von Geyersberg părea bine dispus și binevoitor la adresa poliției franceze. De altfel, dădu în curând glas acestei bunăvoințe, punând deoparte cana de cafea:

— Sunt gata să vă răspund la întrebări.

28.

Din nou, gazda nu-i oferi lui Niémans răgazul necesar pentru a începe:

— Sper că v-ați simțit bine la Vila de Sticlă.

Polițistul își așeză ceașca pe masă, străduindu-se să o facă cu o delicatețe pe măsura locului în care se afla.

— A fost perfect. Nepoata dumneavoastră are harul ospitalității.

— Știați că Laura mi-este și fină? De fapt, o consider întrucâtva fiica mea…

Era un bun prilej să ducă discuția pe calea cea bună.

— Nutreați aceleași sentimente și față de Jürgen?

— Jürgen…

Franz îi repetase numele pe un ton visător, dar chipul i se întunecase pe dată, adâncindu-i ridurile. Privit mai îndeaproape, unchiul Franz se dovedea o versiune mai feroce a profesorului Xavier: avea nasul coroiat, ochi pătrunzători, ce păreau a-l sfredeli pe interlocutor, iar poziția sa în scaunul cu rotile amintea de cea a unui vultur odihnindu-se, cu capul retras între aripi.

Trecu un minut de tăcere, apoi bătrânii se îndreptă, brusc.

— Bineînțeles, rosti el, pe un ton ce nu admitea replică. Jürgen era mai fantezist, desigur, mai imprevizibil, dar răspunsul e categoric da: îl iubeam la fel de mult ca pe sora sa.

— Ce înțelegeți prin „fantezist”?

— Sunt convins c-ați auzit despre înclinațiile sale mai… aparte.

— Nu credem că acestea au avut vreo legătură cu moartea sa. În schimb, aș vrea să știu dacă, în viața de zi cu zi, Jürgen avea un comportament special.

Franz afișă o expresie uimită; nu înțelesese întrebarea.

— Schimbări neașteptate ale dispoziției? preciză Niémans. Sau poate atitudini disprețuitoare, reacții violente care i-ar fi putut atrage dușmănia cuiva.

— Jürgen avea o avere de aproape cinci milioane de euro. Dacă avea vreun dușman, cu siguranță nu și-l făcuse fiindcă se trezise într-o zi mai prost dispus.

— Nu mă gândesc la bani acum. Barbaria crimei și originalitatea cu care a fost aceasta regizată mă duc cu gândul, mai degrabă, la un motiv personal, o dușmănie îndelung nutrită. Ceva care să justifice o răzbunare cumplită.

— O răzbunare?

Franz nu-și ascunse surprinderea; ochii săi verzi luceau într-un fel aparte, ce-i trăda inteligența superioară.

— Era o simplă ipoteză.

Aristocratul clătină din cap dezaprobator. În definitiv, la ce să se aștepte de la un polițist francez?

— Vorbiți-mi despre relația dintre Laura și Jürgen, se grăbi Niémans să intervină, pentru a nu-i da răgaz bătrânului castelan să i-o reteze.

— Erau inseparabili și-și țineau mereu spatele unul altuia.

Nu era deloc o noutate pentru Niémans.

— După ce au crescut, complicitatea lor a rămas la fel de puternică?

— Niciunul dintre ei n-ar fi făcut vreodată ceva fără să-i împărtășească și celuilalt.

Lui Niémans îi veni în minte ceea ce aflase despre schimburile de parteneri sexuali la care se dedau cei doi frați. Preferă însă să nu aducă în discuție acest aspect, sau mai degrabă să-l abordeze mai pe ocolite:

— Niciunul dintre ei nu s-a căsătorit. Din informațiile pe care le avem, niciunul dintre ei nu are un partener sau o parteneră oficială. Credeți că apropierea dintre ei ar fi putut fi o piedică în calea unor relații personale?

Franz făcu un semn către majordom, aflat în afara câmpului vizual al lui Niémans, iar acesta veni să le umple din nou ceștile de cafea.

— Cu riscul de a mă repeta: averea e un factor izolator, rosti unchiul. Toată lumea a fost mereu foarte amabilă și deferentă cu Jürgen și Laura,

dar în cine să fi putut avea încredere, având în vedere sumele aflate în joc? Cel puțin știau că pot conta unul pe altul.

— Dar Max și Udo?

Infirmul făcu un gest scurt cu mâna, de parcă și-ar fi măturat o firimitură de pâine de pe pantaloni.

— Cu ei e o cu totul altă poveste.

— Ce poveste?

— Într-un fel, e o inversare a pariului lui Pascal: totul e îngăduit. Dacă Dumnezeu există, mă va ierta, căci e milostiv. Dacă nu, măcar voi fi profitat din plin de viață.

Cu siguranță, lui Niémans nu i-ar fi trecut prin minte să-l citeze pe Pascal în același context cu cei doi imbecili din seara precedentă.

— Prea multă filosofie pentru mine.

— Cunosc această tactică polițienească, îi replică Franz. Încercați să vă prefaceți mai neinstruit, pentru a adormi vigilența adversarului.

De fapt, Niémans n-avea niciun chef să joace rolul unui Columbo, dar ce rost ar fi avut să se apere? Mai degrabă, venise vremea să abordeze subiectele mai sensibile.

— Mi s-a dat de înțeles că Jürgen și Laura au fost niște patroni foarte duri.

— Cine afirmă asta? Salariații? Concurența? Sindicatele?

Franz își așeză cu delicatețe cana pe masă.

— Domnule comandant, cunoașteți firea omenească. Pentru ceilalți, patronii sunt întotdeauna niște ticăloși. Știți ce spunea Churchill? „Conducătorul unei întreprinderi e întotdeauna privit fie ca o fiară, fie ca o vacă de muls. Puțini văd însă în el ceea ce este: un cal de povară”.

Niémans nu avea dispoziția necesară și nici timpul pentru a polemiza pe acest subiect cu miliardarul iubitor de păsări.

— Pe de altă parte, nu sunt nicidecum omul potrivit pentru a vorbi despre ceea ce se întâmplă în intimitatea grupului VG, reluă bătrânul. N-am lucrat niciodată în cadrul acestuia, nu am avut deloc apetență pentru afaceri.

Râse, un hăhăit dezagreabil. Avea o veselie stridentă, cu niște inflexiuni de aroganță care îți dădeau imediat senzația că-i ești inferior.

— Mai exact, n-am avut o apetență deosebită pentru nimic în special…

— În afară de natură.

— Într-adevăr, în afară de natură, încuviință bătrânul von Geyersberg.

— Toți membrii familiei von Geyersberg au fost pasionați de vânătoare. Cum se face că nu le-ați împărtășit acest interes?

Franz își plecă privirea; aparent, era un subiect asupra căruia merita să insiste.

— Concepția mea despre ecologie e alta. De altfel, am practicat și eu vânătoarea… iar rezultatul a fost… acesta.

Rostind ultimul cuvânt, își încleștă mâinile pe cotierele fotoliului cu rotile. Niémans tresări.

— Ați fost rănit în timpul unei partide de vânătoare?

— Eram mult mai tânăr, răspunse Franz, de parcă asta ar fi fost o scuză. Pe-atunci, fratele meu Ferdinand nu era încă trăgătorul de elită care avea să devină mai târziu. Sau poate, dimpotrivă, trăgea deja prea bine, adăugă el pe un ton ironic.

— Stați așa, fi întrerupse Niémans. Credeți că v-a rănit intenționat?

— Un lucru e sigur: un glonț pornit din arma lui m-a țintuit în acest fotoliu. Ei, dar acum nu mai are nicio importanță, încheie el, cu un gest evaziv.

Niémans își notă această informație într-un cotlon al minții. Bătrânul huhurez avusese, iată, un motiv cât se poate de serios pentru a se răzbuna, chiar dacă această răzbunare venise târziu și nu mai putea fi îndreptată decât împotriva urmașilor lui Ferdinand.

— De ce nu-mi vorbiți despre atacul împotriva Laurei? întrebă pe neașteptate Franz, ațintindu-și privirea sfredelitoare în ochii lui Niémans.

— Urma să o fac, dar…

În clipa aceea, dinspre curtea din față se auzi un scrâșnet de frâne pe pietriș; un zgomot ca acela al unei ploi de pietricele pe suprafața vitraliilor de la ferestre.

O mașină tocmai oprise pe aleea din fața castelului. Se auziră pași grăbiți, apăsați, iar în clipa următoare Laura năvăli pe terasă.

29.

– Ce naiba căutați aici?

Furia o îmbujorase, astfel încât arăta acum asemenea eroinei unui basm: ochi mari și negri, gât subțire, grațios, și o cascadă de bucle întunecate. Ce-i drept, semăna mai mult cu mama vitregă a Albei-ca-Zăpada decât cu

Cenușăreasa…

Niémans se ridică în picioare, din reflex.

— E o anchetă de proximitate.

O pufoaică fără mâneci, pantaloni pană și cizme negre: ținuta Laurei părea să indice că abia coborâse din șa. Se proțăpi în fața polițistului.

— Cu ce drept îl interogați pe unchiul meu?

Din curtea exterioară răsună din nou scrâșnetul pietrișului tulburat de frâne, iar reflexiile colorate ale unui girofar răzbătură până în grădină. Laura venise escortată de polițiștii germani însărcinați să o păzească.

Răspunsul la întrebare îi fu dat de unchiul său:

— E doar o simplă conversație, draga mea.

Furia Laurei fu sporită de această observație.

— Până la urmă, ce căutați, de fapt? întrebă ea, șuierându-și cuvintele printre dinți. De când ați venit, n-ați făcut altceva decât să răscoliți rahatul…

Niémans nu reușea să înțeleagă ce anume declanșase această dezlănțuire de agresivitate. Franz se apropie de nepoata sa, iar scaunul cu rotile emise un bâzâit ciudat, ca de albină.

— Nu te enerva, îngerul meu…

Laura ocoli scaunul invalidului și luă o pătură așezată pe spătarul unuia dintre scaunele de fier.

— Ar trebui să intri, spuse ea, așezându-i pătura pe umeri. Ai să răcești.

Ea îl sărută pe frunte și-i făcu semn unei infirmiere, care își făcu apariția ca din neant.

Franz se lăsă condus spre intrare.

— Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, domnule comandant.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse Niémans, înclinându-se.

Din acel moment, unchiul Franz dispăru pentru Niémans, căci Laura se proțăpise din nou în fața sa, ocupându-i întreg câmpul vizual. În ochii ei adânci și negri se citea limpede o ură neîmpăcată. Dar cine oare îi iubește pe caralii?

În decurs de numai câteva ore, îi fusese dat să o întâlnească pe Laura în trei ipostaze. Cea în care își purta doliul elegant, ca o divă; cea în care înainta prin pădure în toiul nopții, ca o nălucă; iar acum, furia dezlănțuită, cea în care nu suporta ideea ca vreunul să-i deranjeze familia.

— Ei, aveți de gând să-mi explicați ce căutați aici? insistă ea,

încrucișându-și brațele. Ieri parcă era vorba că vinovatul a fost prins.

— Așa este, răspunse Niémans pe un ton împăciuitor. Dar Krauss n-a avut nimic de-a face cu moartea fratelui dumneavoastră.

— Au apărut noi elemente în anchetă?

— Ne gândim c-ar putea fi vorba de o răzbunare. Cineva poartă sâmbetele familiei dumneavoastră, din cauza unor întâmplări din trecut, care au, fără îndoială, legătură cu vânătoarea…

— Și v-ați trezit să-l interogați tocmai pe Franz pentru a da de urma acestui cineva? Pe Franz, care și-a petrecut întreaga viață țintuit într-un scaun cu rotile?

Niémans își stăpâni cu greu tentația de a-i mângâia obrazul năpădit de roșeață.

— Franz tocmai mi-a vorbit despre „accidentul” său, petrecut la vânătoare, replică el, recăpătându-și sângele rece.

— Nu eram încă născută atunci când s-a întâmplat.

— Așa e, dar asta nu înseamnă că acest „accident” n-ar putea fi un motiv de răzbunare al naibii de plauzibil.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Poate că Franz a vrut să se răzbune pe fratele său ucigându-l pe Jürgen.

Buzele femeii se strâmbară într-o grimasă vădit dezgustată și era cât se poate de limpede că și ea se abținea cu greu să nu-i tragă o palmă.

— Veniți cu mine, porunci ea, într-un târziu.

Intrară în coridorul de marmură, iar Laura începu să urce scările cu pași mari, ținându-se de balustrada de piatră. Din câțiva pași ajunse la etaj. Niémans o urmă, gâfâind voinicește.

Ea se întoarse iar el se opri, țintuit de privirea ei. Polițistul îi intuise intenția: voia să îi prezinte „familia” sa, galeria de portrete, de mari dimensiuni, à la Gainsborough, înșirate pe peretele opus scărilor.

— Dietrich von Geyersberg, rosti ea, cu intonația solemnă a unui maestru de ceremonii. A domnit peste sudul landului Baden-Württemberg la începutul secolului XX. Una dintre îndeletnicirile sale predilecte era să radă sate întregi de pe fața pământului pentru a-și extinde domeniile forestiere; mai exact, terenul de vânătoare.

Pentru a-i face pe plac Laurei, Niémans studie chipul bărbatului din portret. Avea o figură aspră, cu o mustață îngustă. Purta o cravată ascot, una

dintre vestele la modă în Belle Époque și un ceas de buzunar al cărui lanț se ivea din buzunarul vestei. Era o reprezentare fidelă a acelei Prusii pe care, în acea vreme, întreaga Franță o detesta cu patimă.

— Oamenii lui Dietrich obișnuiau să incendieze casele țăranilor, pentru a-i obliga să se mute. În familia noastră, animalele au fost întotdeauna mai importante decât oamenii. Sau, mai degrabă, plăcerea de-a ucide animalele…

Laura coborî câteva trepte, iar Niémans se retrase câțiva pași, pentru a ajunge la nivelul ei, în dreptul următorului tablou.

— Marele Klaus, continuă ea, pe același ton vădit ironic. A fost foarte apropiat de naziști și a contribuit din plin și cu entuziasm la eficacitatea flotei auto a Wehrmacht-ului.

În rama aurită se afla tabloul unui tip solid, purtând un sacou de flanelă, cu umeri largi. Cu mutra sa pătrățoasă, părul dat cu briantină și mustața subțire, acest strămoș al Laurei amintea ca înfățișare de starurile de cinema de la începutul epocii filmelor vorbite; era limpede însă, din expresia sa, că atunci când deschidea gura, o făcea pentru a-și lătra ordinele, asemenea unui ciobănesc german.

— Despre el s-a spus mereu că ar fi organizat vânători în care evreii ar fi jucat rolul prăzii… Simpatic, nu?

Era ocazia ideală pentru a pomeni de Vânătorii negri. Fără îndoială, „marele” Klaus fusese cel care-i întinsese o mână de ajutor lui Oskar Dirlewanger după încheierea războiului. Dar… fiecare lucru la timpul său. Niémans prefera să o lase pe contesă să-și încheie micul ei tur ghidat.

— Wolfgang, bunicul meu. Veșnic zâmbitor, veșnic plin de înțelegere, deși nu ezita să folosească muniție reală împotriva greviștilor… O întruchipare perfectă a unui industriaș din Germania Federală a anilor cincizeci.

Pieptănătură cu cărare pe mijloc, ochelari de baga și un zâmbet fermecător, o expresie ce sugera bunăvoință și, totodată, o indiferență incoruptibilă. În privire i se ghicea o megalomanie abia disimulată, o ambiție nemăsurată, care însă părea că-i vine ca o mănușă.

Laura coborî din câțiva pași ultimele trepte și ajunse în holul cel mare, unde un ultim portret era atârnat la loc de cinste. Înfățișa un bărbat la vreo patruzeci de ani cu trăsături enigmatice, tuns scurt și cu ochelari; chipul lui exprima blândețe și afișa un aer oarecum distrat care, fără îndoială, nu se

potrivea cu înaltele-i funcții.

— Dragul de tata… A muncit mult pentru reunificarea Germaniei. Înainte însă, obișnuia să se descotorosească de colaboratorii deveniți incomozi denunțându-i drept spioni ai Germaniei Democrate.

Laura își încrucișă brațele, vizibil satisfăcută de acest muzeu personal al ororilor, a cărui prezentare părea să o fi calmat.

— Frumoasă galerie de portrete, enunță Niémans în chip de concluzie, sperând să orienteze discuția în direcția pe care o dorea. Ce încercați să-mi dovediți?

— Vreau să vă demonstrez că, în ceea ce privește o posibilă răzbunare, aveți de ales între o mulțime de motive. Jumătate din landul Baden-Württemberg ne detestă, iar cealaltă jumătate se teme de noi. Cu siguranță, nimeni nu va vărsa nici măcar o lacrimă la mormintele noastre. Prin urmare, Niémans, ucigașul trebuie căutat în afara familiei, iar nu în interiorul ei. Lăsați-mi unchiul în pace!

Venise vremea ca Niémans să treacă la atac:

— Ați auzit vreodată vorbindu-se despre Vânătorii Negri?

Efectul produs de spusele sale îi depăși cu mult așteptările. Figura Laurei păru să se descompună. Nu mai era roșie de furie; chipul îi căpătase o paloare bolnăvicioasă, albăstrie. Fără vreun cuvânt, trecu prin fața lui și traversă din nou holul, îndreptându-se spre cea mai apropiată ușă-fereastră, cu tocurile cizmelor pocnind sonor în contact cu pardoseala de marmură.

Niémans se temu că femeia avea să urce în mașină și să se facă nevăzută în doar câteva secunde, dar o descoperi la intrare, aprinzându-și o țigară cu mâinile tremurânde.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, spuse el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ce știți despre Vânătorii Negri?

Ea se întoarse și suflă fumul înspre mutra lui.

— Basme. De șaptezeci de ani, zvonurile de genul ăsta ne fac capul calendar. Străbunicul meu i-ar fi adăpostit pe acești ticăloși și le-ar fi dat de lucru în uzinele sale. N-ați găsit niciun alt suspect mai plauzibil?

Din nou, un nor de fum propulsat spre el.

— Câinele care v-a atacat azi-noapte era un *röetken,* specia preferată a Vânătorilor Negri.

— Dar nu m-a atacat…

— Pentru că am intervenit la timp.

— Nu mai există *röetkeni* în Europa de șaptezeci de ani.

— Ieri, în parcul dumneavoastră, a existat unul, care avea tatuat simbolul batalionului blestemat.

Laura făcu câțiva pași, trăgând din țigară. Niémans se gândi, privind-o, că portretul ei avea să se potrivească de minune în galeria din holul de marmură, alături de cel al tatălui ei.

— Așadar, vânați fantome?

— Nu e nimic de râs, Laura, îi replică el, apropiindu-se. Pericolul e cât se poate de real și, după părerea mea, sunteți următoarea pe listă.

Laura își aruncă țigara și o strivi sub cizmă, cu o mișcare iritată.

— Găsiți ucigașul, Niémans! Și, mai ales, lăsați-l în pace pe unchiul meu!

Polițistul se înclină, supus. Nu știa de ce, dar îi plăcea ideea de a-i părea respectuos și devotat acestei nemțoaice autoritare.

Coborî treptele, îndreptându-se spre Volvo-ul său. Din reflex, privi peste umăr: Laura se făcuse nevăzută. În schimb, Franz von Geyersberg îl urmărea cu privirea de la una dintre ferestrele de la etaj.

Un alt portret în galeria familiei.

Niémans îi făcu un semn cu mâna și, exact pe dos decât îi ceruse Laura, se gândi că trebuia să sape pe mai departe în interiorul clanului, iar nu în afara lui. Mobilul crimei și poate chiar făptașul se aflau în sânul acestei fermecătoare familii.

30.

Ivana nu mai văzuse niciodată așa ceva. Întregul oraș părea să fi apărut din imaginația ilustratorului unei cărți pentru copii. Casele tradiționale rivalizau în numărul de bolte și structuri ornamentale, iar acoperișurile se întreceau în crenelurile care de care mai fanteziste. Fațadele erau zugrăvite în roșu, în verde sau în alb, iar iedera și gardurile vii completau decorul. Orologii mari, cu ace aurite, sunau din turlele de la colțul străzilor, iar tramvaiele roșii care treceau dădeau impresia că aici, la Freiburg im Breisgau, Crăciunul era sărbătorit în fiecare zi.

În mintea Ivanei, admirația se combina cu un vag sentiment de inadecvare. Spre deosebire de majoritatea covârșitoare a adulților, ea nu

resimțea niciun fel de nostalgie după vârsta fermecată a copilăriei. Pentru ea, basmele erau ceva de care auzise în treacăt, scornelile fraților Grimm sau ale lui Perrault nu-i întovărășiseră serile, înainte de culcare. Micuței Ivana nu-i citise nimeni povești cu prințese, nu-i desfătase nimeni privirea cu ilustrații minunate cu elfi și nici nu o îndemnase nimeni să admire literele caligrafiate în stil vechi din cărțile ilustrate. Tatăl ei o învăța să citească etichetele sticlelor de alcool, în vreme ce mama sa se ascundea ca să nu încaseze o bătaie. După moartea lor, la orfelinat, serile însemnau o jumătate de oră petrecută în fața televizorului, iar apoi culcarea, fără alte farafastâcuri.

Pe la jumătatea după-amiezii, Niémans o sunase și-i ceruse să găsească un hotel la Freiburg. Nu-i dăduse prea multe detalii, dar era limpede că nu mai erau bineveniți la Vila de Sticlă.

La rândul ei, Ivana îl rugase pe Kleinert să o ajute să le găsească undeva două camere. Îndatoritor ca întotdeauna, neamțul le recuperase bagajele de la vilă și o însoțise în centrul orașului, pe o stradă pietonală flancată de tufe de glicină. Aici, un hotel cu fațada zugrăvită în roz și cu o pisică aurie din tablă tolănită deasupra intrării își deschisese porțile în fața sa.

Kleinert plecase să-și scrie rapoartele, iar Ivana își aștepta mentorul; se așezase între două ghivece enorme cu mușcate, direct pe caldarâmul de piatră cubică, și fuma.

— Ăsta-i palatul nostru?

Ivana tresări și ridică privirea spre Niémans. Chipul lui nu afișa doar expresia obișnuită din zilele mai proaste, ci părea de-a dreptul devastat.

— Ei? Ăsta-i locul?

Ivana încuviință din cap, în timp ce se ridica în picioare și-și strivea mucul de țigară într-unul dintre ghivece. Intrară în hotel și urcară spre camerele lor.

Scările aveau balustradă din fier forjat antichizat, iar pe pereți, aplicele aveau forma unor torțe false.

Pe culoar, Ivana încercă un început de conversație:

— Drăguț oraș, nu-i așa?

— Mda, a trebuit să parchez la zece minute de-aici, mormăi el, drept răspuns.

Ea nu mai îndrăzni să-l întrebe care avea să le fie programul în continuare.

Deschise ușa și descoperi o cameră micuță și cochetă. Tapetul de pe pereți înfățișa păstori cu halbele de bere în mâini, dansând hora. Minunat!

Ivana se apucase să-și deschidă geanta când auzi bătăi în ușă.

În prag stătea Niémans. Nu-și dezbrăcase haina neagră, șifonată, iar chipul îi era la fel de cătrănit. Părea că nici măcar nu se ostenise să intre în propria lui cameră.

— Haide, fac cinste cu o bere.

31.

Fiecare dintre ei aflase ceva interesant. Ea, povestea fetiței ucise de un *röetken*. El, pe cea a unchiului schilodit la vânătoare de propriul frate.

În realitate, aceste două întâmplări care nu aveau prea mare legătură cu moartea lui Jürgen îi întăriseră lui Niémans convingerea că se aflau pe calea cea bună.

— Și care ar fi calea asta? întrebă Ivana, cam nedumerită.

— Avem de-a face cu o răzbunare legată de ceva petrecut în trecut.

— A cui răzbunare? A lui Franz?

— N-am spus asta. Poate că întreaga poveste cu accidentul de vânătoare nu are legătură cu cazul nostru de crimă.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi.

— Ce vreau să subliniez e că familia aceasta are o mulțime de secrete, iar acestea își au originea mai departe în timp decât ne-am putea noi gândi.

— Dar ce fel de secrete?

— Nu știu. Ce știu e că trebuie să săpăm mult mai adânc.

Conversația era o înșiruire de cuvinte fără prea mult sens. Dar Ivana era încântată să-l regăsească pe Niémans „al ei”, cel misterios, taciturn și mânat de instincte. Copoiul însetat de sânge capabil să urmărească un criminal până la confruntarea finală…

Se plimbau prin centrul pietonal al orașului, ca doi turiști oarecare. Totul părea a fi nou în jur, dar construit și conceput în veacul al XVII-lea, într-o epocă din afara timpului, când bărbații purtau pantaloni de piele, iar femeile rochii cu bustiere generoase și o mulțime de dantele.

Aparențele erau însă înșelătoare.

Freiburg im Breisgau era un oraș universitar, sută la sută ecologist, atât

de modern încât putea să dea lecții întregii Europe. Magazinele de produse bio aveau dimensiunile unor hypermarketuri și toată lumea circula doar pe biciclete. Orașul era luminat cu energie solară și localnicii își reciclau gunoiul pentru a produce compost. Cu toate acestea, pe străzile orașului treceau calești, iar bocănitul copitelor pe caldarâm amintea celor ce-l auzeau de tradițiile istorice ale urbei.

Deodată, Niémans coti pe-o stradă, apoi pe alta; părea că, brusc, căpătase cunoștințe aprofundate despre topografia orașului. Dădură ocol unei piațete și ajunseră în fața unei clădiri stranii: avea fațada de-un roșu aprins, ornamente aurite, striate și gargui la fiecare etaj.

— Casa cu balenă, anunță Niémans pe un ton solemn. Din câte știu, aici a locuit la un moment dat Erasmus.

Ivana habar n-avea cine fusese acest Erasmus. Cunoștea doar programul cu acest nume care finanța călătoriile de studii pentru studenții din întreaga Europă.

Așteptă urmarea, dar Niémans nu mai continuă.

— Ciudat, riscă ea un comentariu.

— Ce anume e ciudat?

— Casa asta vopsită în roșu, cu toate brizbrizurile aurii… E ciudată.

Niémans oftă și-i întoarse spatele, făcând cale întoarsă.

— Ce e? Ce anume mi-a scăpat? întrebă ea, ajungându-l din urmă.

— Asta-i casa din *Suspiria.*

— De unde?

— E un film horror din anii șaptezeci, regizat de Dario Argento.

— A fost filmat aici, în casa asta?

— Doar în exterior.

— Și de ce se numește Casa cu balenă?

— Habar n-am.

Din cale afară de interesant… Cotiră pe o străduță mărginită de un canal deschis prin care curgea un pârâiaș. Ivana mai văzuse astfel de rigole și citise în ghidul turistic al orașului că ele posedau o putere magică: cea care făcea un pas în apă avea să se căsătorească în același an cu un localnic…

În minte îi reveniră imaginile câtorva bărbați frumoși pe biciclete, văzuți în treacăt, iar Ivana atinse discret suprafața apei cu călcâiul bocancului. Nu strica să-ncerce…

Înaintară pe cheiul unui canal mărginit de balustrade și ajunseră într-o

piață străjuită de sălcii plângătoare. Niémans dădu la o parte frunzișul des, dezvăluind calea de acces spre o terasă cu mese de grădină și felinare pătrate.

Se așezară și comandară câte o bere.

După câteva minute de tăcere, Niémans, cu gulerul ridicat și mâinile înfundate în buzunare, începu să vorbească, cu privirea pierdută în direcția canalului.

— E un film genial, rosti el, de parcă nu și-ar fi întrerupt niciodată conversația. Și, în același timp, greu de înțeles și prost filmat. E un film de-o violență nemaiauzită, o poveste despre niște tinere dansatoare care sunt ucise, una după alta, de către o vrăjitoare…

Ivana nu pricepea unde voia să ajungă Niémans.

— Când eram adolescent eram obsedat de violență. A mea, a celorlalți. Eram nebun după filmele de groază. Bântuiam prin sălile de cinema insalubre doar pentru a vedea sângele curgând pe ecran. Uneori, aveam senzația că sângele acela roșu, mult prea roșu, specific pentru filmele din anii șaptezeci, impregna catifeaua tapițeriei de pe scaunele din sală. Priveam, deopotrivă fascinat și panicat, imaginile de pe ecran și căutam o ieșire în mine însumi, ceva care să mă reconforteze, să mă încălzească… N-am reușit să găsesc acea ieșire decât mai târziu, când am devenit polițist. De-abia atunci când am început să mă lupt cu criminalii, pentru a readuce pe străzile cufundate în haos siguranța, am reușit să îmi recapăt echilibrul interior…

Ivana nu se așteptase ca vederea Casei cu balenă să aibă un astfel de efect asupra lui Niémans. În mod normal, polițistul nu era deloc generos în a face confidențe.

Le fură aduse berile, iar Niémans sorbi îndelung dintr-a sa.

— Violența m-a salvat de violență, continuă el. N-am reușit să găsesc soluția problemei, dar am devenit o parte din aceasta. Acum câțiva ani am crezut că întrezăresc o parte din răspuns și am înțeles că cei care reușesc să îl afle nu supraviețuiesc.

Spusele lui Niémans n-aveau nicio noimă. Ivana știa însă cât se poate de limpede că el nu mai era polițistul care fusese odinioară. Povestea de la Guernon nu-l mutilase doar fizic, ci îl devastase și psihic.

Coma, operațiile suferite, convalescența… Înainte de toate astea, Niémans clocotea de-un preaplin de energie; lovea în tot ce mișca, iar

lovitura de grație o dădea fără nicio ezitare. Apostol al unei justiții imediate, fusese polițist în sensul cel mai rău al noțiunii: violent, imprevizibil, ignorând legea și, totuși, ajungând la rezultate de ordin superior.

În prezent, Niémans intrase în rândul lumii. Brutalitatea îi fusese absorbită de coma prin care trecuse așa cum lumina e absorbită de o gaură neagră. Din fiara dinainte nu mai rămăsese decât un bătrân întors din moarte, care încerca să-și demonstreze valoarea înainte de-a fi trimis la naftalină, să arate că încă mai era capabil să facă treabă pe teren.

Își terminase berea și, cu mâinile înfundate în buzunare, contempla halba goală de parcă ar fi fost încununarea unei munci bine făcute.

Se ridică brusc și așeză pe masă o bancnotă.

— Până la cină, încearcă să afli tot ce se poate despre Vânătorii Negri. Vreau să știu tot.

Ivana îl măsură din cap până-n picioare.

— Dar… unde pleci?

— Mă duc să mă culc.

— E abia șase după-amiaza!

— Trezește-mă când e vremea să mergem la cină.

Făcu stânga-mprejur și se pierdu dincolo de frunzișul sălciilor plângătoare.

32.

Schüller încercase să îi impresioneze cu cele povestite despre Vânătorii Negri. Nu făcuse însă decât să tragă puțin cortina, dezvăluind doar o mică parte din dimensiunea ororii.

Ivana cunoștea bine istoria nazismului. După părerea ei, orice polițist, orice adversar al crimei trebuia să studieze în profunzime ceea ce se dovedise a fi cel mai amplu și mai cumplit experiment în istoria cruzimii omenești.

În această cronologie a abjecției, una dintre culmi, sau poate unul dintre abisuri, fusese reprezentat de holocaustul execuțiilor, de șirul de ani cu misiuni de exterminare de pe frontul de Est, țintele fiind în principal evreii și partizanii. În patru ani, Einsatzgruppen, grupele de intervenție,

asasinaseră prin împușcare mai mult de un milion și jumătate de oameni.

O cercetare sumară pe internet îi fu de-ajuns Ivanei pentru a înțelege că banda lui Dirlewanger fusese, în dezlănțuirea paroxistică a violenței, un punct de apogeu. Unul dintre articolele pe care le găsise se intitula „Vânătorii Negri: extrema extremelor ticăloșiei naziste”. Cu greu ar fi putut fi găsită o definiție mai exactă.

Instalată cu laptopul la măsuța ce-ar fi trebuit, în mod normal, să servească doar pentru a-și așeza cheile și portofelul, înghesuită între păstorii cheflii de pe perete și un șifonier lăcuit gigantic, Ivana înainta în cercetările sale, șocată și fascinată în egală măsură de ceea ce afla.

Cel care pusese la cale tot acest coșmar, Oskar Dirlewanger, a cărui fotografie o văzuseră în laboratorul lui Schüller, era întruparea perfectă a „noului om german”. După Primul Război Mondial, în urma căruia rămăsese invalid (avea un braț paralizat), Dirlewanger se afirmase drept un adevărat „câine al războiului”, criminal și curajos deopotrivă.

Ulterior, întoarcerea la viața civilă nu-i fusese deloc ușoară: mașinăria ucigașă se trezise, pe neașteptate, lipsită de obiectul muncii sale. Angajat ca ofițer al SA în anii treizeci, Dirlewanger acumulase un cazier prodigios. Fusese arestat inițial pentru întreținerea de relații sexuale, în mod repetat, cu o minoră sub paisprezece ani. Urmaseră apoi ciocniri cu legea din pricina unor „malversațiuni financiare”. În cele din urmă, Dirlewanger ajunsese în lagărul de la Welzheim, rezervat celor care comiseseră infracțiuni de natură sexuală.

În momentul izbucnirii celui de Al Doilea Război Mondial, Dirlewanger a fost reabilitat. Ticălosul își păstrase bunele relații în cadrul armatei, iar experiența sa militară era un atu major. Condamnările i-au fost anulate, iar Himmler i-a încredințat conducerea unei brigăzi de tip nou, o unitate specială alcătuită din delincvenți care săvârșiseră fapte ce aveau legătură cu vânătoarea: braconierii, niște nelegiuiți care, prin natura îndeletnicirii lor, se dovediseră a fi deopotrivă buni căutători de urme și ucigași fără pereche.

Mai întâi în Polonia, iar apoi în Bielorusia, Vânătorii Negri și-au purtat războiul în felul lor aparte, hăituind în tăcere partizani, pierzându-se în adâncul pădurii, infiltrându-se în mediul ostil și atingând o perfecțiune de-a dreptul artistică în actul vânătorii…

Erau, de asemenea, practicanți desăvârșiți ai genocidului. Lichidau ghettouri evreiești, terorizau populația locală, dădeau foc satelor urmând o

procedură verificată: adunau toți localnicii într-un hambar mare sau într-o biserică, pe care apoi le incendiau cu lansatoarele de flăcări. Erau astfel capabili, pe parcursul unei singure operațiuni, să ucidă peste zece mii de civili, inclusiv femei și copii.

Rolul Vânătorilor Negri era, teoretic, acela de a menține ordinea, dar ei înșiși erau un factor al generării haosului, violând și jefuind tot ce întâlneau în cale. Erau niște ticăloși îmbrăcați în uniforme, niște degenerați înarmați până în dinți și însoțiți de dulăi feroce, care-și făceau mendrele la adăpostul legii.

Până și autoritățile naziste s-au neliniștit, confruntate cu atâta barbarie. Au fost declanșate anchete. Zvonuri, care mai de care mai sinistre, au început să se răspândească. Se spunea că Dirlewanger ucidea evrei, pe care apoi îi tăia în bucăți pe care le fierbea laolaltă cu carne de cal, pentru a produce săpun.

Și totuși, brigada lui Dirlewanger aducea rezultate, iar naziștii îi considerau pe inamicii din Răsărit drept suboameni, numai buni pentru a fi vânați. Dirlewanger era un adversar pe măsura acestora. Prin urmare, efectivele brigăzii sale au fost sporite, acesteia alăturându-i-se țigani, psihopați, deținuți politici… Acesta era batalionul cel mai eterogen cu putință din întreaga armată germană, dar Dirlewanger, așa infirm, drogat și alcoolic cum era, reușea să îl controleze.

Cu toate acestea, declinul începuse. Din 1944, Vânătorii Negri au fost transformați în carne de tun, pierzându-și aproape trei sferturi din efective în urma unor operațiuni sinucigașe. Dar, deși masacrați, cruzimea ticăloșilor nu s-a stins; ba dimpotrivă. Înnebuniți de moartea și de sângele din jur, Vânătorii au început să-și aplice tehnicile de vânătoare în mediul urban. Cu ajutorul câinilor lor oribili, au asasinat civili fără apărare, scoțându-i din ascunzișuri, luându-le urma prin beciuri și catacombe.

Ivana parcurgea această litanie a grozăviilor luându-și notițe. Uneori, câte-un film sau niște fotografii însoțeau mărturiile. O secvență, între altele, se petrecea într-un spital din Varșovia: nemaiavând destulă muniție, Vânătorii ucideau bolnavii, răniții și infirmierele cu baioneta sau cu lovituri de bâtă. Simțeau însă și nevoia de distracție. Prin urmare, Dirlewanger obligase infirmierele să iasă în curtea spitalului, în pielea goală, cu mâinile deasupra capului și cu sângele scurgându-li-se pe picioare în urma violurilor la care fuseseră supuse. Alesese o biată femeie, îi pusese

ștreangul de gât și, cu o lovitură de picior, dărâmase grămada de cărămizi pe care aceasta abia își ținea echilibrul. O altă secvență înfățișa un individ în uniformă care, râzând în hohote, azvârlea în foc un copil de vreo zece ani. Altă filmare: un soldat care urina pe o cruce, după ce stâlcise fața unui preot…

Încercând să-și recapete răsuflarea tăiată, Ivana se uită la ceas: era unu noaptea. Grozăviile avuseseră asupra ei un efect hipnotic: nici nu simțise trecerea timpului. Trebuia oare să-l trezească pe Niémans? În niciun caz. Oricum, nu simțea câtuși de puțin vreo urmă de foame.

Nu fără efort, se întoarse la imaginile cu gropi comune de pe ecran. Fără să știe exact de ce, avea senzația că ucigașul pe care îl căutau se inspirase din grozăviile trecutului. Același suflu diabolic anima creierul ucigașului sau ucigașilor lui Jürgen. Cadavre aruncate de-a valma, în poziții grotești, care sfidau legile fiziologiei umane. Adolescenți cu articulațiile răsucite, copii cu gurile deschise pline de muște, femei cu fustele răvășite: tot atâtea jigniri la adresa vieții, a demnității umane și a respectului datorat celor morți. Iar de jur-împrejur se aflau câinii, ei înșiși pradă beției ucigașe.

Pe ecran, sub ochii Ivanei, erau înșirate numere care încetaseră să mai aibă o noimă. Braconierii lui Dirlewanger uciseseră peste o sută douăzeci de mii de oameni. Acest masacru căpăta dimensiunile unui cataclism natural, în care cifrele nu puteau să redea amploarea dezastrului: o mulțime de oameni, un sat, un întreg popor?

Lăsă statisticile deoparte, concentrându-se asupra unor detalii concrete. Află astfel că oamenii din brigada Vânătorilor Negri aveau felul propriu de a-și marca trecerea. Cadavrele femeilor violate pe care le lăsau în urmă nu rămâneau prea multă vreme intacte: își luaseră obiceiul de a le vârî o grenadă în vagin, scoțând apoi cuiul…

Ivana ridică privirea de pe ecran și-n minte îi veni simbolul celor două grenade încrucișate ce fusese tatuat sub blana câinelui. Se aflau în miezul unui coșmar.

Afară începuse să plouă. Picături grele loveau geamul ferestrei, cu sunetul unui colier de perle ce se destramă, împrăștiindu-se pe o pardoseală de marmură. Se ridică, cu gândul să arunce o privire pe fereastră și, chiar în clipa aceea, lumina se stinse.

Își înăbuși un țipăt și, din reflex, începu să-și caute arma. Unde oare o lăsase?

Porni de la măsuță spre pat, pe lângă șifonier, iar ochii începură să i se adapteze la întuneric. Descoperi o siluetă înaltă, lipită de peretele din fața ei, chiar lângă ușă.

— Asta căutai?

Ivana își zări revolverul Sig Sauer în mâna bărbatului. Intrusul i-l azvârli, iar ea reuși să-l prindă din zbor.

— La dracu', m-ai speriat în ultimul hal!

Niémans nu se clinti și rosti, scurt:

— Sunt aici, afară.

33.

În ploaie, caldarâmul reflecta luminile străzii ca pielea solzoasă a unui crocodil. În aparență, strada era pustie. La o privire mai atentă însă, de la fereastră, Ivana zări la colțul fiecărei străzi adiacente mai mulți bărbați. Unii erau pe motociclete, alții pedeștri, având alături câte unul dintre acei câini pe care Ivana nu crezuse că avea să îi vadă vreodată în realitate.

Erau Vânători Negri, în carne și oase, reveniți la viață sub înfățișarea unor motocicliști siniștri. Unii dintre ei purtau pelerine de ploaie șiroind de apă, alții haine de piele cu guler ridicat sau un soi de pufoaice cu guler de blană. Chipurile nu li se vedeau. Cei motorizați avea căști negre și ochelari de motociclist de modă veche. Ceilalți își ascunseseră fețele sub măști din pânză, cu porțiunea din dreptul nasului întărită, asemenea măștilor purtate de eroii din filmele de capă și spadă.

Filmulețele urmărite pe ecranul laptopului de Ivana aveau imaginile sacadate din cauza calității inferioare și a vechimii înregistrărilor. Un efect similar era acum dat de zidul lichid al ploii, dând întregii scene un aspect secvențial neregulat, ca o imagine de arhivă trecută, în chip miraculos, în realitatea prezentă.

— Ce facem? întrebă Ivana în șoaptă.

— Ce întrebare! Îi dăm bătaie.

— Ar trebui să-l prevenim pe Kleinert.

Niémans deschise ușa.

— Începi să mă calci pe nervi cu Kleinert al tău.

Cu arma în mână, Ivana porni în urma lui Niémans. Când ajunseră afară,

zidul de apă le încetini înaintarea, într-atât de deasă era ploaia.

Niémans porni în goană spre intersecția unde îi zăriseră pe Vânătorii Negri. Acum însă, aversele îi împiedicau să vadă până acolo. Până când Ivana își luă inima-n dinți să-l urmeze, polițistul se oprise deja.

Un câine ca o flacără neagră îl izbi în plin, trântindu-l la pământ. Trecu pe deasupra lui, continuându-și cursa nebună prin perdelele translucide de apă.

Ivana țâșni înainte.

— Ești în regulă? întrebă ea, încercând să-l ajute să se ridice, după ce-și pusese pistolul la centură.

Era imposibil. Niémans părea să cântărească o tonă. Paltonul lui negru, greu de apă, îl trăgea și mai mult în jos. Ploaia îi izbea, îi hărțuia, îi ataca: picăturile păreau că vor să-i străpungă.

— Sunt bine, la dracu', sunt…, mormăi el.

Aplecându-se asupra lui, Ivana mai auzi ceva, un murmur nedefinit ce-i scăpa dintre buze. Fără voia sa, polițistul repeta fără încetare un cuvânt: *réglisse*… *réglisse*…[9] Cel puțin asta înțelegea ea din mormăitul lui.

Când Niémans reuși, în sfârșit, să se ridice în genunchi, Ivana se îndreptă și-și roti privirea de-o parte și de cealaltă a străzii: câinele avea să se întoarcă, motocicliștii aveau să atace, la rândul lor… Mintea îi fugi la revolverul Glock al lui Niémans; acesta îi scăpase din mână polițistului, lunecând la câțiva metri distanță.

Sări într-acolo, dar un vuiet de motoare acoperi brusc larma ploii; motocicliștii se iviră din bezna umedă, aducând cu ei propria furtună, un vârtej de sunete ce păreau să otrăvească aerul în jur. Cu picioarele într-o băltoacă, Ivana ridică arma pentru a ținti spre unul dintre motocicliști, dar un strigăt o făcu să încremenească. Se întoarse și-l văzu pe Niémans chircit pe caldarâm, ferindu-și creștetul cu ambele mâini, părând că plânge în hohote.

Câinele se întorsese și se rotea încet în jurul polițistului prăbușit, ca o fiară ce savurează înfrângerea prăzii. În ciuda întunericului, Ivana avu impresia că distinge lucirea din ochii dulăului, două puncte ce sclipeau amenințător. Corpul masiv al bestiei lucea în ploaie, o masă neagră, uleioasă, un mecanism bine uns alcătuit din tendoane și mușchi croite anume pentru luptă.

Se întoarse din nou, pentru a-i lua la țintă pe motocicliști, dar unul dintre

aceștia, care apăsase pe accelerație, o izbi în bărbie, trântind-o pe caldarâm. Până să se ridice, cei patru motocicliști o încercuiseră; îi vedea printre săgețile oblice ale ploii. Fiecare dintre ei călărea câte o motocicletă neagră, fără însemne de marcă, cu motorul vuind în tonalități joase.

Mijind ochii, cu fața scăldată de ploaie, Ivana încercă să deslușească fețele atacatorilor săi, dar acestea erau acoperite de eșarfe trecute peste gură și de ochelarii de modă veche, asemănători cu cei purtați de mecanicii de locomotivă din veacul anterior. Eșarfele ce le ascundeau gurile aveau un imprimeu cu un maxilar dezgolit, de parcă cineva le-ar fi jupuit partea inferioară a feței. Alți indivizi se apropiau deja, abia ținându-și în lesă dulăii lor oribili.

Ivanei nu-i venea să creadă: această scenă căzută parcă la montaj dintr-un film cu Mad Max se desfășura în decorul ca de basm al unei străzi cu mușcate la ferestre și porți de fier forjat. Nici urmă de vreun trecător, nici vorbă de vreo patrulă de poliție: localnicii erau adăpostiți în case, la căldură, departe de ploaia care învăluia tot.

Își pierduse și ea arma în urma loviturii primite, iar asta o descumpăni total. Se lăsă să cadă pe caldarâm, așteptându-se din clipă în clipă să fie strivită de roțile motocicletelor sau împușcată în cap.

Atacatorii aveau însă, se pare, ceva mai multă imaginație. Unul dintre cei pedeștri se apropie și o apucă de păr. Ivana încercă să-i reziste, urlând, dar individul o târî până lângă cea mai apropiată motocicletă. Simțea mirosul de gaze de eșapament, duhoarea grețoasă a uleiului de motor încins și cea de benzină arsă…

Se încordă și privirea îi întâlni ochii ce o priveau prin deschizăturile gemene ale cagulei. Știu, în clipa aceea, că avea să ducă cu sine în mormânt acea imagine. Trăia un coșmar pe care-l purtase în adâncul minții și care acum se prelingea la suprafață, aducându-i pe buze gustul morții.

Atacatorul o apucă de brațul drept, întinzându-i-l spre motocicletă. Din nou, Ivana încercă să se zbată, dar celălalt era mult mai puternic. Atunci când înțelese ce urma să se întâmple, închise ochii și urlă cât putu de tare, simțind că-i plesneau corzile vocale.

Soldatul îi blocă mâna între pedala de frână și carterul de accelerație al motorului. Se aștepta să-și simtă oasele zdrobite de lanțul motocicletei sau de vreo altă parte a angrenajului, dar ticălosul își opri la jumătate gestul.

La rândul său, motociclistul opri motorul, imitat în clipele următoare de

ceilalți. Se lăsă liniștea; o liniște relativă, sfâșiată de trilurile neîncetate ale ploii.

Ivana nu știa ce să mai creadă; nu știa nici măcar dacă mai era capabilă să gândească. Cu ochii holbați, văzu piciorul motociclistului apăsând încet pedala de pornire și simți resortul carterului absorbind tensiunea.

Atunci când piciorul atacatorului avea să apese brusc pe pedală, degetele aveau să-i fie retezate. Era inevitabil. Acum nu mai putea decât să aștepte…

Citise cândva că una dintre trăsăturile caracteristice ale minții umane constă în capacitatea de reprezentare, de anticipare a întâmplărilor viitoare. Ei bine, în aceste momente, Ivana reușea să-și imagineze cât se poate de limpede cum avea să i se desfășoare viața după ce avea să-și piardă degetele mâinii drepte.

Pe de altă parte, slabă consolare, era conștientă că această pedeapsă era de preferat spânzurării de-un felinar sau unei grenade cu cuiul de siguranță scos, îndesată în vagin…

Avu impresia că motociclistul își ridicase piciorul pentru a lovi pedala; în realitate, acesta se aplecase asupra ei. Cu un gest scurt, își dădu la o parte eșarfa și rosti în germană, silabisindu-și atent fiecare cuvânt pentru a fi sigur că se făcea înțeles.

— L-ați ucis pe Prinț, dar pot să vă iert asta. Cu o condiție: să plecați.

În haosul care-i cotropise mintea, Ivana crezu că individul se referise la Jürgen von Geyersberg, dar ideea asta n-ar fi avut niciun sens. Nu, cu siguranță, Vânătorul Negru vorbea despre câinele pe care Niémans îl ucisese noaptea trecută.

Încercă să îngaime un răspuns, dar bărbatul ai cărui ochi erau ascunși de ochelarii de protecție își duse arătătorul la gură, cerându-i să tacă.

— Plecați! Încă mai e timp.

Cu un semn, îi porunci celuilalt să o apuce pe Ivana și să-i scoată mâna din angrenajul motocicletei. Abia apoi demară, stârnind o simfonie de vuiete, căci toți ceilalți motocicliști îi urmară de îndată exemplul.

Ivana rămase locului, cu mâinile împreunate, tremurând din tot corpul și privind strada rămasă pustie, iluminată din loc în loc de triunghiurile de lumină ale felinarelor.

Trecu un timp, habar nu avea cât.

În cele din urmă, întoarse privirea și îl văzu pe Niémans care încerca zadarnic să se ridice. Plescăia în băltoacă, la fel ca un cormoran prins în

deversarea de păcură a unui accident ecologic.

Abia în acel moment își veni în fire și își pipăi buzunarul, în căutarea telefonului: trebuia să ia legătura cu Kleinert, imediat.

Pe ecran îi apărea o avertizare: tocmai primise un mesaj de la polițistul german. Îl ascultă până la capăt și înțelese că avea să fie o noapte lungă.

II. APROPIEREA

34.

Cadavrul se afla într-o râpă verzuie. O rană adâncă de doi metri în suprafața solului, cu pereții acoperiți de mușchi și licheni, săpată de-a curmezișul unui luminiș nisipos. De jur-împrejur, brazii negri interziceau accesul atât oamenilor, cât și anotimpurilor.

Și de astă dată, cadavrul era despuiat.

Și de astă dată, victima fusese castrată și decapitată.

Capul sărmanului Max, cu urechile lui clăpăuge și părul dat cu briantină, fusese descoperit la câțiva metri distanță, cu o crenguță de stejar între dinți. Încă îi căutau măruntaiele; erau, după toate probabilitățile, îngropate undeva pe aproape.

Proiectoarele Serviciului științific al poliției germane păreau suspendate în aer asemenea unor lampioane chinezești, luminând scena și scoțând fără milă la iveală orice detaliu, oricât de mărunt.

Niémans avusese timp să-și vină în fire pe drum încoace. Se aflau la aproximativ patruzeci de minute de Freiburg Im Breisgau, în adâncul uneia dintre pădurile familiei von Geyersberg.

Deocamdată refuza să se gândească la Vânătorii Negri – sau, mai bine zis, la cei care îi imitau acum, în 2018, cu câinii lor îngrozitori cu tot. Abia dacă depășise panica prin care trecuse atunci când *röetkenul* îl atacase. Veșmintele uscate pe care le îmbrăcase înainte de a porni la drum i se păruseră o adevărată binecuvântare.

Ce anume urmărea ucigașul? Intenționa să suprime întreg clanul von Geyersberg? Se răzbuna, astfel, pentru o vină a întregii familii? Sau scopul său era cu totul altul?

Kleinert, la fel de palid precum însuși cadavrul, li se alătură.

— Tălpile sunt murdare cu mușchi și fragmente de frunze. Înseamnă că Max a mers mai multă vreme desculț, înainte de-a sfârși aici, în râpă.

— Așa a fost și în cazul lui Jürgen?

— Exact.

— Și noi de ce aflăm abia acum chestia asta? întrebă Niémans, vădit iritat.

Kleinert îl privi lung, cu ochii săi lipsiți de expresie ce se potriveau de minune cu figura sa ce amintea deopotrivă de un învățător și de-un mușchetar.

— Dar v-a spus toată lumea! Vreau să spun că observația aceasta figurează în dosarul trimis jandarmilor, iar noi am repetat-o în absolut toate rapoartele.

Niémans îi răspunse cu un mormăit pe care nu-l auzi nici măcar el însuși.

— Are o mulțime de zgârieturi pe piept, continuă comisarul. Asta înseamnă că s-a lovit de brazi sau de alți copaci din pădure. Totul dă de înțeles că ar fi fost urmărit.

Gândul lui Niémans reveni la Vânătorii Negri. Să fi fost ei cei care îl urmăriseră pe vărul Laurei? Același văr care, cu doar o seară în urmă, îi râdea în față, propunându-i să-i spună tariful târfelor pe care le folosise în ajunul vânătorii. Fie-i țărâna ușoară…

— Ați găsit ceva urme? Amprente?

— Nimic. Exact ca în cazul primei crime.

Informația aceasta îi scotea din cauză pe măscăricii cu cagule călare pe motociclete. Indivizii aceia, chiar și pedeștri, n-ar fi avut cum să nu lase urme.

— E de neînțeles, îi confirmă Kleinert. Mai ales pe un teren ca ăsta.

Solul râpei era acoperit de un strat de nisip roșiatic, din care se iveau rădăcini, rămășițele unor trunchiuri și pietre. Ar fi fost imposibil ca cineva să fi călcat pe-acolo fără să se afunde. Poate că urmele fuseseră măturate cu mare grijă?

— Dar ați găsit măcar urmele lui Max, nu-i așa?

— Nici măcar pe ale lui. Tocmai asta mi se pare incredibil.

În mintea lui Niémans se ivi imaginea unui grădinar japonez care-și grebla atent suprafețele cu pietriș mărunt; o alungă, căci o astfel de imagine pașnică nu avea nimic în comun cu sălbăticia crimei.

— I-ați găsit mașina?

— La vreo trei kilometri de-aici, în apropierea unei cărări.

— Așadar, venise să se întâlnească cu cineva.

— Fără îndoială. I-am verificat telefonul mobil, însă în memoria acestuia

nu figurează niciun apel care să ne indice cu cine s-a întâlnit.

— Cu cine a vorbit ultima oară?

— Cu fratele său. L-am chestionat deja, era împreună cu o femeie. Se pare că frații făceau schimb de partenere.

Niémans se gândi la Jürgen și Laura, care practicau și ei schimbul de parteneri. Dar asta n-avea nicio semnificație: mobilul crimei nu avea nimic de-a face cu sexul.

Trase în piept aerul stătut din luminiș. Mirosea a moarte și a putregai. De vină nu erau însă doar viscerele împrăștiate ale lui Max, ci o stare generală de descompunere, care se înstăpânise în acest loc. Luminișul putea ca o ciupercărie.

— A fost ucis aici, în această râpă, reluă Kleinert.

— De unde știți?

— Solul râpei mustește de sânge. Legiștii au descoperit și o mulțime de fragmente organice. Carnagiul s-a petrecut aici, în fundul râpei.

Niémans își plecă privirea. În lumina spuselor lui Kleinert, culoarea nisipului căpăta o semnificație aparte. Întreaga râpă era, parcă, impregnată de sânge. Fără îndoială, criminalul nu omisese nici de astă dată să vâre organele genitale în orificiul anal al victimei.

— A avut loc o luptă?

— Deocamdată n-am găsit niciun fel de indicii în acest sens. Va trebui să așteptăm rezultatul autopsiei. Mai degrabă aș crede că Max n-a mai avut putere să-i reziste ucigașului…

Niémans privi spre el, peste umăr.

— De unde știți asta?

Kleinert nu se obosi să îi răspundă. În ciuda absenței urmelor, cele petrecute erau destul de ușor de ghicit: despuiat, vărul Max fusese urmărit și, în cele din urmă, încolțit aici, în luminiș.

Niémans încercă să-și imagineze scena din perspectiva unui vânător. În ciuda ramurii de stejar și a eviscerării, succesiunea întâmplării amintea mai degrabă de o vânătoare pe dibuite, când prada, aflată la capătul puterilor, înnebunită de spaimă, primește lovitura de grație cu un pumnal.

Ideea aceasta atrase după sine alta:

— Max practica *pirsch*-ul?

— Habar n-am. Va trebui să verificăm.

— Dar vânătoarea de orice alt fel?

— Știm că a participat la ultima partidă de vânătoare a familiei von Geyersberg.
— Unde va avea loc autopsia?
— La Stuttgart.
— Nu-i cam departe?
— Cred că n-ați înțeles corect. Un omor a avut loc azi-noapte, de astă dată pe teritoriul Germaniei. Poliția landului efectuează primele cercetări, dar cazul va fi preluat, conform legii, de poliția federală.
— Când se va întâmpla asta?
— Mâine, în cursul după-amiezii.
Se înțeleseră dintr-o singură privire: aveau la dispoziție vreo douăzeci de ore pentru a-și face treaba și pentru a demonstra autorităților că munca lor trebuia luată în seamă.
— Cine a descoperit cadavrul?
— Un pădurar pe nume Holger Schmidt.
— Lucrează pentru autoritățile landului?
— Nu, pentru familia von Geyersberg. Pădurea aceasta le aparține.
— Ce știm despre tipul ăsta?
— A fost inginer silvic, acum e pensionar. Sarcina lui e să verifice populațiile de cerbi și mistreți. Le evaluează starea de sănătate, hrana, reproducerea. Totul este consemnat. În ciuda aparențelor, pădurile astea nu-s cu mult mai sălbatice decât o grădină zoologică.
— Cine-l plătește pe individ?
— Am impresia că face toate astea benevol.
— Lucrează așadar pentru una dintre asociațiile întemeiate de bătrânul Franz?
— Posibil. Ar avea vreo importanță?
— Nu știu, dar e de verificat.
— La ce anume vă gândiți?
— La nimic. Dar individul ăsta n-avea, în principiu, cum să descopere cadavrul.
— Și?
Niémans făcu un gest evaziv, nerăbdător. Neamțul voia să-l descoasă până-n pânzele albe în privința motivațiilor sale, dar acestea nu se bazau pe ceva concret, palpabil.
Întoarseră capul în același timp: Ivana tocmai li se alăturase.

— Pe unde ai umblat? se răsti Niémans.

— Am stat de vorbă cu legiștii.

Iritat, Niémans percepu explicația ei drept o aluzie: „Spre deosebire de tine, eu chiar vorbesc limba germană!” Iritarea i se risipi pe dată, când în minte i se ivi o altă imagine: Ivana în genunchi lângă motocicletă, cu degetele blocate în angrenajul demarorului. Gândul la acele clipe îl dărâmă: ar fi trebuit să se repeadă, să o salveze… El, însă, în acele clipe, fusese ținut deoparte de către un câine blestemat.

Brusc, un țipăt atroce răsună de dincolo de zidul de conifere. Direcția exactă din care provenea nu putea fi determinată cu exactitate. Porniră cu toții spre liziera pădurii. Dincolo de un prim rând de brazi se afla un alt luminiș; aici își stabiliseră tabăra legiștii, cu toată aparatura lor, iar polițiștii în uniformă apucaseră să-l înconjoare cu banda galbenă specifică, ce interzicea accesul civililor. Aici avusese loc busculada.

Un polițist cu manta albastră alunecase și căzuse, un altul se lupta cu un civil, încercând să-l împiedice să înainteze, un al treilea încerca să îi despartă… În sfârșit, în lumina unuia dintre reflectoare, Niémans desluși chipul lui Udo, schimonosit într-o expresie a durerii absolute.

Niémans avusese ocazia să asiste la zeci de astfel de scene, dar expresia de pe chipul fratelui mai mic al victimei, cel care voia să se ocupe de criminal „așa cum se cuvine”, îl impresionă cu adevărat. Udo părea un mort condamnat să-și trăiască agonia vreme de o eternitate. Un Prometeu asezonat cu o garnitură wagneriană…

— Vino cu mine! îi porunci el Ivanei.

Se retraseră în spatele unui copac, după ce se împleticiseră printre cablurile generatorului de curent.

— Îi ia la rând, murmură Niémans. Jürgen era fiul cel mare al lui Ferdinand. Max era fiul cel mare al lui Herbert… Laura a scăpat, deocamdată, dar ea și Udo sunt pe lista ucigașului, sunt sigur de asta. Cineva vrea să-i elimine pe toți moștenitorii din clanul von Geyersberg.

Ivana își scoase o țigară, încălcând astfel o mulțime de reguli, scrise sau nu. Părea mai calmă decât Niémans. În ciuda agresiunii din acea seară, dădea senzația că-și recăpătase pe deplin forțele.

Privirea polițistului se tulbură.

— Voiam să-ți spun…, îngăimă el.

— Ce anume?

— În noaptea asta… N-am putut… Eu…
— Am înțeles.
El îi aruncă o privire rugătoare. Ea îi răspunse cu un zâmbet larg: asta era cea mai grozavă însușire a Ivanei, capacitatea de a trece peste niște întâmplări care ar fi dărâmat pe oricine altcineva.
— Acum ai un motiv în plus să-mi explici de unde vine aversiunea ta față de câini.
El încercă să-i zâmbească la rândul său, dar mușchii feței îi încremeniră. Revăzu mâna Ivanei, prizonieră în mecanismul motocicletei. Își imagină degetele micuței sale colege rostogolindu-se pe caldarâmul ud.
Maxilarele i se descleștară, iar Niémans vomită, rezemându-se de trunchiul copacului.

35.

În mod obișnuit, Niémans detesta schemele, tabelele și listele. De această dată, însă, nu avea cum să le evite. Se aflau într-o sală de ședințe de la sediul central al poliției, într-un decor de-o banalitate sinistră: plafoniere cu lumină slabă, mobilier de plastic, o cafetieră obosită. Pentru orice polițist, însă, o atare ambianță e cât se poate de familiară, dătătoare a unei senzații de întoarcere la matcă.
Piesa de mobilier care domina încăperea era un suport pentru planșe, dotat cu câteva markere terminate. Niémans se apucase să noteze pe o planșă mare de hârtie principalele elemente ale cazului.
În partea stângă, scrisese mare: „UCIGAȘUL NEBUN”; nu însemna nimic concret, dar se potrivea cu atmosfera generală care domnea în jurul acestei afaceri. În plus, folosirea acestei sintagme elimina definitiv cercul de suspecți avut în vedere până în prezent: dușmanii familiei von Geyersberg, diverși pseudo-apropiați ai familiei, invitații care participaseră la vânătoare, rivalii grupului VG; pe scurt, pe toți cei care ar fi avut motive raționale pentru a acționa.
În dreapta, Niémans scrisese „VÂNĂTORII NEGRI”. Pe drumul de întoarcere, Ivana îi povestise lui Kleinert agresiunea la care fuseseră supuși chiar în centrul orașului.
În mijlocul foii scrisese un nume: „LAURA”. Ea era elementul care făcea legătura între ucigaș și Vânătorii Negri. În opinia polițistului, contesa

era în colimatorul ucigașului sau al ucigașilor. Tot ea fusese atacată de un imitator al sinistrului Sonderkommando în cursul nopții trecute. Însemna, oare, asta că ucigașul făcea parte din banda Vânătorilor Negri? Deocamdată, un răspuns categoric era imposibil de dat.

Într-un alt colț al planșei, Niémans scrisese un alt nume: „FRANZ". Unchiul Laurei era, la rândul său, o posibilă legătură, doar ipotetică, e drept, între crime și motocicliști. Pe de o parte, avea un motiv serios pentru a se răzbuna pe Ferdinand, tatăl lui Jürgen și al Laurei. Pe de altă parte, acesta îi cunoștea pe Vânătorii Negri – Niémans era convins de acest lucru.

Polițistul își explica raționamentele trasând săgeți între nume. Simți însă că publicul său tăcut era cât se poate de sceptic. Se întoarse și-i surprinse pe Ivana și Kleinert ținând în mână câte o cană de carton cu ceai ayurvedic. Ambii afișau o mină obosită. Niémans se simți de parcă ar fi ținut o prelegere unor hipioți aflați sub influența canabisului.

— Și care-i concluzia? întrebă Ivana într-un târziu.

Niémans își puse deoparte markerul și i se adresă lui Kleinert:

— În primul rând, pui doar un om sau doi să se ocupe de cazul uciderii lui Max. Minimul cerut de lege și de reglementările sindicale.

— Credeam că suntem de acord că trebuie să facem tot ce putem înainte de sosirea celor de la secția națională de Omoruri.

— Nu în acest caz. Știți la fel de bine ca mine că nu e nimic de aflat acolo: nu există martori, nu există înregistrări video, nu există apeluri telefonice suspecte.

Își rezemă mâna de partea stângă a tabloului.

— Hai să lăsăm deoparte deocamdată mobilul criminalului și să ne gândim la experiența acestuia. De aici ar fi trebuit pornit încă de la bun început. Cercetați-i pe toți vânătorii, toți braconierii cunoscuți, toți pădurarii, toți inginerii silvici din regiunea de sud-est a landului Baden Württemberg.

— Asta înseamnă o grămadă de posibili suspecți.

— N-are importanță. Dacă trebuie, faceți rost de efective suplimentare. Vrem să știm pedigree-ul fiecărui individ, palmaresul cinegetic, cazierul judiciar, legătura cu familia von Geyersberg, dacă există…

— Dar…

Niémans nu-l lăsă să termine; își deplasă mâna în partea dreaptă a planșei și urmă:

— În privința Vânătorilor Negri, avem un as în mânecă: agresiunea din seara asta ne va fi de folos. E limpede că de-acum vom avea posibilitatea de-a aduna niște informații concrete despre acești nebuni, sau, mă rog, măcar despre motocicletele lor.

— Cum așa? vru să afle Ivana, care încă-și mai simțea degetele amorțite.

— Indivizii erau călare pe motociclete Norton, englezești. O marcă nu foarte răspândită. În plus, cele pe care le-am văzut în seara asta erau turnate într-un fel anume.

Cei doi colegi ai săi rămaseră muți, iar Niémans își continuă explicațiile, încântat că-și putea pune în valoare cunoștințele din domeniu:

— E o tehnică moștenită de la rockerii britanici din anii șaizeci. Își transformau motocicletele reducând la maximum tot ceea ce ține de caroserie și ornamente, pentru a câștiga un spor de viteză. Obiectivul lor era să demareze din fața unui bar până într-un punct stabilit anterior și să revină înainte ca piesa din tonomat să se fi încheiat.

În ochii lui Kleinert și ai Ivanei se citea uimirea. Niémans însuși fusese surprins atunci când recunoscuse motocicletele. S-ar fi așteptat ca Vânătorii să se folosească de vechi motociclete militare. În schimb, iată că aveau de-a face cu marfă englezească. Motocicletele erau simplificate la culme, cu furcile dezgolite, rezervoarele fără niciun fel de ornamente și ghidonul foarte jos.

— Ce anume e de reținut de aici? continuă Niémans. Ei bine, aceste motociclete au fost modificate într-un atelier profesionist. Chiar și în absența modificărilor însă, seria motoarelor ar trebui să le facă identificabile. Va trebui să luăm legătura cu reprezentanța Norton de-aci, din Germania, dar și cu producătorul, în Anglia.

Kleinert nu-și putu stăpâni un strigăt exasperat:

— Dar cine naiba sunt indivizii ăștia?

— Braconieri, mercenari, foști soldați. Poate chiar tâlhari? N-a existat niciodată aici sau poate la Stuttgart un jaf care să fi implicat un atare arsenal?

— Niciodată.

— Ei bine, se pare că tipii ăștia au hotărât să iasă la lumină din adâncul pădurii. Și nu-i niciun joc de cuvinte aici. Sunt organizați și nu se tem de poliție. După părerea mea, sunt protejați de cineva.

— De cine?

Niémans nu simți nevoia să răspundă pentru că tentația de-a suspecta un târg à la Dirlewanger era prea mare: eliberarea braconierilor în schimbul organizării unor contingente de menținere a ordinii sau a unui alt fel de miliție privată.

Ivana, cu un reflex rămas din studenție, ridică mâna pentru a pune o întrebare:

— E ceva ce nu înțeleg. Crezi că ucigașul e dintre Vânătorii Negri?

— Nu știu. Dar e imposibil să nu existe o legătură. Agresiunea împotriva Laurei mi se pare cea mai bună dovadă în acest sens.

Urmară câteva clipe de tăcere. Întreaga poveste cu câinele, din seara precedentă, părea să se potrivească din ce în ce mai puțin cu uciderea lui Jürgen și a lui Max.

— Potrivit spuselor legistului, Max a fost ucis undeva între ora douăzeci și miezul nopții, spuse Ivana, într-un târziu.

— Și ce-i cu asta?

— Așadar, Vânătorii Negri l-au ucis pe vărul von Geyersberg, apoi au dat fuga la Freiburg im Breisgau, ca să ne atace pe noi?

Niémans nu-i răspunse. Trebuia să recunoască, ipoteza asta nu era deloc plauzibilă. Se apucă să se plimbe de colo-colo prin fața planșei. N-avea idee de ce, dar în seara asta, flipboard-ul funcționa, pentru mintea sa, ca o ancoră.

În cele din urmă, fără să fi găsit un răspuns la întrebarea Ivanei, Niémans își privi ceasul: trecuse de cinci dimineața.

— Uite ce vă propun: ne retragem cu toții, dormim câteva ore și ne întâlnim aici la nouă dimineața. Se întoarse spre Kleinert: Oamenii dumneavoastră vor lucra în continuare?

— Bineînțeles.

— În cazul acesta, dați-le de lucru să verifice cele despre care am discutat mai devreme.

— Iertați-mă, dar… ce anume?

Niémans pufni, exasperat:

— În primul rând, să facă o listă cu toți braconierii și vânătorii care au cazier sau sunt cunoscuți ca având probleme psihice. Apoi, să-i ia la puricat pe asociații bătrânului Franz. Trebuie să aflăm ce ascund aceștia. E de aflat, de asemenea, cine-i plătește pe paznici și tot ce ține de securitate la grupul

VG. În sfârșit, mai trebuie și să luăm urma blestematelor de motociclete.

La fel ca Ivana, Kleinert își scosese un blocnotes și scria cu sârg. Era limpede că se hotărâse să meargă pe mâna polițistului francez.

— Mai avem nevoie de înregistrările camerelor de supraveghere din noaptea asta, așa că va trebui să luăm centrul Freiburgului din poartă-n poartă. Cu toată ploaia, tot ar trebui să găsim ceva elemente care să ne fie de folos. Un număr de înmatriculare sau altceva. Veți avea destui oameni?

Fără să ridice privirea din carnetul său, neamțul încuviință.

— Ați făcut ceva cercetări în privința familiei de țigani?

— Chiar mă pregăteam să vă spun: am dat de urma unei fetițe pe nume Marie Wadoche, rănită grav, adusă în martie 2000 la spitalul din Freiburg. În fișa ei era trecut și numele tatălui, Joseph. Tipul are un cazier lung cât o zi de post și, la ultimul recensământ, figurează ca fiind „nomad”. Fără îndoială, e vorba de familia pe care o căutam.

— Unde se află acum?

— Nu au un domiciliu fix, sunt mereu în mișcare, dar, în principiu, sunt pe undeva prin zonă.

— Excelent. Ei trebuie să fie prioritatea numărul unu.

Kleinert ridică privirea, surprins.

— Agresorii acestei familii sunt aceiași indivizi ca în noaptea asta, sau poate urmașii lor. Uneori, o pistă aparent lipsită de importanță se poate dovedi cea mai interesantă.

Cu coada ochiului, Niémans o zări pe Ivana dând din cap, în timp ce-și nota. Expresia ei nu putea să aibă decât o singură semnificație: „Ia mai termină cu panseurile astea de doi bani. Nu suntem la școala de poliție…”

36.

Niémans nu reuși să pună geană pe geană până dimineață. De vină erau vălmășagul de gânduri din mintea sa, și, în egală măsură, spaima din seara precedentă.

La nouă dimineața, telefonul începu să sune. Era Kleinert, cu două vești: una bună și una proastă, ca întotdeauna în astfel de cazuri. Vestea proastă era că niciuna dintre camerele de supraveghere de pe străzile din centrul Freiburgului nu înregistrase nimic; toate fuseseră ocultate. Nici urmă de

motocicliști și, din pricina aversei de ploaie, niciun martor. Vestea bună era că familia Wadoche fusese localizată. Romii își făceau veacul într-o parcare de la nordul Freiburgului, în apropiere de Offenburg, lângă frontiera franceză.

Într-acolo goneau acum, toți trei, în Volvo-ul lui Niémans. În ciuda volumului de muncă enorm care îi aștepta în această zi, hotărâseră să nu se despartă. Cei doi pasageri își beau în tăcere ceaiurile cu mirodenii, cu fețele trase și șifonate după o noapte în care nu prea apucaseră să doarmă.

Aflat la volan, Niémans nu era nici el într-o dispoziție mai bună. Cu mintea vuind de gânduri negre, nu înceta să observe, de-a lungul drumului, cruci, cimitire și simboluri christice… Aici o siluetă hieratică în vârful unui deal, dincolo un Iisus crucificat pe-o poartă.

Din momentul în care trecuse granița, cu două zile în urmă, îl încerca o stare nelămurită de rău, de parcă s-ar fi aflat sub influența unor unde subliminale care-i hărțuiau creierul. Iar starea asta nu avea nimic de-a face cu ancheta sau cu familia von Geyersberg. Era ceva mai vechi, provenit din copilărie, când crescuse fiind învățat să urască Germania.

Bunica sa alsaciană era cea care îi transmisese această ură față de nemți, de fritzi, de vărzari. Bună parte dintre filmele pe care le văzuse în acea vreme aveau drept personaje negative ticăloși în uniforme germane, cu vestoane cu guler galonat, vorbind o franceză stâlcită. Curios lucru, bunica sa nu detesta însă Germania nazistă, cea a holocaustului și a milioanelor de morți. Ea îi detesta pe hoții de teritorii, pe prusacii care se înstăpâniseră în Alsacia, impunând localnicilor cultura lor mult hulită.

Educația primită atunci îl marcase pe vecie. Ulterior, îl descoperise pe Fassbinder, descoperise Berlinul lui Bowie, avusese loc căderea Zidului și ascultase o mulțime de muzică electronică germană, dar în adâncul său, ideea de bază rămăsese de neșters: Germania era țara unor ticăloși cu accent colțuros și grade înalte. Un tărâm străin și ostil deopotrivă.

Niémans se smulse din aceste gânduri. Alături, Kleinert se apucase să recite cu glas tare pedigree-ul lui Joseph Wadoche. Acesta era departe de-a fi fost ușă de biserică. Fusese arestat de nenumărate ori, pentru tăinuire, furt prin efracție, escrocherii diverse, violențe fizice cu circumstanțe agravante, proxenetism… Joseph era un rom cum lui Niémans îi fusese dat să întâlnească sute, genul de individ care ieșea din pușcărie doar cât să tragă o gură de aer proaspăt în piept înainte de-a se întoarce.

— În prezent are o licență pentru comerț ambulant cu fructe și legume, dar, potrivit colegilor mei de la Offenburg, perele și lubenițele lui sunt doar un camuflaj pentru trafic mărunt cu țigări și benzină…

Încă din ajun, o idee nu-i dădea pace lui Niémans: Wadoche ar fi avut un mobil foarte plauzibil pentru a-i face felul lui Jürgen și, la urma urmei, întregii familii von Geyersberg: agresiunea împotriva fiicei sale. Dar cele două crime nu semănau deloc cu o tipică răzbunare țigănească. În plus, dacă admitea ideea că asasinul creștea câini din rasa *röetken*, acesta nu avea cum să fie Joseph Wadoche. Cu siguranță, oricât ar fi fost de putred la suflet, țiganul nu s-ar fi apucat să prăsească exact dulăii care-i sfâșiaseră fiica.

— Ajungem, anunță de pe bancheta din spate Ivana, care urmărea traseul pe GPS.

Ajunseseră în dreptul unui teren asfaltat, unde o serie de rulote erau parcate în cerc, asemenea căruțelor din westernuri care se pregăteau să înfrunte un atac al indienilor cheyenne.

Imediat, Niémans observă că aici era ceva ce nu se potrivea cu ceea ce se așteptase să găsească. Asfaltul parcării era impecabil, mașinile parcate erau noi și sclipeau de curățenie, iar rulotele masive erau ultimul model. Nimic din ce vedea nu aducea cu haosul obișnuit din taberele de romi, care nu se simțeau bine decât înconjurați de mormane de pneuri vechi, de mașini dezmembrate și de grătare fumegânde.

Niémans coti, intrând în parcare, și remarcă imediat o particularitate: toți locuitorii taberei erau blonzi.

— Nu sunt romi.

— Poftim?

— Spuneam că ăștia nu sunt țigani. Sunt yeniși[{10}].

— Chiar așa?

Kleinert reacționase de parcă ar fi aflat pe neașteptate că trifoiul și lucerna nu sunt același lucru. Și totuși, această revelație schimba totul. Niémans avea o experiență îndeajuns de bogată cu nomazii, ba chiar o rupea nițel pe limba lor, iar acest lucru l-ar fi ajutat să spargă gheața într-o conversație. În ce-i privește pe yeniși, însă…

Nu știa mare lucru despre ei: un popor de nomazi cu origini necunoscute, care se răspândise în Elveția, Alsacia și Germania. Bunica sa îi numea „fantomele albe”. Potrivit spuselor ei, yenișii bântuiau prin mlaștini și împleteau coșuri de răchită care aveau puterea de a ține

sufletele prizoniere…

Văzându-i pe indivizii aceștia, îmbrăcați în șorturi și tricouri decolorate de soare, lungiți pe șezlonguri de plajă printre rulote, Niémans își spuse că cele câteva cuvinte din limba romani și tot ce știa despre cei ce o vorbeau n-aveau să-i fie de niciun folos.

— Să nu scoateți o vorbă, rosti el, ieșind din mașină. Vorbesc doar eu.

Înaintând spre rulote, reperă totuși câteva detalii ce-i erau familiare: țevi și cabluri întinse pe sol, care aduceau de cine știe unde apa și curentul electric, femei care-și făceau de lucru în jurul mașinilor de spălat ultimul răcnet, instalate în bucătăriile mobile din remorci, puștani cu nimic deosebiți de cei din orice aglomerare urbană care goneau pe asfalt cu biciclete puternic accesorizate…

Niémans zări un grup de indivizi înveșmântați în maiouri și șorturi hawaiiene, care stăteau de vorbă, cu berile în mâini, în jurul unui Audi Q2 nou-nouț.

— Vorbiți franceza? întrebă el sec, fără nicio introducere și fără să se ostenească măcar să zâmbească.

— Da' tu ce crezi? i-o întoarse unul dintre bărbați, cu un accent pronunțat. Noi ne-nvârtim mult, prietene. Ba o șmecherie pă partea asta, ba o trebușoară pă partea ailaltă…

— Îl căutăm pe Joseph Wadoche.

— Ce treabă aveți cu el?

— Vrem doar să stăm de vorbă, atât.

Individul făcu un gest de lehamite care voia să însemne ceva de genul: „Voi, polițiștii, mereu vreți doar să stați de vorbă". Apoi, cu doza de bere în mână, arătă spre un grup de vârstnici care jucau cărți ceva mai încolo, sub un umbrar.

În ciuda părului lor blond, yenișii se dovedeau foarte asemănători cu romii. Niémans căpătă un dram de încredere în sine în plus.

Se îndreptă spre grupul cu pricina, urmat îndeaproape de Ivana și Kleinert. Cei trei bărbați așezați sub umbrar erau cam la fel de expresivi precum cărțile de joc împrăștiate în fața lor pe o măsuță pliantă. Aveau cu toții undeva către cincizeci de ani și tenul unor englezi arși de soare. Pe creștet purtau câte-o pălăriuță ce părea un borsalino intrat la apă.

Din instinct, Niémans i se adresă celui care inspira cel mai intens impresia de autoritate:

— Joseph Wadoche?

Bărbatul cu fața stacojie ridică privirea.

— Caralii francezi?

Iată un nou punct comun cu țiganii: oamenii aceștia trăiau la marginea societății, departe de normele vieții sedentare și, cu toate acestea, erau la curent cu tot ce se petrecea în lume.

Niémans se prezentă, apoi își prezentă colegii, înainte de-a explica motivul vizitei:

— Îmi pare rău, dar am vrea să vă rugăm să vorbim despre o nenorocire care v-a lovit familia acum douăzeci de ani. A fost atunci un accident cu un câine…

— Un accident? repetă bărbatul.

Râse, mai mult pentru sine, apoi se ridică în picioare, lovindu-se la cap în marginea umbrarului. Dintr-o privire, Niémans își evaluă interlocutorul: avea cu siguranță vreo sută de kilograme, un piept umflat de mușchi și brațele groase cât pulpele de la picioare. Era un adevărat Hercule de bâlci, îmbrăcat cu un trening imaculat. Părul îi era cărunt și tuns scurt de tot, contrastând cu fața ce părea să-i fi fost arsă într-un cuptor de cărămidă.

— Ticăloșii și-au asmuțit dulăii asupra fiicei mele…

Niémans constată, satisfăcut, că furia lui taica Jo nu scăzuse deloc, în ciuda trecerii timpului, și că acesta nu se străduia câtuși de puțin să o ascundă.

— Haideți la mine, propuse nomadul. Nu de alta, dar mi-e teamă că mutrele voastre fioroase or să sperie pe toată lumea.

37.

În interior, rulota semăna mai degrabă cu o cabină de pe un vapor. Zona de zi era bine luminată de geamurile mari amplasate pe trei laturi. Drept mobilier, o masă de lemn furniruit și o banchetă albă în formă de potcoavă. Totul era impecabil întreținut și, după toate probabilitățile, amenajarea costase o avere, lucru deloc de mirare: dacă yenișii semănau cu romii și în această privință, însemna că investeau tot ce aveau în aceste semne exterioare ale avuției.

Mai erau câteva detalii care aminteau de țigani: un acordeon, o tapiserie

ce reprezenta un oraș oriental feeric și o mulțime de bibelouri ieftine așezate pe etajere. Unele dintre acestea emanau o atmosferă încărcată de superstiții, în vreme ce câteva statuete negricioase erau de natură să-i stârnească privitorului un fior rece pe spinare.

Se așezară care cum putură în jurul mesei, simțindu-se cam înghesuiți în acest spațiu deloc generos. Joseph își chemă soția și i se adresă într-o limbă necunoscută. Doamna Wadoche părea să descindă direct din poveștile unor vremuri trecute, cu înfățișarea sa de ghicitoare sau, poate, vrăjitoare ambulantă: fața îi era emaciată, tenul închis brăzdat de riduri adânci, iar părul împletit în două cozi mătăsoase, de căpetenie indiană.

Femeia le aduse bere. Niémans bău câteva înghițituri, apoi porni discuția:

— Povestește-ne, Joseph.

Yenișul bău la rândul său o gură zdravănă de bere, sorbind lichidul printre dinți, cu un șuierat.

— S-a întâmplat în 2000. Noi suntem mai degrabă francezi, dar alsacienii ne mai fac zile fripte, așa că, uneori, suntem nevoiți să trecem granița încoace. Atunci ne găsisem un colț liniștit de pădure lângă Fribourg. Era, însă, pe teritoriul familiei von Geyersberg.

— Dar cum puteați să supraviețuiți acolo? obiectă Niémans. Pe teritoriul acela nu e niciun fel de infrastructură!

Joseph zâmbi șmecherește.

— Așa cred toți, dar nu-i adevărat. Peste tot sunt pavilioane de vânătoare conectate la apă curentă și electricitate. Ticăloșii ăștia își conservă pădurile, e adevărat, dar o fac fără să renunțe la condiții minime de civilizație.

— Iar voi v-ați branșat la unul dintre pavilioanele lor?

— Da, încuviință yenișul. Nu era foarte departe de șosea. Aveam loc destul, apă, curent electric și niciun gadjo prin preajmă care să ne bată la cap. Cel puțin așa am crezut…

— Oamenii familiei von Geyersberg v-au luat pe sus?

— Mai întâi a venit un pădurar, care ne-a avertizat că ne aflam pe o proprietate privată și că trebuia să ne cărăm și așa mai departe. Nu ne-am clintit de-acolo. În Europa, până să te-alunge cu poliția pot trece luni de zile.

— Dar familia von Geyersberg v-a trimis propria miliție pe cap.

Wadoche sorbi din nou din bere, cu același șuierat ciudat printre dinți.

— Ne-au atacat în zori. Purtau impermeabile kaki peste jachetele negre. Păreau coborâți dintr-un film de groază cu naziști zombificați.

— Erau pe jos?

— Pe motociclete.

— Ce fel de motociclete?

— Nu știu. N-am stat să discutăm despre capacitatea cilindrică.

— Ce culoare aveau?

— Cred că negre. Nu-mi aduc aminte mare lucru, știu că toată treaba părea să se desfășoare ca o acțiune militară. O porcărie de felul celor pe care chiar și noi le credeam dispărute pentru totdeauna.

— V-au vorbit?

— Niciun cuvânt.

— Le-ați văzut fețele?

— Nu. Unii purtau cagule, alții ochelari de motociclist și căști de armată, ca acelea ale nemților în război. Erau cu adevărat înspăimântători. Au lovit în dreapta și-n stânga, apoi au asmuțit câinii pe noi și-au dat foc rulotelor. M-am simțit de parcă tocmai urma să-mi coase cineva steaua neagră pe piept și să mă ducă în lagăr.

— N-ați încercat să vă apărați?

Joseph își aținti ochii negri în cei ai lui Niémans. Ura și suferința pe care le exprima privirea lui erau aproape palpabile, tăioase, ca niște arme albe.

— Cred că nu m-am făcut bine înțeles. Erau înarmați cu puști și cu aruncătoare de flăcări.

— Aruncătoare de flăcări?

— Exact, amice. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face, râse amar Joseph. Am fugit ca iepurii, care încotro.

Părea să descrie o acțiune executată de Sonderkommando undeva într-o pădure din Bielorusia. Niémans avu pentru o clipă senzația că auzea lătratul furios al câinilor și că vedea flăcările portocalii cuprinzând rulotele, în vreme ce yenișii urlau îngroziți…

— Au dat drumul câinilor?

— Foarte ciudați erau câinii ăia, pe onoarea mea. În tabără lătrau la noi de nu se mai auzea nimic altceva, apoi, când le-au dat drumul, au tăcut și s-au repezit asupra noastră ca niște torpile…

Niémans aruncă o privire spre Ivana, dar aceasta nu îndrăznea, deocamdată, să scoată la iveală fotografiile cu *röetkeni.*

— Atunci au atacat-o câinii pe fiica ta?

Joseph nu-i răspunse imediat. Era limpede că amintirea îi aducea un gust amar în gură, chiar și după atâția ani. O vreme, nimeni nu scoase o vorbă.

— Acolo, în pădure, nimeni nu mai știa pe unde să se ascundă, reluă el, într-un târziu. Mi-am luat de mână fata cea mică, pe Marie, și-am fugit drept înainte, încotro vedeam cu ochii. În cele din urmă, ne-au încolțit într-un luminiș.

Joseph descria o scenă clasică de vânătoare la goană: fiara încolțită din toate părțile, cu ochii plini de spaimă, iar de jur-împrejur câinii, beți de sânge și de cruzime.

— Ne-au despărțit și pe mine m-au târât către copaci, continuă Joseph. Pe Marie au dezbrăcat-o și-au dus-o în mijlocul luminișului.

Se opri și înghiți cu greu.

— Apoi i-au dat drumul campionului.

— Ce fel de campion?

— Era un câine care părea să fie dresat anume pentru a face așa ceva. Totul s-a întâmplat sub privirile mele. Marie urla, indivizii ăștia râdeau, iar câinele se dezlănțuise, mușca în carne vie, îi făcea ferfeniță fața, îi zdrobea oasele.

Din nou, coborî tăcerea, care se prelungi. Parcă mințile tuturor celor prezenți erau amorțite de groaza celor auzite.

— Când au plecat, din fata mea nu mai rămăsese decât o zdreanță însângerată… Ăsta a fost „accidentul” despre care vorbeai.

Niémans întrebă imediat, nevrând să se mai lase pradă gândurilor sinistre:

— Ești sigur că familia von Geyersberg i-a trimis pe acești oameni? Ar fi putut fi doar o bandă de golani care…

— Nu-ți mai răci gura de pomană.

— Ai dovezi?

— Ce să fac cu ele? Dovezile sunt pentru voi, nu pentru cei ca mine.

Niémans îi făcu semn Ivanei, care se hotărî, în sfârșit, să-și scoată tableta.

— Câinii arătau așa? întrebă ea, cu o voce răgușită.

Îi întinse tableta. Bărbatul refuză să o atingă, dar scuipă pe imaginea

afișată.

Polițista șterse ecranul iPad-ului cu dosul mânecii și murmură:

— Am să iau asta drept un răspuns afirmativ.

— Ai mai văzut vreodată, de atunci, astfel de câini? întrebă Niémans.

— Nu. E drept, nici nu ne-am mai apropiat vreodată de pădurile alea.

— Am încercat să aflăm dacă a fost depusă vreo plângere și n-am găsit nimic în arhivele poliției din Freiburg. Nu v-ați adresat deloc poliției?

— Un yeniș ajunge la poliție doar de-o anumită parte a gratiilor.

Joseph se rezemă de spătarul banchetei, încrucișându-și brațele pe piept. Dincolo de el, prin geamul rulotei se putea vedea cum în tabără, micul regat al lui Wadoche, viața își reluase cursul obișnuit.

— Spuneți-mi, de ce îmi puneți toate aceste întrebări? vru să afle Joseph, înainte de a-și termina berea.

Niémans arătă spre iPad-ul care rămăsese pe masă.

— Câinele acela și-a făcut din nou apariția acum două nopți și a atacat-o pe contesa von Geyersberg.

Joseph izbucni în râs, lăsând să i se vadă dinții de aur, care sclipiră în penumbra rulotei ca niște stele căzătoare.

— Ia te uită, s-a întors roata!

Wadoche nu le povestise decât actul întâi al tragediei. Niémans intuia că povestea nu se încheia aici.

— N-ai căutat niciodată să te răzbuni?

— Familia von Geyersberg e de neatins.

— Familia von Geyersberg, poate. Dar nu și motocicliștii care v-au atacat.

Râsul de adineauri al lui Joseph se preschimbase într-un zâmbet intrigat, de parcă tocmai și-ar fi amintit de o enigmă de odinioară.

— N-am mai reușit să le dăm de urmă. Nici de partea asta a frontierei, nici dincolo. N-am reușit să aflăm absolut nimic despre acești ticăloși. Am stat de vorbă cu toate familiile pe care le cunoșteam, deopotrivă în Alsacia și în Baden-Württemberg. Indivizii ăștia pur și simplu nu există.

— Și așa s-a încheiat toată povestea? întrebă Niémans, sceptic.

— Nu, îi răspunse Joseph, făcându-i un semn soției sale, care tocmai își făcuse din nou apariția, ori poate nici nu plecase, „complice din umbră și soră cu tăcerea”…

O altă bere se ivi de îndată între degetele yenișului.

— Încă o bere? întrebă acesta, ca o gazdă ireproșabilă.

Refuzară cu toții. Ivanei îi era rău, Kleinert parcă împietrise, iar Niémans voia să rămână lucid, să nu-i scape nicio nuanță a discuției, care intrase în linie dreaptă.

— Am chemat vrăjitoarea.

Niémans zâmbi. Yenișii erau exact la fel ca romii: degeaba își montaseră antene de satelit pe acoperișul rulotei și își făuriseră o imagine în ton cu vremurile, când venea vorba de credințele și superstițiile lor rămăseseră de neclintit.

— E foarte cunoscută și apreciată, urmă Joseph, pe un ton cât se poate de serios. Călătorește în somn prin lumea morților și își adună de acolo puteri teribile, forțe întunecate pe care le poate îndrepta împotriva celor vii…

Niémans aruncă o privire către bibelourile înșirate pe etajere. Probabil că jumătate dintre ele erau înzestrate cu puteri magice. Se întrebă dacă și femeile yenișilor, la fel ca țigăncile, purtau pe piept, atunci când erau însărcinate, un colț de urs, menit să dea putere copilului lor.

— I-am cerut să arunce un blestem asupra familiei von Geyersberg. Dinte pentru dinte: ei ne-au distrus familia, blestemul avea să le-o întoarcă ticăloșilor.

L-am pierdut pe neamț, se gândi Niémans, văzând expresia de nedumerire de pe chipul lui Kleinert.

— Bătrâna ne-a spus că n-ar avea niciun rost blestemul. Că familia von Geyersberg era deja blestemată…

— Cum așa?

— Un blestem de moarte.

Niémans simți un fior rece în întregul corp. Ceva esențial era pe cale să se petreacă.

— Adică? insistă Niémans.

— În fiecare generație, familia von Geyersberg își pierde un fiu, la o vârstă fragedă.

În contextul morții lui Jürgen și a lui Max, cuvintele lui Joseph căpătau o rezonanță aparte.

— Și ce v-a mai spus vrăjitoarea?

— Nimic altceva, dar mi-a fost de-ajuns. Am citit în ziar că fiul unui Geyersberg a fost asasinat. Așadar, vrăjitoarea nu s-a înșelat. Nu-i așa?

Joseph le făcu cu ochiul, şmechereşte. Îşi băuse deja mai bine de jumătate din a doua bere şi, ca urmare, trăsăturile dure i se mai destinseseră.

Brusc, se ridică, semn că întrevederea se încheiase. Vizitatorii îl imitară, înghesuindu-se spre ieşire.

Odată ajunşi afară, fu limpede că între bătrânul bulibaşă cu inima frântă şi cei trei poliţişti descumpăniţi se înfiripase o oarecare simpatie. Îşi strângeau mâinile, pregătindu-se să se despartă, când chipul lui Joseph se întunecă. Cei trei poliţişti se întoarseră, urmărindu-i privirile. În faţa lor se afla acum o femeie de vreo treizeci de ani, înconjurată de copii.

Vârsta pe care i-o estimaseră era doar ipotetică, căci faţa femeii înceta să existe mai jos de maxilarul superior. Acolo nu mai erau decât găuri înconjurate de riduri şi bucăţi de piele cicatrizată. Jumătatea stângă a feţei îi era şifonată, asemenea hârtiei creponate. Pe partea aceasta, ochiul îi lipsea, iar tâmpla, sub câteva şuviţe blonde, îi era brăzdată de o cicatrice adâncă.

— Maria, fiica mea, rosti Joseph, cu glas molcom.

Dincolo de oroare, Niémans mai simţi şi altceva: o satisfacţie retroactivă dată de faptul că, în noaptea trecută, doborâse una dintre bestiile capabile să producă asemenea răni. Îşi aminti că, la finalul celui de Al Doilea Război Mondial, rasa *röetken* fusese eradicată aşa cum este eradicată o boală sau o genă periculoasă.

Dacă totuşi câteva exemplare din această rasă supravieţuiseră până în prezent, Niémans avea să fie mai mult decât încântat să ducă opera de exterminare la bun sfârşit. Definitiv, de această dată.

38.

– Refuz să îmi pierd timpul căutând o vrăjitoare, îl preveni Kleinert.

— Nu va fi cazul să o căutăm. E de-ajuns să verificăm spusele ei.

Niémans conducea calm. Contactul fizic cu propria maşină îl linişte a întotdeauna. Kleinert, în schimb, părea că ajunsese la capătul răbdării. Pe bancheta din spate, Ivana nu-şi putea alunga din minte chipul mutilat al fetei. Pur şi simplu, nu reuşea. De câte ori încerca să-şi mute gândurile, în minte îi revenea imaginea propriei mâini, blocată în angrenajele

motocicletei, cu degetele gata să-i fie retezate de o singură lovitură. Nu se întâmplase acest lucru, dar iminența acestei non-întâmplări o făcea să simtă furnicături în degete, ca un ciung care-și simte brațul pe care nu-l mai are.

— Cum puteți să credeți în asemenea bazaconii? urmă neamțul.

— Poate că, dincolo de zvon, există și un dram de adevăr.

În momentul acesta, Ivana n-ar fi fost în stare să spună ce părere avea despre acest subiect. Din instinct, avea încredere în intuiția lui Niémans. Și totuși, povestea asta cu vrăjitoarea…

— Toată ancheta asta e o nebunie, mormăi Kleinert. Avem victime mutilate precum animalele. Suspect e un câine. Iar acum, doar o vrăjitoare ne mai lipsea, drept martor!

— Trebuie să te adaptezi, Kleinert. De altfel, e singurul element pe care îl avem la ora asta.

Ivana coborî geamul din dreptul ei, luă o gură de aer încărcată de arome de rășină proaspătă, apoi se hotărî să dea glas unei teorii care îi încolțise în minte de o bucată de vreme:

— Ceva nu se potrivește în ansamblul poveștii.

— Ceva? Un singur lucru, adică? râse Niémans.

— Tu chiar crezi că grupul VG a alcătuit o brigadă de luptă după modelul Sonderkommando?

— Da.

— La ce le-ar fi folosit?

— Nu știu. Pentru a le rezolva treburile care necesitau intervenții în forță.

— Să presupunem că membrii acestei miliții lucrau pentru familia von Geyersberg. Ce anume i-ar fi putut determina să înceapă să-i ucidă, pe rând, pe moștenitorii familiei?

— Asta trebuie să aflăm. Nu exclud, însă, că ei ar putea acționa la ordin.

— Al cui? interveni Kleinert.

— Al bătrânului Franz.

— Dar e în scaun cu rotile!

— Și ce dacă?

După aceste cuvinte se făcu liniște. Teoria asta nu era pe placul nici unuia dintre ei.

— Oricum, e cât se poate de posibil ca ucigașul lui Jürgen și-al lui Max să nu fie un Vânător Negru.

— Asta-i bună! izbucni Kleinert, care-și pierduse în sfârșit răbdarea. Și-atunci de ce încercăm să le dăm de urmă?
— Fiindcă au o anumită legătură cu cazul, sunt sigur de asta.
Ivana, care reușise să absoarbă o doză sănătoasă de aer curat și de soare și începea să-și revină, întrebă:
— Vreo veste despre braconieri, foști pușcăriași și așa mai departe?
— Oamenii mei lucrează la asta.
— Dar despre asociații lui Franz?
— La fel.
— Ar trebui să cercetăm istoria grupului VG, să încercăm să aflăm dacă au mai existat întâmplări precum cea cu fiica lui Wadoche.
— Dacă ar fi existat, am fi aflat despre ele până acum.
— Poate că nu. E posibil ca grupul să fi mușamalizat cu succes anumite chestiuni stânjenitoare.
Ivana nu răspunse: din punctul acesta de vedere, da, totul era cu putință. Cât despre Kleinert, expresia de pe chipul său spunea tot: pur și simplu nu-i venea să creadă că era cu putință ca în regiunea lui bătrânii naziști să învie din morți, copiii să fie aruncați la câini, iar moștenitorii bogați să fie decapitați în mijlocul pădurii.
Intrau în Freiburg. Ivana zâmbi. Începuse să-i placă orașul. Mai mult decât verdeața atotprezentă, colinele împădurite și casele cu arhitectură aparte, o fascina atmosfera ecologistă care domnea aici. Într-o bună zi, mașinile aveau să fie date uitării, energia avea să fie curată, pământul avea să se regenereze și toți vor trăi precum locuitorii din Freiburg im Breisgau…
— Ce s-a mai descoperit în cazul lui Max? vru să afle Niémans.
— Autopsia e în curs, iar la locul faptei nu s-a mai descoperit nimic.
Sediul Kriminalpolizeidirektion era într-o clădire zugrăvită în culoarea piureului de castane, care, datorită ferestrelor aliniate, a acoperișului plat și a liniilor rotunjite, aducea cu o uzină din anii ’30. Și totuși, înfățișarea clădirii inspira încredere. Un bastion al legii și ordinii.
Spre deosebire de marea majoritate a polițiștilor de teren, Ivanei îi plăceau momentele în care munca de cercetare se desfășura în fața unui calculator dintr-un birou oarecare.
Niémans opri motorul și îl avertiză pe Kleinert:
— E aproape amiază. Nu mai avem decât câteva ore la dispoziție pentru

a găsi ceva.

— Oamenii mei n-au închis un ochi toată noaptea.

— Mda, vor adormi probabil taman când vor sosi cei de la Brigada Omoruri. Despre motocicletele Norton nu se știe nimic?

— O să mă ocup imediat.

— Grozav, exclamă Niémans, dar tonul său exprima exact contrariul.

Se întoarse spre Ivana:

— Tu încearcă să dai de blestematele alea de javre… Dacă există o crescătorie de câini, e imposibil să nu fi auzit chiar nimeni vorbindu-se de ea. Măcar vreun veterinar…

Nu era tocmai sarcina ideală pentru Ivana, dar, la urma urmei, câinii aceștia erau singura pistă adevărată, palpabilă, pe care o aveau. Cu toate că, încă de la bun început, totul le ieșise de-a-ndoaselea, Ivana era încrezătoarea și spera că avea să descopere măcar o urmă a prezenței animalelor.

— Și tu? Ce-ai de gând să faci? întrebă ea, așa cum făcea de fiecare dată când simțea că i se impune o anumită sarcină.

— Eu? Am de gând să studiez nițică genealogie.

Îi lăsă să coboare din Volvo, apoi Niémans demară fără grabă, ca o idee ce se strecoară prin profunzimile minții.

39.

Odată ajunși la etajul întâi al clădirii, Kleinert îi explică Ivanei că avea să o instaleze în propriul lui birou, „din motive de comoditate”. Ea nu prea înțelegea la ce fel de comoditate se referea comisarul, dar pricepu de îndată că acesta voia să o știe în apropiere. Într-un alt context, ar fi luat această intenție drept o sfidare, dar, în cazul de față, preferă să se lase în voia unei iluzii sincronizate.

Deși era căsătorit, Kleinert îi făcea curte cu osârdia unei albine ce dă ocol borcanului cu miere. Ce își închipuia oare acesta că avea să poată obține? O relație de-o noapte? Una platonică, un flirt, câtă vreme avea să dureze ancheta? Sau era vorba de un „amor nebun la prima vedere” în decorul bucolic al Pădurii Negre, ca într-o telenovelă?

Vârî cablul de alimentare al laptopului în priză, cuplă iPad-ul și telefonul

la încărcător, dădu la o parte vrafurile de dosare de pe birou. Înainte de a se apuca să dea telefoane la veterinarii din regiune și de a se interesa de existența unor crescătorii de câini, intenționa să discute cu un fost coleg de la brigada canină din Neuilly-sur-Marne.

— Am găsit ceva, exclamă Kleinert, înainte chiar să se așeze.

Dintr-o privire, își verificase mailurile și răsfoise rapoartele pe care oamenii săi i le lăsaseră pe birou de dimineață. Se apropie de Ivana, cu un teanc de hârtii în mână.

— Ce-i asta?

— Un raport privind una dintre fundațiile lui Franz von Geyersberg, „Schwarzes Blut”.

Sânge negru. Un nume care se potrivea de minune cu ancheta.

Kleinert se aplecă spre Ivana, arătându-i foile pe care le ținea în mână.

— Potrivit celor descoperite de oamenii mei, asociația aceasta se ocupă de pădurile familiei von Geyersberg. Numele angajaților ei coincid cu cele de pe lista dintr-o altă cercetare pe care am întreprins-o.

— Care anume?

— Lista braconierilor care au executat pedepse cu închisoarea în landul Baden-Württemberg.

— Așadar…

— E limpede, Franz nu se ferește să angajeze indivizi care nu-s prea duși la biserică.

Ivana răsfoi teancul de hârtii. Totul era scris în germană.

— Cu ce se ocupă, de fapt, oamenii ăștia?

— Sunt vânători.

— Păi nu doar familia von Geyersberg avea dreptul să vâneze prin pădurile sale?

— Ba da. Dar, înainte ca familia să iasă la vânătoare, slujitorii pregătesc terenul. Acești foști pușcăriași fac un fel de triaj, cum s-ar spune. Ucid animalele potrivit unei anumite cote, pe grupe de vârstă, pentru ca vânatul rămas să se poată hrăni îndestulat și să se poată deplasa în voie.

— Pentru a fi ucis, la rândul său…

Kleinert se rezemă de birou, lângă Ivana. Îi despărțeau doar câteva zeci de centimetri.

— Nu e cazul să fiți chiar atât de… radical militantă, îi replică el, pe un ton ușor dojenitor. Dacă n-ar exista acești vânători, foametea și paraziții ar

decima populația pădurii. Selecția naturală e logica însăși a firii. Pur și simplu, nu e loc pentru toți.

De fiecare dată când îl auzea vorbind, Ivana era plăcut surprinsă de calitatea sintaxei și de bogăția vocabularului său. Tipul îi plăcea, nu doar fizic, ci și intelectual. Nu avea nimic în comun cu golanii cu care se culca în adolescență, în cartier, dar nici cu polițiștii divorțați cu care împărțea ocazional așternuturile în prezent.

Kleinert se aplecă și mai tare asupra ei. Ivana își văzu coama roșcată reflectată în ochelarii săi cu lentile minuscule: câte-o flacără în fiecare cerc de sticlă.

— Credeți-mă, acești pădurari știu ce fac, insistă el. Animalele mai bine hrănite, cele care supraviețuiesc, ajung astfel să dispună de toate atuurile în momentul luptei.

Ivana tresări.

— Despre ce luptă e vorba?

— Despre *pirsch,* desigur. Fundația „Schwarzes Blut" îngrijește pădurile astfel încât să ofere cea mai bună experiență de vânătoare la dibuit.

Ivana luă teancul de hârtii și îl răsfoi din nou: cuvântul *pirsch* apărea aproape în fiecare rând.

— Observ că vă preocupă ceva, spuse Kleinert.

— Știm că Jürgen practica *pirsch*-ul, dar Laura ne-a spus că nu mai avea timp pentru așa ceva. Cât despre Franz, în scaunul lui cu rotile, n-ar ajunge prea departe în pădure. Așadar, spre beneficiul cui muncesc acești pădurari?

— Al lui Max și al lui Udo?

— Cam mare efortul, pentru numai doi oameni.

— Membrii familiei von Geyersberg nu-s tocmai oameni de rând.

Ivana era convinsă că o cercetare mai aprofundată a subiectului ar fi putut scoate la iveală fapte interesante. Poate că membrii clanului își invitau aici prietenii pentru a practica și alte feluri de vânătoare. Terenul de joc era prea vast pentru a fi folosit atât de rar.

— Mai e încă un lucru ciudat pe care aș vrea să vi-l arăt, reluă Kleinert, întorcând câteva pagini din teancul aflat în mâinile Ivanei, astfel încât, voit sau nu, degetele li se atinseră fugar. Familia von Geyersberg a încheiat un acord cu autoritățile landului. Conform acestuia, sunt împuterniciți să emită permise de port-armă, inclusiv propriilor angajați care, iată, sunt proaspăt

eliberați din pușcărie.

Ivana nu avu nevoie de explicații suplimentare. În Germania, la fel ca în Franța, de altfel, persoanele condamnate la închisoare nu aveau dreptul să poarte arme. Prin acest acord însă, familia von Geyersberg era liberă să-i înarmeze pe golanii pe care îi angaja.

— Iar asta nu e tot. Pădurarii aceștia pot fi închiriați altor proprietari de păduri care au nevoie de serviciile de triere a vânatului. Altfel spus, acești indivizi angajați de asociație devin un soi de ucigași cu simbrie. Slujba lor constă în a elimina surplusul de animale inclusiv de pe terenurile din jur.

Pe ultima pagină a raportului era listată o înșiruire lungă de nume; fără îndoială, aceștia erau profesioniștii: braconieri, foști pușcăriași, un soi de câini ai războiului…

Nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a presupune că aceștia fuseseră agresorii din seara trecută. Analogia cu Vânătorii Negri era de asemenea evidentă. Erau plătiți pentru a pune în operă adevărate masacre în păduri, așa cum oamenii lui Dirlewanger masacrau sate întregi…

— Va trebui să fie chemați cu toții la poliție și apoi interogați, trase ea concluzia. Și, desigur, va trebui să aflăm dacă nu cumva au achiziționat motociclete Norton.

— Mulțumesc pentru sfaturi, spuse Kleinert, ridicându-se.

— Mai avem la dispoziție doar după-amiaza pentru a găsi un fapt esențial, continuă ea, sec. Mă întorc la cercetările mele despre câini.

De fapt, Ivana voia cu totul altceva: să risipească tensiunea emoțională cvasi-palpabilă care plutea în încăpere. *Fii profesionistă, pentru numele lui Dumnezeu…*

— Am putea face o pauză, cât să bem un ceai, nu?

Toate eforturile ei de-a poza într-o polițistă incoruptibilă se topiră într-un zâmbet. Din nou, simți că roșise.

Viața la Freiburg im Breisgau se dovedea tot mai periculoasă.

40.

Niémans nu avusese prea mult de căutat pentru a găsi un specialist în genealogie. Îl cunoștea pe unul dintre cei mai apreciați experți în domeniu de la Paris și îl sunase pentru a afla dacă nu știa cumva un posibil omolog

de această parte a Rinului. Interlocutorul său nu ezitase nicio clipă: cel căutat era Rainer Czukay, un specialist de prim rang, participant la conferințe în domeniu și cunoscător al celor mai mărunte ramificații familiale din landul Baden-Württemberg.

Cercetătorul îi dăduse adresa acestuia, în cartierul Vauban din Freiburg im Breisgau, la doar un kilometru de sediul Kriminalpolizeidirektion. Niémans pornise într-acolo cu mașina, dar se văzuse nevoit să renunțe la ea foarte curând: străzile de-aici erau, toate, pietonale.

Era unul dintre cartierele faimoase ale orașului: avea drept specific șirurile de case de lemn, vopsite în albastru, roșu sau galben și alimentate doar cu energie solară. Ivana, cu ochii strălucind de entuziasm, îi vorbise despre aceste locuri. Acest oraș al viitorului fusese construit din munca voluntarilor. Pretutindeni puteau fi văzute lăzi de reciclare a gunoiului menajer în compost, acoperișurile fuseseră transformate în grădini suspendate, iar copacii care creșteau peste tot păreau gata să înghită casele și trotuarele. Bineînțeles, nicăieri, nicio mașină.

Niémans era conștient că acesta era viitorul. Însă acest viitor anume era departe de a-i aduce zâmbetul pe buze. Simțea un soi de apăsare, asociată cu prezența unui Big Brother invizibil aflat în spatele fiecărei astfel de inițiative ecologiste; ar fi fost cel mai rău soi de dictatură cu putință, căci ar fi fost pe deplin justificată. În adâncul sufletului, se bucura că n-avea să apuce ziua când întreg Pământul avea să devină erbivor și-avea să recicleze energia propriilor pârțuri.

Înaintând cu mâinile în buzunare și percepând distrat soneriile bicicletelor și uruitul îndepărtat al tramvaielor, Niémans se gândea la cele spuse de Joseph. Auzind despre vrăjitoare și despre blestemul care afecta familia von Geyersberg, resimțise imediat acel „declic profund” al intuiției iraționale. Era sigur că această legendă avea legătură cu cele două crime din prezent. Nu știa deocamdată care era această legătură, dar era convins că nu era vorba despre un fapt periferic.

Casa lui Czukay era o clădire cu două etaje, construită din lemn netratat, vopsit în albastru, ceea ce-i dădea o înfățișare de baracă de bâlci. Pe treptele de la intrare, razele soarelui se jucau cu umbrele frunzelor teiului din fața casei, formând o pânză de lumină fremătătoare.

Găsi butonul interfonului și-l apăsă. În prealabil, telefonase pentru a se asigura că expertul avea să fie acasă și constatase cu ușurare că acesta

vorbea franceza. De la începutul anchetei, avuseseră noroc cu carul din acest punct de vedere, fără îndoială datorită proximității graniței cu Franța. Cu câțiva kilometri mai spre est, Niémans n-ar mai fi fost de niciun folos în desfășurarea anchetei…

Urcând treptele, recapitulă în minte ceea ce aflase despre Czukay de la amicul său parizian. Czukay nu se mulțumise cu specializarea în genealogie. Omul era, pe deasupra, și un soi de vraci[11]. Un fapt și mai curios, specialitatea sa erau traumatismele provenite din activități sportive și din experiențele sado-masochiste. Czukay vindecase, se pare, o mulțime de masochiști ai căror stăpâni duseseră joacă un pic prea departe.

Ușa se deschise. Rainer Czukay nu avea față de vraci și cu atât mai puțin genul de mutră pe care te-ai fi așteptat să o aibă un genealogist. Semăna mai degrabă cu un țăran de pe timpuri. Scund și totuși masiv, era îmbrăcat cu un pulover fără guler și un pantalon de grădinar, din pânză albastră. Avea mâini mari, noduroase și părea a fi descins direct dintr-un roman de Henri Bosco.

Fără vreun cuvânt, bărbatul îl invită înăuntru. După înfățișare era greu să-i ghicească vârsta. Freza scurtă, argintie, îi acoperea scalpul ca o cască metalică, iar pielea albă precum creta nu avea niciun rid. Avea o figură de broscoi: o față puhavă, ochi cenușii și mari, ușor exoftalmici, umbriți de sprâncene negre și groase și o gușă ce părea gata să emită un orăcăit sonor.

Traversară o sală de așteptare mobilată cu câteva scaune și având drept ornamente mai multe animale împăiate: o vulpe, o nutrie și un castor, ai căror ochi de sticlă păreau gata să cadă din orbite.

Intrară într-o altă încăpere în care se aflau o masă de consultație și un birou. În aer plutea un amestec straniu de mirosuri puternice: alcool, piper și fructe. Un cocktail Molotov în varianta vegetală, se gândi Niémans.

— L-ați cunoscut pe Jürgen? întrebă el, fără vreo altă introducere.

Vraciul se opri la jumătatea încăperii, între masa de consultație și birou.

— Mă întrebați asta din pricina înclinațiilor sale sado-masochiste?

— Mi s-a spus că…

— Știu ce vi s-a spus. Sunt niște aiureli. Am îngrijit odată o femeie care fusese legată un pic cam strâns și suferise o luxație. S-a vindecat și-a povestit tuturor că, ulterior, „senzațiile” i s-au intensificat. Așa s-a creat zvonul, din nimic.

— Dar ați mai îngrijit și alți pasionați, nu?

— Din mediul respectiv? Bineînțeles. Am devenit o legendă printre ei, vin pacienți chiar și de la Stuttgart. Dar nu ei constituie majoritatea clientelei mele.
— Cine vă sunt ceilalți pacienți?
— Localnicii din Freiburg. Sunt înnebuniți după puterile mele magnetice.
Își desfăcu mâinile mari, cât niște tigăi.
— Pentru ei, sunt o sursă de energie naturală ca oricare alta.
— L-ați tratat și pe Jürgen von Geyersberg?
— Credeam că vreți să mă consultați într-o chestiune legată de genealogie.
— Toate se leagă.
— Nu, nu l-am întâlnit niciodată. O singură dată am avut ocazia să tratez o femeie pe care o legase el.
— Era rănită?
— Nu. Ședința durase însă prea mult, atâta tot. Fata sfârșise prin a avea niște probleme de circulație. Nimic grav. Au fost de-ajuns una sau două ședințe pentru ca ea să-și recapete pe deplin funcțiile motorii.
Pe același ton neutru, Czukay continuă:
— Am citit în ziare ce i s-a întâmplat tânărului von Geyersberg. E groaznic. Iar azi dimineață, la radio, s-a anunțat descoperirea unui alt cadavru. E adevărat?
Niémans încuviință și-l puse la curent, fără a intra însă în detalii.
— Ce se spunea despre Jürgen în mediul sado-masochist?
— Nu mare lucru. Știu că practica shibari, dar îi plăcea să fie el însuși legat.
— Așadar, era cel care domina?
— Nu, era cel supus. Însă, din când în când, îi plăcea să schimbe tabăra. Ceea ce, în acea lume, e un lucru destul de rar întâlnit.
Niémans se întrebă dacă nu cumva ratase anumite aspecte referitoare la gusturile mai bizare ale lui Jürgen. De fapt, de felul său, nu prea suporta genul acesta de excese. Atunci când îți petreci viața înconjurat de violență, măscăricii care se joacă provocând durere te calcă pe nervi.
— De fapt, aș vrea să stăm de vorbă despre istoria familiei von Geyersberg.
Chipul lui Czukay se lumină. Întinse mâna, arătând spre o altă ușă.

— Veniți cu mine! Am pregătit totul în birou.

41.

Bârlogul genealogistului Czukay părea construit din hârtie. Fiecare perete era acoperit din tavan până în podea de dosare, cutii de carton și biblioraftun. Pardoseala era plină de teancuri de dosare de plastic sau pânză. În spațiile înguste dintre ele fuseseră înghesuite cărți. În schimb, centrul încăperii era ocupat de două mese unite, goale.

Într-un colț era pitit un birou mic, din fier, mai scund decât teancurile de dosare legate cu sfoară, îngălbenite de vreme, ce conțineau istoria tuturor familiilor din Baden Württemberg. Pe birou era instalat un computer legat la mai multe hard-disk-uri externe, un act de prezență a tehnologiei moderne, aflată însă în minoritate absolută. Aici, stăpână era hârtia adevărată, cea care, în timp, mucegăiește și devine friabilă.

Czukay ocoli prima masă și se opri lângă cea de-a doua, unde era așezată o cutie de metal. Îngenunche, deschise capacul cutiei și se aplecă, dispărând până la nivelul pieptului. Scoase de-acolo un dosar și-l așeză pe suprafața furniruită a mesei.

— Aici e toată istoria familiei von Geyersberg. Rădăcinile ei pot fi urmărite până în vremea Reformei, iar generațiile ei succesive se confundă cu istoria genezei landului Baden-Württemberg. Ce anume ați vrea să știți?

Niémans își scoase haina. În încăperea căptușită cu dosare, căldura plutea în aer, aproape palpabilă, ca un nor de praf, greu, nemișcat.

— Se poate? întrebă el, dând să-și pună haina pe un teanc de cărți.

— Bineînțeles. Cu trecerea timpului, cărțile astea au luat locul mobilierului aici.

Polițistul răsuflă adânc; plămânii săi nu mai erau chiar atât de tineri și începea să perceapă tot mai acut acest lucru.

— Am auzit un zvon, începu el. În fiecare generație, familia von Geyersberg și-ar fi pierdut unul dintre fii. Ce părere aveți? Legenda asta are vreun fundament?

Czukay se așezase pe un teanc de cărți, cu mâinile pe genunchi, ca un samsar care se pregătește să vâre pe gât unui fraier o mârțoagă bătrână.

— Nu-i o legendă, e purul adevăr.

Bărbatul se ridică și deschise dosarul de pe masă. Un miros stătut se

răspândi în încăpere.
— Fiecare generație a avut parte de câte o moarte misterioasă…
Luă în mână o mapă de plastic ce conținea tăieturi din ziare, un soi de dosar de presă consacrat clanului von Geyersberg. Își strecură mâna înăuntru și scoase o bucată decupată din ziar.
— Un exemplu, rosti el așezând cu grijă pătrățelul de hârtie pe masă. Herbert von Geyersberg, tatăl lui Max și al lui Udo, a dispărut pe mare, în 1988. Se afla la bordul velierului său, în largul Insulelor Grenadine.
Culese din mapă un alt articol:
— Întorcându-ne în timp cu o generație, în 1966, îl avem pe Dietrich von Geyersberg, fratele mai vârstnic al lui Wolfgang, marele patron al grupului VG, care a dispărut fără urmă.
— Cum adică?
Cercetătorul îi întinse lui Niémans bucata de hârtie îngălbenită de vreme, care mirosea frumos a Război Rece, a Zidul Berlinului, a cele două Germanii.
— Pur și simplu a dispărut.
— A fost ucis?
— Asta a fost una dintre ipoteze, dar cadavrul n-a fost găsit niciodată. S-a spus că ar fi fost comunist și că ar fi fugit în Est. Mi se pare puțin probabil. O altă teorie afirmă că n-ar mai fi suportat responsabilitățile pe care le avea în familie și-ar fi fugit, pierzându-și urma pentru vecie.
Czukay își vâra deja degetele în mapă în căutarea unui alt articol.
— Să mergem și mai departe în timp. În 1943, Helmut a murit în Franța, în urma unui sabotaj feroviar pus la cale de Rezistența franceză. Așa se presupune, căci cadavrul nu i-a fost niciodată găsit. Un an mai târziu, Thomas, vărul său, a fost dat dispărut, tot în Franța, în timpul debarcării americanilor. Cei doi aveau 31 și, respectiv, 29 de ani.
Aceste dispariții erau de notorietate publică. Nimănui nu-i sărise în ochi recurența acestor situații? Chiar nimeni, în afara unei vrăjitoare yenișe?
— Aveți date și din perioada anterioară?
De astă dată, pe masă apărură o serie de documente oficiale, scrise de mână.
— Un alt von Geyersberg, Richard, fratele lui Dietrich, s-a făcut nevăzut în timpul Bătăliei de la Somme, în vreme ce un văr de-al său s-a înecat într-un râu, în apropiere de Liège.

— Le-au fost găsite cadavrele?
— Nu cred, nu.
Niémans scrută ansamblul articolelor etalate în fața sa: un puzzle care înfățișa manifestările blestemului familiei von Geyersberg. Exista, desigur, ispita de-a considera toate aceste dispariții premature drept rezultatul unor rivalități în sânul familiei, reglate cu cuțitul sau cu pușca în mână în adâncul pădurii. Ar fi fost însă imposibil de presupus ca, generație după generație, aceeași dispută să fi fost reprodusă, cu aceiași protagoniști, având drept rezultat o crimă și un cadavru dispărut.
— Ați putea să-mi dați cópii după aceste documente?
Rainer Czukay rânji larg.
— Vi le-am pregătit deja. Sunt piesele principale care vă vor ajuta să înțelegeți principiul.
— Care principiu?
Czukay pescui din lada de metal un creion și o foaie de hârtie: cercetătorul fusese convins că avea să aibă ocazia să-și expună teoriile.
— Ați mai văzut, cu siguranță, cum arată un arbore genealogic, nu-i așa? începu el, trasând pe hârtie o schemă în care fiecare linie verticală se desfăcea în mai multe ramuri care, la rândul lor, se răsfirau în alte două sau trei subramuri.
În dreptul acestora, înscrise numele care compuneau diversele generații ale familiei.
— Ceea ce surprinde în acest caz este simetria disparițiilor. La fiecare generație, una dintre ramuri se stinge.
Trase câte o linie peste numele celor decedați.
— … De parcă destinul ar fi decis că nu e loc destul pentru toți moștenitorii.
Niémans contemplă în tăcere arborele schițat de Czukay. În minte îi încolți o analogie: semăna cu o defrișare controlată, care elimina, în fiecare generație, câte un von Geyersberg.
Cel eliminat să fi fost, oare, veriga slabă?
Sau, poate, oaia neagră, fiul cel revoltat?
O altă ipoteză își făcu loc în mintea lui: Vânătorii Negri erau cei care se îngrijeau de sănătatea pădurii, asumându-și rolul defrișării…
Nu, ipoteza asta nu stătea în picioare. Unitatea Sonderkommando apăruse abia în anii patruzeci, iar disparițiile din familia von Geyersberg

avuseseră deja loc, cu mult timp înainte…

Și totuși, simțea că se apropia de miezul fierbinte al întregii afaceri. Era acolo, aproape, la îndemână.

Își luă haina. Acum ardea de nerăbdare să vadă unde aveau să îl ducă cele aflate.

Își vârî mâinile în buzunare, ferindu-se să-i strângă mâna interlocutorului său. Nu voia să atingă degetele unui om care poseda puteri magnetice.

— Vă mulțumesc, domnule profesor. Mi-ați fost de mare ajutor.

42.

Parcă se luaseră la întrecere! Ivana găsise o informație de prim ordin și… hop și Niémans cu un cartof fierbinte, cules de nu se știe unde! Mă rog, așa susținea el…

Acum mâzgălea grăbit arbori genealogici pe planșa de hârtie și încerca să le explice că blestemul familiei von Geyersberg era cât se poate de real.

— Potrivit specialistului cu care am stat de vorbă, spuse el, în fiecare generație unul dintre moștenitorii familiei dispare în circumstanțe misterioase, în jurul vârstei de treizeci de ani. Cadavrul nu e descoperit niciodată.

Ivana, ținându-și cu ambele mâini cana de ceai, își privea cu admirație mentorul. Încă o dată, Niémans avusese dreptate. Contrar așteptărilor, delirul unui yeniș și al unei vrăjitoare se dovedise a fi, de fapt, adevărul-adevărat, deschizând o nouă pistă pentru anchetă.

Kleinert, în schimb, semăna cu un ins aflat prima oară pe mare, care își dă seama că nu-i făcut pentru astfel de călătorii. Interveni:

— Așadar… vreți să spuneți c-au fost eliminați deliberat, de fiecare dată?

Niémans puse la loc capacul markerului, satisfăcut de demonstrația sa. Își păstrase câteva dintre ticurile pe care i le remarcaseră studenții săi atunci când preda la școala de poliție, o perioadă pe care, deși refuza să recunoască asta, o adorase.

— E prea devreme ca să afirmăm asta fără putință de îndoială. Dar da, putem presupune că și ceilalți moștenitori au fost asasinați, la fel ca Jürgen

și Max.

— Iar familia von Geyersberg ar fi încercat să ascundă aceste crime, făcând să dispară cadavrele?

— Știu, e o nebunie, dar cred că așa s-a întâmplat.

— Dar ce anume i-ar putea determina să-și ucidă proprii moștenitori?

Niémans se proțăpi, cu mâinile la spate și picioarele ușor depărtate, în fața meselor la care erau așezați Kleinert și Ivana, luându-și în serios atitudinea profesorală.

— Nu cred că au comis ei înșiși crimele. În schimb, ar putea avea un motiv secret care-i determină să accepte aceste sacrificii.

De astă dată, Kleinert nu se mai abținu și sări în picioare.

— Astea-s aiureli!

Niémans, care nu-și scosese haina (încă un element menit să-l ajute să intre în pielea personajului), ridică degetul arătător și declamă, pe un ton mai ridicat:

— De data asta, ceva n-a mers așa cum trebuia, iar cadavrele au fost descoperite!

Apropiindu-se de fereastră, Kleinert aruncă o privire peste umăr, către Ivana, părând a-i spune: „Șeful tău e nebun de legat!” Ea însă refuză această complicitate, căci era de partea lui Niémans necondiționat, indiferent ce baliverne ar fi îndrugat acesta.

— Și cine i-ar ucide pe acești moștenitori, după părerea dumneavoastră?

Niémans ridică din umeri.

— N-am idee.

Tăcerea care se prelungi păru să semnaleze un punct marcat de către Kleinert. Polițistul francez promisese un munte și livrase o moviliță.

Hotărât să țină situația sub control, Niémans i se adresă Ivanei:

— Spuneai că ai descoperit ceva important. Despre ce e vorba?

Ea își frunzări carnetul.

— Am stat de vorbă cu un amic de la centrul de dresaj canin de la Neuilly-sur-Marne. Potrivit lui, câinii *röetken* suferă de o malformație genetică, le e afectată absorbția zincului.

— Și ce-i cu asta?

Ivana își parcurse din priviri notițele:

— Pentru a supraviețui, câinii au nevoie să ia zilnic un supliment de zinc, care trebuie comandat la veterinar sau la farmacie. Dacă există un

crescător de *röetkeni* în regiune, nu poate evita achiziția acestui produs.

Niémans i se adresă lui Kleinert, care rămăsese aplecat în afară, la fereastră, de parcă s-ar fi rezemat de bastingajul navei:

— Trebuie să luați legătura cu toți veterinarii din regiune.

— Oamenii mei se ocupă deja de asta, la fel și în cazul farmaciilor veterinare.

— Kleinert, spuse Niémans, apropiindu-se de colegul său german. Nu-i momentul să o lăsăm mai moale. Cei din Stuttgart au sosit?

— Vor ajunge într-o oră sau două.

— Trebuie să aflăm cât mai mult din ce se poate afla până atunci.

Kleinert ridică ochii, cu o lucire provocatoare în priviri.

— Și le veți transmite și lor toate aceste informații?

Niémans nu-i răspunse. Era limpede că intenționa să ducă ancheta la bun sfârșit el însuși, iar Ivana era de acord. Ucigașul din pădure le aparținea.

Kleinert profită de momentul de tăcere pentru a lua cuvântul. În definitiv, și el avea o noutate de anunțat. Îi prezentă lui Niémans, pe scurt, fundația „Schwarzes Blut" și îi înmână lista cu vânătorii angajați acolo: în bună parte, aceștia erau infractori recidiviști dovediți.

— Ăștia-s, murmură Niémans în timp ce parcurgea lista cu pedigree-ul indivizilor. Nu încape îndoială. I-ați interogat deja?

— Niémans… Vorbiți de parcă timpul s-ar putea dilata și comprima după dorința noastră! Am aflat informațiile astea acum o oră. Am avut timp doar să-i convocăm la poliție și…

— Nu ne putem permite să lucrăm cu penseta.

— Da, dar trebuie să respectăm procedurile legale. E un minim de care trebuie să țină seama orice polițist, nu?

Niémans expiră zgomotos, excedat.

— Despre bătrânul Franz ce ați mai aflat?

— Vă referiți la suspectul numărul unu? întrebă Kleinert pe un ton ironic. Are un alibi solid în cazul celor două crime. De altfel, roțile scaunului său nu-s potrivite pentru teren accidentat.

— Foarte amuzant. Ce se știe despre originea handicapului său?

— Nu v-a mințit: la șaptesprezece ani, un glonte i-a distrus șira spinării, în timpul unei partide de vânătoare.

— Dosarul în cauză nu menționează vinovatul?

— Potrivit anchetei, s-a stabilit c-a fost vorba de un accident.

— Așadar, avem în el un posibil suspect. E singurul care avea motive să se răzbune pe Ferdinand, prin intermediul copilului său, folosind o metodă inspirată de vânătoarea de tip *pirsch.*

— Dar accidentul nu s-a produs în timpul unei vânători la dibuit, ci la o vânătoare cu gonași.

— Știți prea bine la ce mă refer.

— Nu, nu știu. De la bun început ne tot amețiți cu *pirsch*-ul, iar acum ați vrea să ignorăm faptul că Franz a fost victima unui simplu accident de vânătoare, cu alte treizeci de persoane în jurul lui.

Niémans se îndreptă spre ușă, spunând:

— Vânătorii Negri, accidentele de vânătoare, *pirsch*-ul… Cugetați la toate astea, răscoliți peste tot și găsiți ceva, pentru numele lui Dumnezeu, înainte de sosirea celor de la Omoruri!

— Unde te duci? strigă Ivana, simțind că e pe cale să fie abandonată din nou.

— Merg să stau de vorbă cu contesa, îi aruncă Niémans, peste umăr. Ne-a aburit încă din prima clipă.

Ieși, trântind ușa.

Fără îndoială, savura cu maliție ideea de a-i lăsa în plata Domnului, să se descurce singuri, fără să aibă drept punct de pornire decât câteva idei incoerent schițate.

Ivana și Kleinert schimbară însă un zâmbet, deloc nemulțumiți că aveau să fie nevoiți să facă din nou echipă.

43.

Încerca să-și imagineze o familie dispusă să-și sacrifice un fiu în urma unui pact cu diavolul. Își imagina cum ar fi putut arăta Vânătorii Negri dinaintea adevăraților Vânători Negri, cei din secolul șaptesprezece sau chiar dinainte. Îi venea în minte imaginea vânătorilor contelui Zaroff, în care vânatul erau oamenii. Își închipuia…

Niémans se strădui să se concentreze asupra drumului. Deasupra pădurii, cerul etala o gamă întreagă de nuanțe de gri-metalic: fier, oțel, inox… Străluciri diferite, străpunse dinspre orizont de razele soarelui.

Polițistul simți un fior. Alerga pe câmpul din spatele casei bunicilor săi.

Réglisse i se încurca printre picioare, iar inima-i bătea în ritmul furtunii care se pregătea să izbucnească…

Fu nevoit să-și arate insigna paznicilor de la intrare înainte de a o lua pe drumeagul ce ducea la Vila de Sticlă. Regăsi luminișul, peluza îngrijită, casa-acvariu… De astă dată, impresia de ansamblu era cea a unui sanctuar. Pietrișul gri îi amintea de aleile unui cimitir, iar liniile brutale ale Vilei de Sticlă îi conturau în minte imaginea unui mausoleu. Își aminti de cina la care participase alături de cei doi verișori mai slabi de minte, iar în creierul lui se suprapuse instantaneu imaginea cadavrului rostogolit printre frunzele moarte și capul murdar de pământ, așezat câțiva pași mai încolo, cu o crenguță de stejar între dinți…

Mașina de teren a Laurei era acolo. Asta era bine.

Sună, așteptându-se să îi deschidă ea însăși. În prag își făcu însă apariția un valet, care îl anunță în engleză, vorbind de parc-ar fi avut gura plină, că „Doamna contesă nu este acasă”. Niémans îl apucă de guler și-l lipi de cadrul ușii, obținând imediat precizările dorite: Laura von Geyersberg plecase să se reculeagă la capela din capătul parcului.

Trecând de liziera pădurii, Niémans o apucă pe cărarea ce se pierdea printre brazi. Instantaneu, un parfum de scoarță și frunze îi invadă nările, de parcă ar fi nimerit în mijlocul unei exploatări forestiere. Își imagină scurgerile de sevă printre ferigi și petece de mușchi și mai că se aștepta să vadă fulgi de rumeguș presărat pe frunzele tufișurilor. Ridicând privirea, desluși prin coroanele copacilor cerul cenușiu, acoperit, care părea că zăvorâse aromele vegetale sub cupola unei sere uriașe.

Umezeala plutea în aer, iar Niémans avea senzația că el însuși era un burete care absorbea roua din jur și toate aromele pădurii. Îi era frig. Își ridică gulerul hainei și-și vârî mâinile în buzunare, aruncând priviri îngrijorate de-o parte și de cealaltă. Tufișurile se preschimbaseră în blocuri de marmură, iar trunchiurile arborilor care flancau cărarea erau acum piscuri de granit. Începu să tremure, dar nu de frig, ci de spaimă.

În cele din urmă, înțelese: parcurgea acum drumul *röetkenului*. Dintr-odată, se simți învăluit într-un veșmânt de blană cu păr scurt, cărnuri sângerânde și răsuflări fierbinți. *Röetkenul* era acolo, îl simțea mai acut chiar decât simțea roua, pătrunzându-l până la os.

Câinele acesta și toți câinii din lume erau aici, în el, gata să-i devoreze creierul și să-i sfâșie organele. Grăbi pasul, cu stomacul ghem de spaimă.

Réglisse era pe urmele sale.

Îl salvă capela. Nu era o clădire de piatră, ci o *stavkirke,* una dintre acele bisericuțe de lemn întâlnite prin Norvegia și pe țărmurile Mării Baltice. Părea construită din cuburi, în etaje succesive tot mai mici, încununate de o clopotniță având forma vârfului unui creion bine ascuțit.

Cunoștea genul acesta de lăcașe de cult, căci își propusese de multă vreme o vacanță în care să viziteze aceste curiozități arhitecturale. Mai bine mai târziu decât niciodată: iată că acum avea una dintre ele în fața ochilor. Recăpătându-și deopotrivă suflul și luciditatea, se apropie cu băgare de seamă. Prin ferestrele foarte înguste se vedea clipind lumina unor lumânări.

Ușa nu era încuiată. O împinse ușor, așteptându-se să audă un scârțâit strident. Avu parte doar de o tăcere uleioasă. În interior, mirosul de pin îi umplu nările și-i pătrunse până-n creier. Pardoseala, tavanul, pereții, toate aveau culoarea albă și pură a scândurilor noi.

Făcu câțiva pași în interior.

Bănci de lemn fragmentau transversal spațiul, evocând credința simplă și frustă a luteranilor. Suflete în genunchi, inimi cu capul sus… În capătul sălii, în stânga altarului, un stativ din lemn era ocupat de zeci de luminări aprinse, care aruncau reflexe mierii asupra fiecărui detaliu. Niémans percepu acut delicata contradicție, antagonismul tainic dintre lemn și flăcări. O singură lumânare de s-ar fi prăbușit pe pardoseală, întreaga clădire s-ar fi făcut scrum…

Laura era îngenuncheată în dreapta altarului. Văzută din spate, părea aplecată asupra unui izvor ascuns. Fără îndoială, în nemișcarea ei, se ruga, iar Niémans se simți de parcă ar fi observat, dintr-un ascunziș, un animal în cele mai intime momente ale sale.

Cu toate eforturile depuse de polițist, pașii săi făcură dușumeaua să scârțâie, alungând liniștea pură a clipei. Laura se întoarse, surprinsă. Expresia de pe chipul său era imposibil de definit: uimire, ostilitate, consternare… Greu de ghicit.

Cu siguranță însă, nu exprima plăcere.

Se ridică, iar silueta ei zveltă se desenă în penumbră. Din nou, Niémans avu senzația că se afla în prezența unei fiare sălbatice. O ciută sau altă ființă din același ordin, cu corpul subțire și blana aurie. Una dintre fiarele pe care Laura le ucidea cu sânge rece cu carabina Winchester 270, cu gloanțele pe care le fabrica ea însăși în atelierul său.

Porni spre el, printre bănci. Ochii îi ardeau ca două picături de ceară fierbinte. Venise aici pentru a se reculege și, din nou, polițistul francez, cu încălțările lui de scafandru, venise să o tulbure în clipele cele mai sacre.

— Nu-i de ajuns să-ți dorești să-l prinzi pe ucigaș, rosti ea cu voce spartă. Mai trebuie și să-i cinstești pe cei morți.

44.

De astă dată, Niémans nu venise pentru a-și cere scuze.

— Respectul vine la pachet cu sinceritatea, Laura. Încetați să ne mai mințiți. Altfel, sunt șanse să deveniți principala suspectă.

Ochii ei umezi părură să se usuce dintr-odată, de parcă o rafală violentă de vânt ar fi pătruns pe neașteptate în biserică.

— Fiți cu băgare de seamă la ce spuneți…

— De ce mi-ați îndrugat toate bazaconiile despre *pirsch*?

Laura se retrase între băncile de pe partea stângă, iar Niémans nu avu de ales și o urmă. Când ajunse în apropierea stativului cu lumânări, contesa se întoarse brusc spre el: deasupra, pe perete, îngerii se ofereau drept fundal pentru coama ei sălbatică.

— Mă tem că nu înțeleg.

Niémans mai înaintă un pas, iar parfumul Laurei își făcu simțită prezența, ca un descântec.

— Mi-ați spus că familia von Geyersberg nu era interesată de acest gen de vânătoare, că nu era îndeajuns de elegantă. Realitatea e exact pe dos. E cea mai nobilă formă de vânătoare, iar familia von Geyersberg o practică de secole.

Laura răsuflă ușurată, de parcă s-ar fi temut că Niémans intenționase să abordeze un alt subiect.

— N-am spus niciodată așa ceva, replică ea, cu glas scăzut. Jürgen practica *pirsch*-ul. La fel și Max. Eu însă n-am avut niciodată timp pentru așa ceva. Nu înțeleg de ce vă obsedează într-atât acest lucru.

Niémans îi ignoră ultima remarcă și continuă:

— Ce-mi puteți spune despre fundația condusă de unchiul dumneavoastră, „Schwarzes Blut”?

— E o asociație ecologistă.

— Aveți grijă de pădurile și de vânatul care trăiește acolo exclusiv pentru a practica vânătoarea la dibuit. Mai mult decât grupul industrial, pădurea e adevăratul imperiu al familiei.

— Încă o dată: nu înțeleg de ce vă interesează aceste lucruri.

— Ucigașul a imitat ritualul *pirsch*-ului.

— Și ce-i cu asta? Vă repetați, Niémans.

Polițistul nu răspunse la provocare. Nu venise aici pentru a se justifica.

— Cum rămâne cu Vânătorii Negri? continuă el. Indivizii pe care i-a angajat unchiul dumneavoastră sunt cu toții niște infractori dovediți, braconieri a căror eliberare a obținut-o la fel cum Himmler a obținut libertatea viitorilor membri din Sonderkommando. Iar ticăloșii aceștia se poartă de parcă ar fi reîncarnările soldaților lui Oskar Dirlewanger!

Cu o expresie de uimire pe chip, Laura înaintă de-a lungul zidului, atingându-l cu vârfurile degetelor. Flacăra lumânărilor părea că-i urmărește înaintarea, luminându-i mâna, care făcea astfel să iasă la iveală îngeri, regi, chipuri neîndemânatic trasate, cu expresii exagerate.

— Ceea ce spuneți e de domeniul fantasticului. Sunt doar niște legende.

— Am stat azi de vorbă cu un yeniș pentru care aceste legende sunt cât se poate de reale. La fel și consecințele lor.

Ea se întoarse brusc și se lipi cu spatele de zid.

— Vinovații au fost pedepsiți, rosti ea, grăbită.

La vremea aceea, Laura nu avea probabil mai mult de zece ani, exact vârsta fetiței yenișe. Și totuși, știa perfect la ce se referise Niémans. Fusese o pată neagră în istoria familiei von Geyersberg.

— Familia în cauză a fost despăgubită, continuă Laura, atât de fermă în ceea ce spunea de parcă ea însăși s-ar fi ocupat de asta. Fetița a primit îngrijiri în cel mai bun spital din Freiburg.

Niémans se întrebă la ce sumă se ridicase, oare, despăgubirea în bani gheață pe care familia von Geyersberg o oferise yenișilor. În discuția avută mai devreme, Joseph jucase rolul martirului, dar, fără îndoială, acceptase să-și vândă scump tăcerea.

— Un lucru e sigur: nu-i o plăcere s-o privești pe fata aceea, acum.

Laura părea încolțită. Dincolo de ea, imaginile creștine lăsaseră loc unor reprezentări ale unor dragoni și ale altor monștri coborâți din cine știe ce saga scandinavă…

— Și ce legătură are asta cu cazul de față? Care e relevanța unei povești

încheiate demult cu crimele de acum? rosti Laura.

— De ce nu mi-ați vorbit despre morțile misterioase din familia dumneavoastră?

— Au fost accidente. Și morți în războaie. Atât.

— … Și niciodată nu s-a găsit vreun cadavru.

— De unde știți asta?

— Dacă s-ar fi găsit cadavrele, toată lumea și-ar fi amintit de acest lucru. Așa, însă, mai că-mi vine să cred că în cavoul familiei nu e nimeni.

Laura ridică mâna pentru a-l pălmui, dar se opri la timp. Nu din teamă că lovirea unui polițist i-ar fi putut aduce neplăceri, ci fiindcă nu voia să se coboare la nivelul lui.

Preferă să-și muște buza inferioară și, din câțiva pași, să ajungă la ușă. Lumina după-amiezii se revărsă în biserică asemenea unui râu de argint viu. Niémans nu era însă în dispoziția necesară pentru a savura plăceri de ordin estetic.

Ușa se trânti, iar el se repezi pe urmele contesei. Se aștepta să o găsească pufăind nervoasă din țigară, ca în ajun, sau poate să o vadă îndepărtându-se pe cărare, către vilă. Femeia rămăsese însă nemișcată în pragul capelei, cu mâinile afundate în buzunare, trăgând cu nesaț în piept aerul încărcat de umezeală.

Niémans se apropie și îi dădu ocol. De undeva se auzea ciripit de păsări, de parcă natura ar fi ținut morțiș să-și facă glasul auzit, în ciuda cerului cenușiu care sufoca, la propriu, orice urmă de viață. Admiră profilul Laurei. Cel mai adesea, lumina zilei e de-o cruzime fără margini: seacă, nemiloasă, scormonește și scoate la iveală orice imperfecțiune a tenului. Dar Laura părea imună la acest atac. Abia machiată, pielea feței sale îi evidenția puritatea și finețea unică. Nicio urmă de pori dilatați, de riduri sau de cearcăne întunecate.

— Vă e teamă, Laura, îi șopti Niémans la ureche.

— De cine ar trebui să-mi fie teamă? întrebă ea, întorcându-se și clipind des.

— Vânătorii Negri v-au amenințat.

— Mi-e teamă că nu înțeleg: lucrează pentru noi sau vor să ne facă felul?

Undeva, în pădure, se auzi o pasăre bătând sonor din aripi, ca sunetul clachetei pe un platou de filmare. Scena se încheiase, iar teoria lui Niémans se dovedea că nu stă în picioare.

Pe chipul Laurei, zâmbetul triumfător își făcu din nou apariția.

— Am să revin mai târziu aici pentru a mă reculege, spuse ea, și porni pe cărare.

Polițistul o privi îndepărtându-se până când se făcu nevăzută în semiîntunericul dintre brazi. Apoi se hotărî să revină în capelă. Mai mult ca oricând, se simțea în dispoziția potrivită să cerceteze, să răscolească, să dezgroape…

Ajunse înapoi în navă. Majoritatea lumânărilor erau de-acum stinse, iar pereții de lemn își pierduseră strălucirea și păreau gata să se abandoneze uitării și putreziciunii.

În locul în care cu puțin timp în urmă stătuse contesa nu găsi decât câteva sfeșnice, pe care ceara topită se prelinsese până la bază. Se apropie de perete și descoperi că o plăcuță de marmură albă fusese fixată pe scândurile lui.

Niémans porni lanterna telefonului mobil. Dreptunghiul de marmură era inscripționat cu numele lui Jürgen și cu data nașterii și cea a morții sale. Se întrebă dacă exista posibilitatea de a accede la mormântul acestuia. În acel moment, observă că sub numele defunctului fusese gravat, cu litere mai mărunte, un epitaf.

Se aplecă și îndreptă lumina lanternei asupra inscripției:

> „*Cu sârg să-ți duci la capăt canonul lung și greu*
> *Ce soarta ți l-a-ncredințat a-l isprăvi,*
> *Și-apoi, ca mine, te chinuie și mori făr' de-a vorbi*”.[12]

Citatul era în limba franceză. Polițistul îl fotografie și îl reciti. Suna familiar, fără să știe de unde anume. Era un fragment dintr-un poem celebru, dar nu-și putea aminti nici în ruptul capului cui îi aparținea.

Telefonul îi vibră în mână și Niémans fu cât pe-aci să-l scape.

Întoarse ecranul și văzu că apelul venea de la Ivana.

— Poftim?! exclamă el, crezând că nu auzise bine. Vin acum.

45.

La capătul câmpiei se afla o fermă clădită din cărămizi de un roșu țipător

și înconjurată de o terasă de lemn. Ultimele raze ale soarelui păreau că se împiedică în acest obstacol, înveșmântându-l în luciri incandescente. Părea o lopată cu jar uitată-n mijlocul unei peluze impecabil întreținute. Așadar, asta era fortăreața care trebuia cucerită?

Cu casca pe cap și cu pieptul ferecat în vesta antiglonț, Ivana era pitită în spatele uneia dintre furgonetele SEK, cam la fel de relaxată ca o alună între cleștii unui spărgător de nuci. Lângă ea, Kleinert era gata de luptă, cu arma în mână și țeava pistolului îndreptată în jos. Era cât se poate de sexy.

În timp ce Niémans se lua la harță cu contesa, Ivana făcuse o descoperire foarte importantă: numele și adresa crescătorului de câini *röetken.* Potrivit spuselor unui farmacist din Kandern, un sătuc aflat la sud de Freiburg im Breisgau, un bărbat cumpăra în fiecare lună medicamente menite să acopere carențele de zinc. Individul aducea întotdeauna o rețetă emisă de un veterinar binecunoscut dintr-un alt sat din regiune, Grafenhausen. Singura problemă era că, de fapt, veterinarul în cauză nu scrisese niciodată astfel de rețete.

Ivana căutase imediat să afle mai multe despre cumpărătorul în cauză. Era vorba de Johann Bruch, în vârstă de 43 de ani, cunoscut drept un practicant al vânătorii. Fusese arestat și condamnat în repetate rânduri pentru braconaj și infracțiuni cu violență, vânătoare cu mijloace nepermise și în afara sezonului. Fusese chiar suspect de crimă, în două cazuri diferite, dar de fiecare dată scăpase din lipsă de dovezi. În total, petrecuse vreo zece ani la pușcărie.

Potrivit documentelor oficiale, individul se ocupa acum cu creșterea câinilor de vânătoare la o fermă izolată, nu departe de rezervația naturală Gletscherkessel Präg.

Bineînțeles, nu se pomenea nicăieri de *röetkeni*.

Informația crucială era însă alta: Bruch lucra de mai bine de șase ani pentru fundația „Schwarzes Blut”. Numele lui se regăsea pe lista infractorilor angajați și protejați de bătrânul Franz.

Kleinert reacționase prompt, organizând în timp record o echipă de intervenție. Membrii SEK, Spezialeinsatzkommando, unitatea de intervenție a poliției landului german, descinseseră în rezervația naturală Gletscherkessel Präg înainte chiar ca Ivana, Kleinert și oamenii acestuia să fi apucat să-și ocupe pozițiile.

Pe de altă parte, Ivana încercase zadarnic să dea de urma lui Niémans.

Acesta nu răspundea la telefon. Se simțea pierdută. Din punctul ei de vedere, întreaga operațiune era disproporționată în raport cu obiectivul ei. În definitiv, aveau de-a face cu un fost braconier care creștea câini. Kleinert era însă de o cu totul altă părere, iar urmarea îi dăduse dreptate acestuia: Bruch îi întâmpinase cu focuri de armă.

Acum, întreaga scenă amintea de episodul Fort Chabrol[13]. Trupele luaseră poziție în jurul fermei din mijlocul câmpiei. Vântul făcea iarba înaltă să unduiască în lumina amurgului. Decorul părea că vibrează în ritmul acestor unduiri, iar Ivana era într-o dispoziție mai degrabă confuză, între surescitare și descumpănire.

Auzi pași de undeva din urmă și se întoarse: Niémans își făcuse, în sfârșit, apariția. Părul cărunt tuns periuță, ochelarii cu lentile mici, rotunde, parpalacul negru și un cap deasupra celor din jur: în ciuda vârstei sale, polițistul avea cu siguranță o înfățișare pe placul femeilor care se simțeau atrase de indivizi cu aspect milităros.

— Ce-i cu nebunia asta? întrebă el, fără să-și tragă măcar sufletul.

Kleinert se apucă să-i explice situația. Cu fața crispată, Niémans arunca priviri ca de vultur în cele patru vânturi. Fără îndoială îi reperase deja pe bărbații înarmați cu pistoale-mitralieră ce se ascunseseră prin tufișuri, dar și pe trăgătorii de elită înarmați cu puști Ultima Ratio, care erau cocoțați prin copaci.

— Ați pus în alertă tot acest dispozitiv pentru un amărât de crescător de câini?

Drept răspuns, Kleinert îi întinse lui Niémans o vestă antiglonț.

— Nici să nu te gândești, replică polițistul. Chestiile astea aduc ghinion.

Uneori, Niémans părea să fi aterizat în prezent din alte vremuri, când polițiștii porneau la atac cu revolverul în mână și țigara în colțul gurii.

Colegul său german rămase neclintit, cu vesta de kevlar în mâna întinsă. În cele din urmă, Niémans își scoase impermeabilul și îmbrăcă vesta antiglonț. Din câteva mișcări, fu echipat asemenea colegilor săi.

Ivana zâmbi. Îl cunoștea prea bine pe Niémans și știa că, de fapt, această atmosferă tensionată, cu mirosul de praf de pușcă ce impregna aerul înserării, era pe placul lui. Niémans era un om de teren și, de la întâmplarea din Guernon încoace, nu mai avusese parte de acțiuni de acest fel.

— Individul ne-a întâmpinat cu focuri de armă, îl avertiză ea. Fabian a avut dreptate să cheme SEK-ul.

— Fabian?!

— Las-o moartă!

Expresia lui Niémans se schimbă brusc. Tocmai văzuse dulăii de la brigada canină.

— Se află aici pentru a da de urma *röetkenilor*, îi explică Ivana.

Polițistul însă nu mai era, de-acum, în stare să-i răspundă; fălcile-i erau încleștate, iar privirea-i devenise sticloasă, tulbure.

— Niémans, ascultă-mă.

Nicio reacție din partea acestuia. Cu mâna încleștată pe patul armei, părea gata să doboare ciobăneștii germani care așteptau cuminți, la picioarele stăpânilor lor.

Ivana îl apucă de gulerul hainei și strigă:

— Niémans!

În sfârșit, un licăr conștient își făcu loc în privirea lui. Ivana reușise să-l trezească la realitate.

— Acum o să te așezi frumos lângă noi și vom aștepta împreună sosirea întăririlor.

— Ce fel de întăriri?

— De la Stuttgart, îi răspunse Kleinert. De asemenea, așteptăm și acordul procurorului pentru intervenție.

— Lămuriți-mă, vorbim tot despre arestarea unui amărât de braconier baricadat în coliba aia, da?

— Niémans, încetează să mai faci pe prostul, îi replică Ivana. Dacă individul ăsta face parte într-adevăr din Vânătorii Negri, ne-ar putea ieși în față cu un aruncător de flăcări, sau ne-am putea trezi cu o grenadă. Un pic de prudență nu strică.

Niémans încuviință scurt din cap. Părea căzut pe gânduri. Ivana nu știa nimic despre strategiile de asalt și asediu. Era oare de preferat să aștepte căderea nopții? Trupele SEK aveau deja un plan de atac? În sinea ei, își spunea că un atac nocturn ar fi fost magnific: cu toate armele dotate cu lunete pentru vedere nocturnă și dispozitive de țintire cu laser, asaltul ar fi fost cu siguranță un spectacol grandios de lumini.

Din dorința de a mai trece timpul, polițistul german se lansă într-o tiradă cu mulți termeni tehnici, pe fondul sonor al pârâitului stațiilor de emisie-recepție:

— N-am reușit să stabilim deocamdată modalitatea de pătrundere: un

berbec hidraulic sau o încărcătură de explozibil plastic? explică el.
— Explozibil? De ce nu o rachetă?
— Ăsta e nebun. Nu intenționăm să ne asumăm absolut niciun risc. După ce vor fi sosit întăririle și vom avea acordul autorităților, echipele noi vor coborî în rapel din elicopter, iar noi vom ataca de la…
Între timp, privirea lui Niémans se oprise asupra unui polițist care avea pe umăr un lansator de grenade ultimul răcnet. Părea chitit să facă prăpăd.
— În orice caz, continuă Kleinert fără să observe încotro se îndrepta atenția lui Niémans, va fi un atac fulgerător, pornit simultan din aer și de la sol.
— Ar trebui să acționăm chiar acum. N-avem timp de pierdut.
— Vă aflați sub jurisdicția mea și pe teritoriul țării mele. În calitate de cetățean francez, nu puteți…
Dintr-un salt, Niémans ajunse lângă polițistul cu lansatorul de grenade. I-l smulse din mâini și își emise propria concluzie:
— Am o idee mai bună: ce-ar fi să-i batem la ușă?
— Niémans, n-am să vă permit să acționați pripit! Folosirea unei grenade lacrimogene trebuie să fie autorizată de…
Polițistul armă aruncătorul cu un gest scurt.
— Ia uite aici cum se execută un atac fulgerător!
Apoi, cu o întoarcere bruscă, porni în goană spre fermă, asemenea unui kamikaze solitar deasupra oceanului de ierburi fremătătoare.
Ivana porni de îndată pe urmele sale, mormăind:
— Niémans, așa ceva nu se face la vârsta ta!
Apoi, cu un nod în gât, ținându-și revolverul cu ambele mâini, adăugă:
— Pentru tine e prea târziu. Pentru mine, prea devreme…

46.

Curând ajunseră în câmp deschis. Ivana alerga în urma lui Niémans, simțindu-se cam la fel de în siguranță ca un porumbel de lut într-un poligon de tir.
La capătul câmpiei, coliba era încă scăldată în lumina de flacără a amurgului. Deocamdată, nicio împușcătură nu se făcuse auzită. Săriră peste șanțuri, despicară iarba înaltă. Îi despărțeau vreo trei sute de metri de

obiectiv. Ivana nu-și mai simțea corpul, ci doar o exaltare atotcuprinzătoare.

Însă din minte refuza să-i iasă o anumită informație: Bruch era un vânător experimentat…

Două sute de metri. Nicio împușcătură. La fiecare metru parcurs, cu fiecare gură de aer inspirat, senzații noi, acute: crosa revolverului Sig Sauer din mâinile ei, zgomotul alb care precedă lupta, o absență a sunetului pe care o percepea în urechi… Avea acum parte de iminența pericolului care îi lipsise de când se înrolase în poliție și pe care o trăise doar înainte, când se afla de cealaltă parte a baricadei…

O sută de metri.

Un bubuit surd, caracteristic unei arme cu acțiune la pompă, se făcu auzit. Aveau, se pare, șanse să scape cu viață. Johann Bruch nu dovedea că ar fi altceva decât un puitor de capcane. Dacă ar fi practicat *pirsch*-ul, ar fi avut cu siguranță o armă de precizie, iar ei ar fi fost deja morți.

Niémans menținea un ritm susținut. Ivana îi auzea respirația grea, întretăiată. Se auziră două noi pocnete. Nici de data asta gloanțele nu-și atinseră ținta. De fapt, cei doi nu riscau deocamdată mare lucru, căci bătaia unei puști cu acțiune la pompă e doar de câteva zeci de metri.

Niémans se opri brusc. Din inerție, Ivana se lovi de el și se rostogoliră amândoi în iarba înaltă.

— La dracu'! Ce…, începu el.

— Liniștește-te, Niémans, eu sunt.

În treacăt, Ivana îi văzu chipul. Era palid, o paloare ce și-ar fi avut locul în cripta unei biserici.

— Dă-te la o parte, făcu Niémans, împingând-o.

Se ridică, își luă aruncătorul de grenade și-l aținti asupra casei. Avu nevoie de o secundă sau două pentru a se asigura că avea să lovească unde trebuia, apoi proiectilul traversă spațiul ce-i despărțea de casă, lăsând în urmă o dâră albă, ca o cărare prin semiîntunericul crepusculului. Pătrunse printr-o fereastră de lângă intrare și, imediat, o explozie de fum răzbătu din interior. Vulpoiul avea să fie nevoit să-și părăsească vizuina.

Niémans și Ivana își reluară înaintarea, cu degetele încleștate pe arme. Bruch nu ieșea, însă, iar asta era mai degrabă surprinzător. Ivana participase la destule manifestații de protest de-a lungul vieții și cunoștea prea bine senzația provocată în sinusuri de gazul CS: era de nesuportat.

— Trebuie să mai existe o ieșire, șuieră ea, apucându-l pe Niémans de umăr.

— Prin spate?

— Nu. Cei de la SEK au dat ocol clădirii.

— Dar unde ar putea fi, în cazul ăsta?

— Sub pământ.

Niémans o privi lung câteva clipe, apoi prinse din zbor ideea. Porniră din nou și, ajunși în fața intrării, se lipiră cu spatele de perete, de-o parte și de cealaltă a ușii. Din interior, nicio reacție.

Niémans făcu un pas înainte, își îndreptă arma spre broasca ușii și trase. Cu o lovitură de picior, deschise calea, dând ușa de perete, dar un val de gaz acid țâșni asupra lor imediat.

Niémans se retrase, chircit în două. Ivana nu mai vedea nimic, iar când inspiră, se simți de parcă gâtul i-ar fi fost străpuns de un drug de metal incandescent. Reuși să-și mijească ochii și-l văzu pe Niémans cum își aranja ochelarii și-și ridica gulerul astfel încât să-i acopere gura; apoi se repezi înainte, dispărând în ceața infernală.

Fără să se gândească, porni pe urmele lui, acoperindu-și gura cu antebrațul. În interior, fumul era pe deplin stăpân. O ceață lăptoasă din care, în orice clipă, ar fi putut să țâșnească un glonte. Îl pierduse din vedere pe Niémans și nu vedea nici măcar pereții încăperii. Deodată, un zgomot metalic se făcu auzit de undeva, urmat de uruitul unui lanț care, după toate probabilitățile, era folosit pentru a deschide o trapă.

Se îndreptă spre sursa acelui zgomot; se împiedică de un scaun, apoi se ciocni de tocul unei uși. Singurul ei reper era zgomotul de fiare care continua să se facă auzit de undeva de jos, probabil la subsol. Unde era Niémans. Nu putea să-l strige, căci ar fi însemnat să tragă în piept aerul sufocant. Preferă să înainteze orbește, ținându-se de perete și lăsându-se ghidată doar de sunete.

În sfârșit, găsi treptele și începu să coboare în beci. Valurile de fum lăsară locul întunericului. Lanțul continua să zornăie, tot mai aproape. Își recăpătă echilibrul atunci când puse piciorul pe pardoseala de pământ bătătorit, continuând să respire doar prin filtrul mânecii.

La câțiva metri distanță, un bărbat îngenuncheat tocmai reușise să deschidă grilajul care acoperea o trapă. Se pare că sub pivniță exista un al doilea nivel al subsolului. În clipa următoare, niște forme înfiorătoare, agile

ca niște feline, țâșniră din deschizătură. Erau *röetkenii*, fără îndoială, cu cele două grenade încrucișate tatuate pe piept. Avu senzația atroce că vede cadavrul din laboratorul lui Schüller, multiplicat însă, repezindu-se spre ea, într-o mișcare sincronă, asemenea unui gheizer de petrol vâscos. Nălucile căpătau formă și colți…

Un presentiment o determină să-și întoarcă privirea spre colțul opus al încăperii, unde îl descoperi pe Niémans, bietul ei Niémans, chircit într-un colț, paralizat de spaimă și gata să fie devorat de viu de către cele mai negre coșmaruri ale sale.

Ivana își spuse că avea să reușească să doboare unul sau doi, dar ceilalți aveau să-i sară la beregată și totul se va sfârși. Văzu ochii negri ai fiarelor lucind în ceața toxică. Văzu mușchii încordându-se sub blana rasă. Văzu colții ivindu-se din boturile roz năclăite de bale alburii.

Închise ochii, dar nu reuși să apese pe trăgaci. Se aștepta ca, din clipă în clipă, să fie doborâtă de o mușcătură la picioare. Sau poate că dulăii aveau să sară direct la beregată, sfâșiind-o. Nu se întâmplă însă nimic din toate acestea. Deschise ochii. Câinii dispăruseră. În încăpere nu mai erau decât Bruch, pe marginea trapei, și Niémans cu spaima lui.

Într-o fracțiune de secundă, înțelese: câinii aveau ochii sensibili, iar gazul lacrimogen fusese prea puternic pentru ei. Nici măcar nu zăboviseră să o privească pe Ivana, ci o zbughiseră pe scări în sus, pentru a scăpa de efectele toxice.

Trebuia să se concentreze asupra lui Bruch, în continuare ocupat să descurce lanțurile. Pușca îi era pe jos, la vreo doi metri distanță. N-ar fi avut timp să pună mâna pe ea înainte ca Ivana să-i zboare creierii dintr-un singur foc. Braconierul părea că încremenise. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe fața congestionată.

Vru să îl anunțe că era arestat, însă, deschizând gura, inhală gaz și începu să tușească, apoi vomă peste proprii bocanci. Lamentabil.

Când ridică privirea, ticălosul dispăruse. Nu, nu o luase pe urma câinilor, pe scări, ci se făcuse nevăzut prin trapa deschisă.

Mai întâi trebuia să se ocupe de Niémans. Se repezi spre mentorul ei, care tremura ca un bețiv bătrân pradă sevrajului.

— Nu te mișca de aici, îi spuse.

Venise vremea să descopere ce se afla la nivelul inferior. Se repezi la trapă și coborî scara de lemn. Atingând pământul, privi în jur și descoperi o

galerie săpată în pământul roșiatic, asemănătoare cu galeriile de mină din secolul nouăsprezece. Pe tavan erau prinse becuri, în colivii metalice. De-o parte și de alta, pereții erau mascați de cuști. Lanțul lui Bruch nu deschisese trapa, ci cuștile cu grilaje metalice, legate printr-un sistem rudimentar care permitea eliberarea simultană a dulăilor, pentru a ataca un eventual inamic.

Cu ochii înecați în lacrimi, reuși să-și facă o idee despre topografia locului. În stânga, drumul era închis de un perete de stâncă roșiatică. Porni așadar spre dreapta, cu pistolul în mână, așteptându-se ca vreun câine întârziat să-i sară la beregată.

Văzu cum Bruch încerca să se îndepărteze, clătinându-se și lovindu-se de ușile înguste ale cuștilor, care nu-i lăsau decât un pasaj îngust de trecere chiar pe mijlocul tunelului.

Mânată de o inspirație de moment. Își puse propria armă în toc și apucă cu ambele mâini lanțul, trăgând cu toată puterea de acesta. Nu prea știa la ce să aștepte, dar surpriza fu de bun augur. Ușile cuștilor căzură, închizându-se, iar Bruch fu lovit în plin de una dintre ele.

Ivana îi sări în spinare și, trântindu-l la pământ, îi lipi țeava armei de ceafă. De data asta însă, nu obținu efectul scontat. Bruch își repezi brațul înapoi, iar Ivana fu aruncată deoparte și se lovi de una dintre cuști.

În clipa următoarea, braconierul își aținti arma asupra ei – tot un Sig Sauer – și apăsă pe trăgaci. Ivana închise ochii, întrebându-se dacă avea să aibă parte de funeralii oficiale, în care să se spună despre ea că-și sacrificase viața pentru Franța. Împușcătura răsună, asurzitoare, dar Ivana nu căzu și nici nu simți vreo durere fulgerătoare.

Deschise ochii și avu parte de cea mai reconfortantă imagine cu putință: Niémans își făcuse apariția și îl ținea pe Bruch de ceafă, ca pe un iepure smuls din vizuină. Brațul individului atârna straniu, într-un unghi nefiresc: Niémans îi făcuse praf articulația cotului. În prezent, era ocupat să-l izbească pe braconier cu capul de grilajul unei cuști, exact cum pescarii italieni izbesc caracatițele de chei, pentru a le face carnea mai fragedă.

După un prim moment de ușurare, Ivana se neliniști: Niémans era pe cale să îl ucidă. Se ridică și îl apucă, la rândul ei, de gulerul hainei, trăgând cu toată puterea. Reuși mai bine decât o făcuse cu Bruch, determinându-l să-i dea drumul individului. La fel ca mai devreme, căzură amândoi pe pardoseala roșiatică.

Din nou, avu prilejul să-i vadă chipul de aproape. Din privirea lui, înțelese că întâmplarea de la Guernon nu îi afectase doar sănătatea, ci îi și accentuase nebunia.

47.

Cătușele fuseseră picătura care umpluse paharul.

Kleinert ținuse morțiș să își manifeste autoritatea. Niémans era acum așezat, cu capul dat pe spate, într-o ambulanță cu portierele deschise; mâinile îi erau încătușate. Imaginea amintea de prizonierii chinezi de odinioară, care erau expuși public cu capul și mâinile prinse într-un jug, spre luare aminte.

Mai cumplită decât cătușele era însă morala pe care i-o turuia Ivana. În timp ce un medic îi punea picături în ochi pentru a contracara efectele gazului, Niémans era obligat să asculte discursul moralizator al micuței slave.

— Ce te-a apucat? urlă ea. Puteam să ne curățăm amândoi! Doar acțiunile sinucigașe îți lipsesc, la vârsta ta!

Nu o vedea, dar îi ghicea prezența, chiar lângă ambulanță. Proțăpită pe picioare, sigură pe sine, mărunțica nu-l slăbea o clipă.

— Ai uitat să precizezi că ți-am salvat viața.

— Viața mea n-a fost în pericol decât din pricina tâmpeniei tale. Câtă minte ai, om bătrân, să riști în asemenea hal pentru a prinde un amărât de pădurar?!

Polițistul îl îndepărtă pe medic cu un gest însoțit de clinchetul cătușelor și se ridică în capul oaselor pe targa din ambulanță, cu picioarele bălăbănindu-se în gol. Vederea îi era încă tulbure, de parcă ar fi deschis ochii sub apă.

În jurul lor, membrii Spezialeinsatzkommando își adunau scuturile și armamentul de asalt. Oamenii lui Kleinert asigurau perimetrul, iar tehnicienii de la echipa de criminaliști a poliției ocupaseră casa lui Bruch.

— Un amărât de pădurar, da, dar un pădurar care e singura noastră pistă. L-au dus la sediu?

— L-au dus la spital. Bruch a suferit un traumatism cranian și numeroase leziuni la față.

— A fost legitimă apărare.

— Dacă eram la Paris, ai fi fost deja destituit. Aici însă, se vor mulțumi să ne trimită acasă.

— Asta urmează să decidă procurorul de caz.

Ivana nu-i răspunse. O măsură din priviri. În mână ținea o țigară din care trăgea cu sete, din când în când. Deși nu vedea încă prea grozav, putea să-și dea seama că fata tremura din tot corpul.

Deși n-ar fi mărturisit cu glas tare acest lucru, știa că Ivana avea sută la sută dreptate. Din nerăbdare, mânat de orgoliu, se lansase în acest asalt absurd, ilegal și inutil de periculos.

De fapt, încercase să-și dovedească sieși că încă mai era în stare de astfel de fapte de vitejie, că nu era pe de-a-ntregul mort.

Ca întotdeauna, îl mânase în luptă furia aceasta inexplicabilă și tendința de-a dreptul sinucigașă de a-și înfrânge teama de câini. Era echivalentul spargerii unui abces sau poate al trecerii Rubiconului. Speranța stupidă că avea să iasă mai puternic dacă avea să-și încalce propriul tabu…

— În fine, nu mai e nimic de discutat, spuse Ivana într-un târziu. Au sosit cei de la Stuttgart, iar ei vor prelua cazul.

— Nu se poate. Am fost mandatați să…

— N-ai înțeles. Ancheta celor din Stuttgart se referă strict la uciderea lui Max. Un cetățean german, ucis pe teritoriul german. Nu mai e treaba noastră, altfel spus.

— Cum rămâne cu Jürgen?

— Jürgen? repetă Kleinert, apropiindu-se de ambulanță.

Niémans avu impresia că deslușește pe buzele lui umbra unui zâmbet, pe jumătate sadic, pe jumătate furios. Dar poate că doar își închipuise.

— Eu am să mă ocup de cazul lui Jürgen.

— Nu fi tâmpit, Kleinert. Știi foarte bine că a fost ucis pe teritoriul Franței.

— O să te lămurească procurorul de caz. Ne-a transferat nouă ancheta. După toate probabilitățile, s-a săturat și el de idioțeniile tale.

Dintr-un salt, Niémans coborî din ambulanță. Se clătină puțin, apoi își reveni. Chiar și vederea i se limpezise cât de cât.

— La urma urmei, ce atâta tevatură? întrebă iritat Niémans, în vreme ce Kleinert i se alăturase Ivanei. A murit careva? Nu. Au fost pagube? Nu. Am fi pierdut degeaba ore bune asediind casa individului, fără măcar să știm

dacă avea ceva util să ne spună.

Polițistul german făcu un gest de lehamite. Nu mai avea energie pentru a relua discuția.

— Las-o moartă, Niémans. Întoarce-te acasă, iar noi vom încerca să închidem ochii asupra comportamentului tău inacceptabil.

Niémans își îndreptă privirea, disperat, spre Ivana, dar aceasta își plecă ochii.

— Aveți nevoie de noi, încercă el să argumenteze. Am fost în aceeași barcă, de la bun început.

— Așa e, Niémans, iar procurorul landului a fost convins de asta.

Kleinert o prinse de după umeri pe Ivana și anunță, sigur pe sine:

— Acesta este motivul pentru care autoritățile franceze și germane au decis ca, în continuare, căpitanul Bogdanović să rămână aici, în calitate de consultant.

Niémans fu surprins de familiaritatea gestului:

— Poftim? reuși el să rostească.

— Niémans, asta e singura soluție, spuse Ivana. Ai mers prea departe.

Ar fi vrut să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât. În clipa aceea, mintea îi fu inundată de amintirea celor petrecute mai devreme. Cum se hotărâse să coboare prin trapă, pentru a o salva pe Ivana. Cum furia sa explodase, văzând cum ticălosul acela o trântise de perete. Cum, în timp ce violența sa se dezlănțuia, avusese impresia că Niémans cel de odinioară se întorsese: puternic, eficace, mai periculos decât răul pe care îl înfrunta.

Și totuși, se înșelase. Da, redevenise violent, dar acesta nu era decât un simptom recurent al unei boli mai vechi. Toate celelalte făceau însă parte dintr-un trecut îndepărtat, la fel de inaccesibil ca tot ce se întâmplase înainte de Guernon. Cicatricea care îi brăzda corpul, de la stern și până în partea inferioară a abdomenului, era o graniță de netrecut.

Se auziră lătrături: *röetkenii* erau pregătiți pentru a fi transportați de aici. Câinii gemeau, docili, cu boturile plecate și ochii chinuiți de gaze. Fără să știe de ce, scena aceasta îi readuse în memorie epitaful gravat în marmură, în memoria lui Jürgen.

— Știi versurile astea? întrebă, adresându-i-se Ivanei. „*Cu sârg să-ți duci la capăt canonul lung și greu/ Ce soarta ți l-a-ncredințat a-l isprăvi,/ Și-apoi, ca mine, te chinuie și mori făr' de-a vorbi*".

— Nu, răspunse ea, îmbufnată.

Se înfuria întotdeauna atunci când cineva îi reamintea, fie și indirect, lipsa ei de cultură literară.

— Sunt ultimele versuri dintr-un poem de Alfred de Vigny, „Moartea lupului”.

Niémans întoarse privirea spre Kleinert, care intervenise.

— Cunoașteți opera lui Alfred de Vigny?

— Ador cultura franceză. Mai ales poezia.

— N-aș fi zis… Cine e cel care vorbește în acest poem? Cine e cel care spune „ca mine”?

— Lupul. Poetul îi citește acest gând în clipele în care animalul e ucis de vânători.

— „Te chinuie și mori făr’ de-a vorbi”…, repetă Niémans, cu glas scăzut.

— Unde ai citit aceste versuri? vru să afle Ivana.

— Pe piatra de mormânt a lui Jürgen.

Între cei trei foști parteneri de anchetă coborî tăcerea. Noaptea se întindea peste câmpie, precum cerneala dintr-o călimară răsturnată. Pe măsură ce plecau furgonetele poliției și lumina farurilor se îndepărta și se împuțina, liziera zimțată a pădurii de brazi căpăta un contur tot mai pregnant, sumbră și parcă amenințătoare.

Jürgen era lupul din poemul lui Alfred de Vigny. La nici treizeci și cinci de ani, trebuia să-și accepte moartea. La fel și Max. Dar de ce? Din pricina unui blestem? Era, oare, ucigașul doar o unealtă a unei damnări vechi de secole?

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Încercă să-l apuce, dar cătușele îl împiedicau să ajungă la el.

— La dracu’, scoateți-mi odată cătușele astea!

Ivana își strecură mâna în buzunarul lui Niémans, luă mobilul și i-l duse la ureche, în timp ce el îl apuca cu mâinile-i împreunate.

— Alo?

— Sunt Schüller, se auzi o voce întretăiată de gâfâieli. Am noutăți.

— Despre ce este vorba?

— Veniți la laboratorul meu, trebuie să vedeți asta cu ochii voștri.

— Ce să vedem?

— Veniți!

Niémans încercă să se uite la ceasul aflat la încheietura mâinii stângi, în

timp ce-și ținea mobilul cu mâna dreaptă. Jonglerie curată.

— Trebuie să interogăm un suspect, apoi vom veni.

Aruncă o privire spre Kleinert, care făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— În cât timp?

— Două ore.

— E-n regulă, vă aștept.

Niémans încheie convorbirea și, cu vârful degetelor, reuși să-și vâre telefonul înapoi în buzunar.

— Am impresia că ați asurzit din pricina împușcăturilor, rosti Kleinert pe un ton glacial. Nu veți merge nicăieri și nu veți interoga niciun suspect. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai faceți parte din echipa de anchetă! În ce limbă trebuie să v-o mai spun?

Ultima sa șansă se juca acum, pe această câmpie întunecată preschimbată într-o arenă a consecințelor tragice.

— Kleinert, știu că am luat-o razna adineauri și îmi cer scuze, rosti el pe un ton calm; i-ar fi spus pe numele mic neamțului, dar nu și-l mai amintea nici în ruptul capului. Sunt gata să răspund pentru faptele mele în fața autorităților germane sau chiar franceze, în fața oricui va fi nevoie. Deocamdată însă… arde! Nu îți poți permite să te debarasezi de mine.

Germanul se încordă, ca și cum ar fi trebuit să înfrunte fizic absurditatea tiradei omologului său francez.

— Sincer, cine te crezi?

— Cred că sunt un partener pe care te poți baza, care a urmărit cazul de la bun început, la fel ca tine. Trebuie să rămânem o echipă, Kleinert. E singura noastră șansă pentru a-l prinde pe ucigaș.

Kleinert îl privi lung. Era limpede că începea să întrevadă o altă perspectivă. La urma urmei, acest tip dur, cu apucături anacronice, ar fi putut fi ținut în lesă și ar fi fost un aliat de nădejde în raport cu cei de la Kriminalpolizei.

— Colegii mei veniți de la Stuttgart mă așteaptă la sediu. Voi merge să stau de vorbă cu ei.

Niémans își ridică din nou mâinile, zornăindu-și brățările.

— Am putea termina odată cu gluma asta?

Kleinert zâmbi și-i întoarse spatele, fără însă a scoate vreo cheie.

48.

Gata cu distracția, dacă cele întâmplate până atunci puteau fi numite așa. Ofițerii care îi așteptau la sediul poliției erau specimene tipice pentru Brigada Omoruri, o specie aparte cu o răspândire universală: fără uniforme, fără mantale slinoase. Costume negre și cămăși albe. Niște ciocli care-și făceau apariția după înmormântare, fără a fi invitați la pomana mortului. Niște tipi care răscoleau în memoria morților și o preschimbau într-o mlaștină rău-mirositoare.

Lui Niémans i-ar fi plăcut să-și impună autoritatea înnăscută în fața lor. Cu ochii săi roșii de iepure la proțap și cu cătușele pe mâini i-ar fi fost însă cam dificil să facă acest lucru.

Se făcură prezentările. Nou-veniții răspundeau la numele de Peter Fröhlich, Klaus Berling și Volker Klenze; de astă dată, Niémans reuși să rețină numele, dar nu și gradele polițiștilor.

Cel dintâi avea un cap alungit și o față palidă, sprâncene groase ca ale unui clovn și gura cu buze subțiri, ca un fermoar. Cel de-al doilea era mai scund și îndesat, cu o coamă creață, roșcată și priviri ce păreau să nu aibă astâmpăr, scormonitoare; era genul de individ care vede vinovați peste tot și refuză să abandoneze și să claseze vreun caz până când nu-i dă de capăt. Cel din urmă era mai înalt cu un cap decât ceilalți doi, era foarte solid și, era limpede, își schimbase meseria; cu siguranță, având în vedere expresia încordată și fizicul impresionant, își petrecuse ani buni într-o brigadă de intervenție, înainte de a depune armele și a se muta la Omoruri.

Cei trei preluaseră de-acum conducerea anchetei și, chiar dacă Niémans nu înțelegea o iotă din complicatele proceduri ale poliției germane, nu-și făcea iluzii în privința sorții care-l aștepta. Următoarea oprire avea să fie, în cel mai bun caz, la frontieră.

Și totuși, două întâmplări neașteptate aveau să schimbe situația. Kleinert îl trase pe clovn deoparte și cei doi polițiști se apucară să converseze mormăind într-o limbă de neînțeles. În mod evident, se cunoșteau dinainte. Era oare acesta un motiv de speranță?

Cea de-a doua întâmplare șocantă îl implica pe găliganul cu figură patibulară, care veni țintă la Niémans și se apucă să-i scuture cu entuziasm mâna. Tipul vorbea o franceză rudimentară, dar mesajul era limpede: reputația sa era cunoscută și aici. Individul, Volker Klenze, era un admirator al său și nu se sfii să-i spună că ar fi procedat exact la fel cu Johann Bruch.

Într-un târziu, Kleinert și clovnul reveniră, găliganul li se alătură și, împreună cu al treilea polițist, își reluară, de data asta în patru, conclavul teuton.

Niémans îi aruncă o privire Ivanei, care își aprinsese o țigară și nu scăpa o vorbă din discuția nemților. Ucenicia sa în munca de poliție avansa cu pași gigantici, căpătând o dimensiune internațională. Iar acum tocmai avea să afle că nu există combinagii mai mari decât înșiși polițiștii.

Cei patru reveniră, iar Kleinert se proțăpi în fața lui Niémans, cu un zâmbet ironic pe chipul său de profesoraș de provincie.

— Colegii mei au fost de acord că nimeni nu cunoaște acest caz mai bine decât mine.

— Adică decât noi, nu?

— Sunt de acord că am avea de câștigat timp dacă aș interoga eu suspectul, în prezența lor.

— Singur? Fără noi?

Kleinert oftă teatral și scoase din buzunar o cheie minusculă. Din două mișcări, Niémans fu, în sfârșit, liber.

— Voi veniți cu mine, spuse Kleinert, aruncându-i o privire duioasă Ivanei. Amândoi. Dar nu veți interveni deloc, nici măcar cu un cuvânt.

— Vom fi tăcerea întruchipată, promise Ivana, stingându-și țigara.

În filme, suspecții eliberați din cătușe își masează încheieturile. Niémans nu avea însă chef să-și maseze absolut nicio parte a corpului. În schimb, era nerăbdător să-l interogheze pe netrebnicul care creștea monștri în tunelul lui cu pereți de argilă roșiatică.

Porniră spre spital, unde avea să aibă loc interogatoriul, cu două mașini. Nu se osteniră să obțină vreo autorizație sau să solicite prezența unui avocat. Era limpede că lui Johann Bruch nu i se îngăduise să ia legătura cu nimeni. Curată ilegalitate.

Lui Niémans începeau să-i placă polițiștii germani.

49.

– Nu am nimic de declarat, rosti animalul lungit în pat.

Se aflau într-un salon luminat prea bine și mobilat prea puțin. Încăperea cu pereți albi amintea mai degrabă de celula unui azil psihiatric, ceea ce, în

definitiv, se potrivea de minune cu situația curentă.

Kleinert îi trimisese la plimbare pe cei doi polițiști care stăteau de pază pe culoar. Cei proaspăt sosiți de la Stuttgart le luaseră locul și așteptau în prag. Polițistul german stătea chiar în fața lui Bruch, cu mâinile încleștate pe bara de la picioarele patului de metal.

Niémans și Ivana rămăseseră deoparte. În ciuda tuturor regulilor, polițista își aprinsese din nou o țigară și părea foarte preocupată să o fumeze.

Johann Bruch observă acest detaliu și întrebă ceva în germană. Gestica îl ajută pe Niémans să înțeleagă: individul voia și el să fumeze.

Kleinert îi răspunse printr-o înjurătură sau, în orice caz, ceva negativ.

— *Hier wird Franzözisch geschprochen,* porunci el.

Niémans reuși să identifice fonetic cuvintele care, după toate probabilitățile, însemnau ceva de genul: „Vorbește franțuzește!”

— Pentru tâmpiții ăștia doi? spuse Bruch, aruncându-le o privire ca un scuipat.

Niémans se văzu nevoit să recunoască în sinea sa că individul avea toate motivele să nu-i aibă la inimă. Cu fața pansată și cu un bandaj ce-i acoperea tot capul, nici măcar nu clipise atunci când în salon își făcuse apariția cel care-l aranjase cu doar două ore mai înainte. Nu se văitase și nu implorase să i se cheme un avocat. Individul părea perfect capabil să facă față situației de unul singur. Fără îndoială, era o brută, dar avea curaj din plin.

În ciuda bandajelor, figura roșie, de alcoolic, i se deslușea îndeajuns de bine, arsă de soare și de vântul câmpiei. Cu privirea sumbră, cu o barbă neglijată, individul emana ranchiună prin toți porii, o amărăciune solidificată precum jegul pe suprafața unei țesături. Tipul nu era un puitor de capcane pentru iepuri ci un criminal, unul adevărat.

— Când ți-am bătut la ușă, ne-ai întâmpinat cu focuri de armă, începu Kleinert. De ce?

— Fiindcă nu-mi place să fiu deranjat.

— Ai ceva de ascuns?

— Nimic. Sunt pădurar, lucrez pentru o fundație onorabilă.

Accentul lui Bruch nu avea caracterul abrupt al pronunției germane, ci, mai degrabă, suna cântat, precum franceza vorbită de nativii alsacieni.

— Dar *röetkenii*?

Bruch ridică din umeri. Își ținea mâinile împreunate în poală, ca niște

arme aflate în teacă.

Nu era un tip cu un fizic impunător, dar sub bluza de hârtie se putea ghici o constituție dură, deopotrivă osoasă și suplă. Aveau în față un om al pădurii, plin de șiretenie și de putregai.

— N-am dreptul să cresc câini, cumva?

— Nu astfel de câini, știi prea bine asta.

— Ce treabă aveți cu ei? Câinii ăștia nu fac niciun rău, nimănui. N-aveți niciun motiv să îi interziceți.

— Acum două zile, un astfel de câine a atacat-o pe contesa von Geyersberg.

Braconierul râse:

— Haha, bună asta!

Bruch se aplecă spre Kleinert, care însă nu se clinti. Nu era nici urmă de teamă pe fața lui.

— Câinii ăștia sunt dresați anume pentru a-i proteja pe cei din familia von Geyersberg.

— Ce vrei să spui cu asta?

Bruch se rezemă din nou de tăblia patului.

— Nimic.

— Acum douăzeci de ani, tu și tovarășii tăi ați agresat-o pe micuța rromă, nu-i așa?

Trecură câteva clipe. Privirea piezișă a lui Bruch era asemenea unei lovituri sub centură: seacă, vicioasă, hotărâtoare pentru soarta luptei.

— Am plătit pentru asta.

Agresiunea împotriva micuței yenișe fusese așadar judecată. Nu, nu se găsise niciun document care să ateste faptul că acest caz ajunsese la tribunal. Bruch vorbea despre o judecată în interior: familia von Geyersberg își făcuse curățenie în propria ogradă.

— Până la urmă, ce treabă aveți cu mine? izbucni Bruch, pe neașteptate. Mă luați la întrebări de parcă aș fi vinovat de ceva!

Își îndreptă degetul acuzator spre Niémans și continuă:

— El e ticălosul. Eu sunt doar o victimă. M-a bătut, a încercat să mă omoare. El e cel care-ar trebui să ajungă la pușcărie.

Nimeni nu scoase o vorbă. Chiar și Kleinert păstră o tăcere plină de semnificație.

— Unde te aflai în noaptea de 3 spre 4 septembrie?

— Habar n-am. Acasă, cred. De ce?

— Ți-am spus: contesa a fost agresată de unul dintre câinii tăi.

— Unul dintre cânii mei? De unde știți că era al meu?

— Avea exact același tatuaj pe care-l au câinii pe care i-am găsit în pivnița ta.

— N-aveți nicio dovadă. Tatuajul acela putea să îl aibă orice câine. Asta nu-i o dovadă.

— Tatuajul acela e simbolul unei unități naziste aparte: Sonderkommando, condusă de Oskar Dirlewanger. Din ea făceau parte braconieri și infractori, care au masacrat mii de nevinovați în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

— Și ce-i cu asta?

— De ce ai ales tocmai acest simbol?

— Mi s-a părut simpatic.

— Simpatice, cele două grenade încrucișate? E un însemn nazist.

— Dar asta nu-i o crimă!

Răspunsurile date de Bruch nu le erau de niciun folos. Mai mult, individul părea că se amuză să dea răspunsuri care să nu ducă nicăieri.

— Cine ți-a tatuat câinii?

— Nu-mi mai amintesc.

— De unde ai animalele astea?

— Nu știu. Tata creștea *röetkeni*. Noi am avut întotdeauna câini de rasa asta.

— Ești un urmaș al Vânătorilor Negri?

— De unde ați vrea să știu eu?

— Și tatăl tău a lucrat tot pentru familia von Geyersberg?

— Toată lumea lucrează pentru ei. Practic, regiunea asta le aparține.

— Am găsit în garajul tău o motocicletă, model Norton 961 Commando SE 2009.

Niémans nu știuse acest lucru. Începeau să fie cam multe coincidențe. Menghina se strângea, prinzându-l pe Bruch în colții săi.

— Am depășit cumva viteza legală? întrebă el, cu o falsă naivitate.

— Colegii mei, aici de față, au fost atacați de o bandă violentă care călărea exact acest tip de motociclete.

Bruch dădu din mână, a indiferență.

— Nu aveți nicio dovadă împotriva mea, spuse el. Tot ce îndrugați acolo

pot fi, cel mult, dovezi indirecte. Încercați să-mi puneți în cârcă agresiuni care au implicat un *röetken* sau o motocicletă Norton, doar fiindcă cu însumi conduc o astfel de motocicletă și cresc câini. Fraților, va trebui să găsiți o dovadă ceva mai serioasă.

Bruch spunea adevărul, dar Niémans simțea că încă îl mai puteau prinde la înghesuială.

Înaintă spre pat. Gluma durase îndeajuns de mult. De data asta, braconierul avu o mișcare de recul. Nu uitase de prima lor întâlnire.

— Ce lucrezi, de fapt, pentru fundația „Schwarzes Blut"?

— Sunt pădurar. Mă ocup de fauna și flora din regiune.

— Fii mai explicit.

— Supraveghez vânatul, am grijă să aibă ce mânca și să aibă condiții bune de viață. Totul trebuie să fie ca la carte.

— Pentru practicarea *pirsch*-ului?

— Da, pentru *pirsch.*

— Cine din familia von Geyersberg mai practică genul ăsta de vânătoare?

— Va trebui să-i întrebați pe ei. Și, dacă vorbiți cu ei, spuneți-le să treacă să mă ia de-aici. Peste o oră am să fiu liber, iar voi n-aveți decât să v-o luați la labă…

Niémans țâșni înainte și-și înfipse degetele mari în rănile de pe fața lui Bruch. Braconierul urlă, iar bandajele de pe față se îmbibară de sânge.

Polițistul îl lăsă din mâini, iar braconierul căzu pe spate. Kleiner și Ivana îl apucară, trăgându-l deoparte. Mai mult ca oricând, încăperea semăna cu o celulă capitonată de la casa de nebuni. La auzul urletelor, polițiștii veniți de la Stuttgart năvăliră în încăpere, cu armele pregătite.

Dar Niémans nu mai era în stare să facă nimic. Lunga cicatrice de pe pieptul și abdomenul său îl sfâșie de durere, nu mai putea să respire, iar întinderile musculare suferite în cursul înfruntării precedente îi afectau mișcările.

Se trezi trântit pe pardoseală, în timp ce Volker Klenze, musculosul echipei, îi punea din nou cătușe. Treaba asta nu avea să înceteze niciodată…

Bruch apăsa cu disperare pe soneria care chema infirmierele, Ivana urla, cu arma ațintită asupra lui, iar Kleinert încerca să-i calmeze pe toți. În acest timp, lui Niémans, așa cum stătea cu fața lipită de pardoseală, urmărind un

du-te-vino de pantofi la nivelul ochilor săi, încetase să-i mai pese.

— Ești nebun de legat! strigă Ivana, care se lăsase în patru labe pentru a fi la nivelul său.

Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu era chiar așa ușor să facă asta, mai ales cu un polițist german în spinare. Sunetele din jur îi ajungeau la urechi tot mai estompate. Avea senzația că se scufundă într-un abis și nu mai reușea să pună două idei cap la cap.

Aveau dreptate, cu toții. Trebuia să se urce în Volvo-ul său și să se ducă în Franța. Nu acasă, nici la biroul de pe strada Trois-Fontanot din Nanterre, ci la o casă de bătrâni. Ori poate, de ce nu, la un cimitir.

50.

Încotoșmănită în jacheta sa și ghemuită pe scaunul de lângă șofer, Ivana privea absentă brazii care defilau în lumina farurilor. Erau asemenea unor prizonieri luați prin surprindere, cu privirile pierdute, avansând orbește în șir indian de-a lungul drumului. Niște prizonieri care se îndreptau către moarte.

Ivana era furioasă dar, mai ales, era îngrijorată. Niémans, unicul ei tovarăș, o luase razna cu totul. Polițistul experimentat, trecut prin ciur și prin dârmon, se purta de-acum ca un nebun dintre cei cu crize acute, care transpiră brusc și se-nverzesc la tâmple. Acționa la întâmplare, avea intuiții care nu duceau nicăieri și, mai ales, devenea violent fără să ajungă astfel la vreun rezultat. Nu doar că nu ajuta ancheta, ci ajunsese să fie ghiuleaua legată de piciorul colegilor întregi la minte din jurul său.

Fusese nevoită să-l implore pe Kleinert pentru a evita deznodământul cel mai neplăcut. De dragul ochilor ei frumoși, neamțul se lăsase înduplecat. În timp ce braconierul primea îngrijiri pentru o „recădere neașteptată”, îl lăsaseră pe Niémans închis în mașină, să se calmeze.

Negocierea deloc ușoară fusese purtată în parcare și, în cele din urmă, polițiștii de la Stuttgart fuseseră de acord să nu consemneze lamentabilul episod care se desfășurase la spital. În schimb, Niémans era obligat să părăsească țara chiar în acea noapte. În privința asta nu fusese nimic de negociat.

Polițiștii reveniră la sediu, iar Ivana se hotărâse să joace totul pe ultima

carte: îl rugase discret pe Kleinert ca Niémans să îi însoțească la întâlnirea cu Schüller. „E în drum”, argumentase ea și, la urma urmei, pe Niémans îl sunase cercetătorul.

Din nou, Kleinert cedase. Pentru Ivana era o dublă victorie. În primul rând, își dorea ca Niémans „al ei” să plece măcar cu o amintire pozitivă: o informație utilă, o descoperire oricât de mică, orice element care să pună în mișcare această anchetă muribundă. Pe de altă parte, cedarea lui Kleinert era o dovadă a faptului că acesta, deși căsătorit, avea o slăbiciune pentru ea, și încă una destul de serioasă.

Brazi, lumini de faruri, asfalt. În sfârșit, Ivana începea să se simtă mai bine. Se temea, da, dar era acea teamă a fetițelor cărora li se povestește un basm cu vrăjitoare. Era la adăpost aici în mașină, lângă neamțul cu fruntea înaltă și în apropierea lui Niémans, aflat pe bancheta din spate, învelit cu paltonul său ca într-un giulgiu. Împreună cu cei doi bărbați, Ivana se simțea de-a dreptul fericită.

Zidul împrejmuitor al complexului se ivi în lumina farurilor, acoperit de iederă. Dincolo de el se zăreau câteva lumini la ferestre. Zgomotul portierelor trântite răsună sinistru în noaptea din acest loc izolat, care îi întâmpină cu sunete bizare și miasme umede. Nimic nu poate fi mai descumpănitor decât noaptea la țară, pentru cineva născut și trăitor la oraș…

Trecură de poartă și se îndreptară spre zona luminată. Prin ferestre zăriră o masă lungă, în jurul căreia se agita o comunitate veselă, rămasă parcă în afara timpului.

Una dintre femeile din echipa de cercetători îi zări și se ridică imediat de la masă pentru a le deschide. Se ivi în prag, pe treptele de piatră năpădite de licheni. Nu era îmbrăcată cu una dintre cămeșoaiele largi pe care le purtau toate femeile pe care le văzuseră în decursul precedentei vizite la centru, ci un alt soi de echipament: o haină și un pantalon de pânză aspră, o neverosimilă combinație între o ținută de grădinar și o uniformă din *bleu de Chine*[14].

— Philipp? exclamă ea, ștergându-se la gură cu un șervețel. A rămas să lucreze în laborator, în clădirea de alături. Spuneți-i să vină la cină, se răcește mâncarea! Și vă rog să veniți și dumneavoastră!

Femeia era amabilitatea întruchipată. Urmându-i indicațiile, intrară în corpul de clădire alăturat și găsiră o ușă metalică ce ducea la subsol. Puteau

oare să intre fără echipament steril? Niémans apăsă pe clanță. Dacă ar fi existat restricții și cerințe speciale, ar fi fost cu siguranță avertizați în acest sens.

Coborâră treptele în șir indian. Nici vorbă aici de piatra brută sau de pereții tencuiți grosolan de la parter. Suprafețele din interior erau netede, balustrada cromată, întreg spațiul acesta părea aseptizat, așa cum se cuvine într-un laborator.

— Schüller! strigă Kleinert, ajungând la baza scărilor.

Mai multe încăperi se deschideau spre culoarul de la subsol. Una dintre acestea era luminată, dar ușa de sticlă mată nu permitea să se vadă dacă era cineva acolo.

— Schüller! repetă neamțul, cu mâna pe clanță.

Niémans și Ivana schimbară o privire și, simultan, își scoaseră armele. Îl împinseră deoparte pe Kleinert și intrară în laborator, cu revolverele gata de tragere. Mese mari, cu suprafața strălucitoare și picioare cromate, bine lustruite, ocupau bună parte din încăpere. Toate străluceau de curățenie. Butaforia era alcătuită dintr-o mulțime de eprubete, centrifuge și alte ustensile cu destinații necunoscute celor trei polițiști. Era frig, temperatura nu depășea, cu siguranță, zece grade.

— Schüller! răcni Niémans.

Nu se așteptase să primească vreun răspuns: înțeleseseră toți trei că medicul zăcea pe undeva pe-aici, la fel de rece ca specimenele sale congelate.

Se răspândiră în încăpere, cercetând unghiurile moarte și spațiul de sub mese, în timp ce-și puneau mănușile de nitril, pentru a nu compromite eventualele urme. Ivana găsi o altă ușă din inox, pe peretele din dreapta, și apăsă pe clanță.

Schüller zăcea pe spate, cu brațele desfăcute în cruce, între eprubetele sparte și eșantioanele împrăștiate, la picioarele etajerelor luminate. Un glonte îi străpunsese gâtul, ieșind fără îndoială undeva pe cealaltă parte și spărgând tot ce întâlnise în cale. O dungă roșie de sânge, verticală, revela traiectoria urmată de sărmanul doctor în cădere.

Schüller, specialistul în chinologie, marele amator de șnaps, bărbosul roșcat cu figură bonomă plătise scump descoperirea pe care o făcuse în acea seară și pe care intenționa să le-o împărtășească.

Îngenuncheară în jurul cadavrului. Ivana ridică privirea și recunoscu pe

etajera inferioară de lângă trupul neînsuflețit husa de plastic ce conținea cadavrul *röetkenului*. Ce ironie sinistră!

Nu mai era nimic de spus sau de făcut. Nu le rămânea decât să constate că ajunseseră prea târziu, de această dată. Kleinert se ridică și își scoase telefonul pentru a-și chema colegii. Niémans sări la rândul său în picioare și-l opri pe neamț, așezându-și mâna înmănușată pe ecranul telefonului mobil.

Era limpede că avea un alt plan în minte.

51.

Înainte de-a anunța pe oricine va fi vrut Kleinert să anunțe, Niémans voia să închidă toate ieșirile din spațiul comunității și să răscolească amănunțit toată proprietatea. Să-l descoasă pe fiecare dintre cercetătorii din comunitate. Niémans nu avea idee dacă ucigașul lui Schüller era sau nu dintre colegii acestuia, dar era convins că medicul își cunoscuse asasinul: în timp ce colegii săi erau la cină, acesta îl primise pe ucigaș în laborator și îi vorbise despre proaspăta sa descoperire. În schimb, vizitatorul îl împușcase și fugise.

Explicându-și teoria, Niémans păru a suferi o nouă transformare. După violență și apatie, atitudinea sa de acum era rece, introspectivă. Nu-i ieșea din minte că, dacă ar fi venit direct aici pentru a sta de vorbă cu Schüller, în loc să fi participat la interogatoriul lui Bruch, medicul ar fi fost încă în viață.

— Ca polițist, nu-ți poți permite să gândești așa, zise Kleinert.

— Nu zău?

— Ne vom lua un răgaz de două ore pentru a percheziționa proprietatea și a-i interoga pe ceilalți cercetători. Apoi vom anunța crima.

Nici Kleinert nu părea cu mult mai în formă decât omologul său francez. Până acum, acest caz îi dovedise doar un singur lucru: că nu era decât un simplu polițist de provincie, la fel de util precum un pahar de apă golit în ocean. Și totuși, nu avea de gând să se lase.

Acesta era motivul pentru care acceptase noua idee a lui Niémans. Speranța îi revenise, încă nu era prea târziu să descopere o informație de-o importanță capitală, înainte de a depune armele. Se vedea nevoit să recunoască un adevăr crud: moartea lui Schüller era o șansă de a se apropia

încă puțin de criminal, de a-i înțelege motivele, de a pricepe de ce anume se temea acesta…

— Am să-mi chem oamenii, pentru a putea izola întregul complex.

— Sunt cu adevărat de încredere?

Kleinert îl săgetă pe Niémans din priviri. În chip de scuză, francezul încuviință din cap: urmau să aibă nevoie măcar de vreo zece oameni pentru a putea cerceta tot terenul fermei și a-i interoga pe toți cercetătorii.

În timp ce Niémans parcurgea cu atenție fiecare centimetru pătrat al laboratorului și anexei, Ivana, fără să-și fi scos mănușile, deschise calculatorul lui Schüller. Din nefericire, accesul la date era parolat și, contrar celor văzute prin filme, nu exista nicio modalitate de-a trece de această barieră.

În timp ce încerca la întâmplare câteva parole precum data nașterii victimei și numele câinelui acesteia, căci Schüller era celibatar și nu avea copii, Ivana întrebă:

— De fapt, ce ți-a spus la telefon?

Aflat în picioare de cealaltă parte a mesei, Niémans răsfoia niște dosare pline de tabele cu șiruri de cifre și sigle de neînțeles pentru un profan.

— Nu mi-a spus nimic concret. Doar că voia să-mi arate ceva.

Ridică privirea și se uită împrejur, măturând din ochi spațiul de parcă, detașându-se, ar fi putut să surprindă un detaliu sau, dimpotrivă, un element evident care să nu le fi sărit în ochi în primele momente.

Ivana căuta acum o bucată de hârtie, o etichetă, orice alt fel de inscripție care să-i ofere măcar un indiciu despre parolă. Dar un computer e un obiect prea personal pentru a lăsa la îndemâna oricui cheia care-l putea deschide.

— Despre ce crezi c-o fi fost vorba?

Niémans continua să scruteze încăperea.

— Probabil despre câine. I-am lăsat cadavrul *röetkenului*. Probabil a dus la bun sfârșit o analiză detaliată și a descoperit ceva surprinzător.

Ivana aruncă o privire spre anexa aflată în cealaltă parte a laboratorului, acolo, unde ușa rămăsese deschisă, lăsând să se vadă picioarele cercetătorului. Își dădea seama acum, neplăcut surprinsă, că nu avusese nici măcar un gând de compasiune pentru bietul Schüller, un tip simpatic care avusese ghinionul să descopere informația nepotrivită la momentul nepotrivit.

Însă acum singura urgență era găsirea ucigașului. Urmau să aibă timp

pentru părerile de rău mai târziu, când cadavrul avea să fie înmormântat, iar ucigașul după gratii.

Căuta în continuare blestemata de parolă. Niémans avea dreptate, cercetătorul analizase câinele din punct de vedere genetic. Înfiorată, Ivana își imagină o ipoteză științifico-fantastică: o rasă de câini modificată genetic sau purtând în ADN o genă nazistă. Ceva sinistru, șocant și… de-a dreptul imposibil.

— Ne pierdem timpul, decretă ea, închizând calculatorul lui Schüller. Nu știm ce anume căutăm și nici măcar nu ne-am da seama că am găsit ceea ce căutam. Mai bine i-am interoga pe colegii de laborator ai lui Schüller, poate că a apucat să împărtășească cele aflate vreunuia dintre ei.

Niémans încuviință din cap, dar adăugă:

— Hai să mai aruncăm o privire în jur.

De data asta, procedară ca la o percheziție: deplasară mobilierul, goliră dulapurile, ridicară aparatura, căutară în fiecare ungher unde Schüller ar fi putut ascunde ceva.

Călcau în picioare posibile indicii aflate la locul faptei, dar erau convinși toți trei că ucigașul nu lăsase nicio urmă în afara glonțului calibrul 9 mm pe care Kleinert îl găsise înfipt în dulapul din anexă.

În ciuda temperaturii scăzute din încăpere, efortul căutării îi făcu în curând să transpire. Nu găseau nimic și nici nu-și făceau mari iluzii, acest gen de percheziție era o metodă învechită. Secretul lui Schüller se afla, mai mult ca sigur, undeva în oceanul nemărginit și imaterial al lumii virtuale.

Telefonul lui Kleinert începu să sune.

Câteva clipe mai târziu, acesta îi anunță.

— Oamenii mei tocmai au ajuns.

— Grozav, exclamă Niémans, care-și recăpătase vioiciunea. Hipioții vor fi sfârșit de-acum cu cina, o să le dăm vestea cea tristă pe post de desert.

52.

Ivana, Niémans, Kleinert și cei nouă oameni ai acestuia își împărțiră sarcinile: interogarea celor șaptesprezece cercetători aflați în stare de șoc și răscolirea fiecărui ungher al proprietății. Cei care vorbeau franceza fură lăsați în seama lui Niémans. Ivana, Kleinert și trei dintre oamenii lui și-i

împărțiră pe ceilalți, în vreme ce cei șase polițiști rămași luau la puricat fiecare încăpere. Bineînțeles, în această oază ecologistă nu exista nici urmă de camere de luat vederi.

Își acordaseră un răgaz de două ore până în momentul în care aveau să-i anunțe pe cei de la Omoruri, o decizie de-a dreptul dementă. Oricui avea să-i fie ușor să afle, studiind cronologia celor întâmplate, că trei polițiști lăsaseră să treacă trei ore înainte de a declanșa alarma generală. Tăinuirea de informații ar fi putut costa scump chiar și pe un martor; în cazul unui polițist, însă, gravitatea faptei era de negândit.

Kleinert își asumase însă această încălcare a regulilor, nutrind încă speranța că astfel avea să descopere indiciul esențial, care urma să le închidă gura tuturor și avea să-l aducă în vârful ierarhiei anchetei.

În paralel, polițistul german lansase și altă linie de cercetare: studierea listelor apelurilor telefonice ale lui Schüller. Nu era exclus ca ucigașul să-l fi sunat înaintea întâlnirii sau poate chiar victima îl apelase.

Primii doi clienți ai Ivanei nu-i putură oferi informații noi. Cel de-al treilea, un savant bărbos pe nume Ulrich Taffertshofer, prieten apropiat al lui Schüller, știa cu ce se ocupase acesta în ultimele zile.

— Compara mai multe mostre de ADN.

— ADN canin?

Aflat pe un scaun mult prea scund pentru el, Taffertshofer păru luat prin surprindere de întrebarea Ivanei. Înalt de doi metri, subțire ca o undiță, bărbosul părea că plutește în salopeta albă mult prea largă. Avea părul lung, până pe umeri, și o barbă patriarhală îi prelungea și mai mult fața ascuțită.

— De ce tocmai canin? se miră el.

— Păi… nu studia cariotipul câinelui *röetken* pe care l-am adus?

— Nicidecum. Studia ADN-ul familiei von Geyersberg.

— Cum adică?

Cu un oftat prelung, precum al înțeleptului de pe munte, bărbosul își întinse mâna ca o macara telescopică și luă de pe masa de alături un laptop.

Îl deschise și atinse câteva taste, cu doar două degete.

— E laptopul dumneavoastră?

— Am deschis contul lui Philipp.

— Îi știți parola?

— Tocmai am introdus-o.

Văzând expresia surprinsă de pe chipul Ivanei, Taffertshofer explică:

— N-ați înțeles spiritul acestei comunități. Aici nimeni nu are secrete față de ceilalți. Cu toții discutăm liber despre cercetările noastre.

Ivana simțea furnicături în degete și ceafa îi transpirase. Puțin îi păsa de filosofia comunitară a institutului. Ceea ce conta, singurul lucru important în aceste momente, era că această filosofie avea să le permită accesul la ultimele cercetări ale lui Schüller.

— Așadar, explicați-mi la ce anume a lucrat Philipp în ultimele zile.

Mâinile lui Taffertshofer se plimbau pe tastatura laptopului pe care, cu degetele lui lungi, părea că vrea să le înfunde în carcasa mașinăriei.

— În această dimineață, Philipp a primit niște analize realizate în urma autopsiei lui Jürgen von Geyersberg.

— Ce fel de analize?

— Un cariotip[15].

— A solicitat el această analiză?

— E una dintre analizele care se fac din oficiu în Germania, în urma unei autopsii. Mă rog, așa cred.

Ivana se foi pe scaun. Furnicăturile din degete erau acum tot atâtea împunsături ale unui ac invizibil care urca pe membrele sale, ca un pește piranha ce înoată contra curentului.

— Și acest cariotip a dezvăluit ceva deosebit? întrebă ea, cu vocea gâtuită.

În timp ce își rostea întrebarea, mintea Ivanei născocea deja un scenariu spectaculos: poate că Jürgen era afectat de o boală genetică incurabilă pe care familia voia să o ascundă publicului. Fusese eliminat înainte ca organismul său să își dea la iveală vulnerabilitatea. Și dacă, de-a lungul generațiilor, familia von Geyersberg își eliminase ea însăși toți copiii bolnavi, așa cum sunt tăiate ramurile putrede ale unui copac, pentru a-i permite să supraviețuiască?

Ulrich îi risipi însă teoria printr-un simplu „Nicidecum”.

— AND-ul lui Jürgen e perfect normal, nu are absolut nimic ieșit din comun.

— Și atunci?

Taffertshofer continua să își facă de lucru cu tastatura.

— N-am idee de ce, dar Philipp avea și un cariotip al Laurei von Geyersberg. Nu-mi amintesc cu ce ocazie a fost recoltat, dar a fost o poveste cu ceva asigurări, pare-mi-se. În orice caz, Philipp a comparat

ADN-ul ei cu cel al lui Jürgen. Iar rezultatul acestei comparații a fost cel puțin surprinzător.

Ivana își simțea gura uscată și nu mai putea să respire, darmite să vorbească.

— În ce sens surprinzător? reuși ea să îngaime.

Cercetătorul întoarse ecranul laptopului către Ivana și afișă cele două scheme în paralel.

— Chiar și pentru un profan, comparația vorbește de la sine.

Ivana zâmbi: aflase, în sfârșit, mobilul ucigașului.

53.

Niémans intră în curtea cu pietriș și frână, derapând, cu toate roțile blocate, cale de câțiva metri. Vila de Sticlă strălucea în noapte ca un diamant pe o pernă de catifea. Liniile, unghiurile și suprafețele acesteia își opuneau rigiditatea ondulării nocturne a naturii: valurile abia perceptibile ale ierburilor răscolite de vânt, clătinarea lentă a brazilor, cortegiul solemn al norilor răzleți…

Dar Niémans n-avea deloc o dispoziție poetică. Își simțea capul gata să explodeze. Atunci când Ivana îi anunțase proaspăta sa descoperire, sărise în picioare și se repezise afară pe ușă, strigând: „Am s-o omor cu mâna mea!”

Era doar o hiperbolă, desigur, însă… Se aruncase la volanul Volvo-ului său și gonise până la vilă. De-acum înainte era numai între el și ea.

O confruntare față în față între un polițist care nu prea era în apele sale și Regina Mincinoșilor.

Mașina Laurei era acolo. Polițiștii însărcinați cu protecția ei se aflau în vehiculul parcat într-un colț al curții. Le făcu un semn cu mâna și urcă treptele de la intrare.

Era aproape unsprezece noaptea și întreaga vilă părea cufundată în somn. Se pregătea să sune, dar se răzgândi și apăsă pe clanță. Era deschis. Se strecură în interior, întrebându-se dacă avea să dea sau nu peste vreun valet. Nu. Era îndeajuns de târziu și, oricum, nu prea văzuse personal de serviciu aici, la vilă.

Geamuri strălucitoare, uriașe. Mobilier metalizat. O tăcere de argint. Niémans înaintă, fără să aprindă lumina. Focul era stins în șemineul suspendat, care, în întunericul nopții, părea o gură larg deschisă, rânjind cu

veselia unui mormânt profanat.

Niémans se pregătea să înceapă să urce scările când în bezna încăperii vaste o luminiță scăpără, risipind întunericul. O țigară tocmai fusese aprinsă și Niémans avu impresia că aude sfârâitul hârtiei consumate de foc. Contesa era așezată pe-o canapea retro, într-un decor ce amintea de anii treizeci.

Fără vreo introducere, Niémans trecu la atac:

— Când aveați de gând să-mi spuneți?

Laura nu-i răspunse. Din câte putea să vadă, purta jeanși și un pulover gros de culoare închisă. O mână i se odihnea pe brațul canapelei, într-o postură ce sugera o relaxare perfectă.

— Jürgen nu v-a fost cu adevărat frate.

— Și ce anume ar schimba acest lucru? rosti ea, expirând îndelung fumul. V-am spus, eram ca niște gemeni și…

— Terminați cu prostiile! explodă Niémans. Pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre voi a fost adoptat!

Laura îl privi atent. Ochii ei umezi, gata să lăcrimeze, reflectau întunericul dimprejur, asemenea unor picături de cerneală neagră.

— Mama nu a reușit să aibă copii, explică ea, calmă. Tata a hotărât că aveau să adopte unul, în secret. Nu intenționa să îngăduie ca imperiul familiei să fie moștenit de verii noștri.

— Copilul în cauză a fost Jürgen?

Laura își aprinse altă țigară de la mucul celei pe care tocmai o termina. Abia atunci, Niémans observă că ea tremura. Aerele de femeie fatală erau doar de fațadă.

— Și dumneavoastră? întrebă el, brutal.

— Eu?

Laura se ridică de pe canapea și se strecură pe lângă el, spre peretele de sticlă. Niémans nu apreciase niciodată șoldurile rotunde, sânii grei și surplusul de carne la o femeie. Iar Laura emana un alt fel de senzualitate. Subțire ca un harpon, silueta ei se desena pe fundalul peretelui de sticlă precum cea a unei marionete indoneziene.

— Eu m-am născut după aceea. Imediat ce băiețelul dorit a fost adoptat, mama a rămas însărcinată. Povestea clasică.

Mirosul de tutun îi aminti de Ivana. I-ar fi plăcut să o aibă alături. S-ar fi simțit protejat în fața acestei creaturi a cărei prezență îl paraliza.

— Jürgen știa că a fost adoptat?
— Nu, n-a aflat niciodată.
— De unde provenea?
Laura îi întoarse spatele și privi spre curtea iluminată de proiectoare invizibile. Din locul unde se afla, Niémans putea mai degrabă să ghicească detaliile nelămurite ale peisajului care se mlădia, precum algele pe fundul mării.
— Din Germania de Est, cred. Părinții mi-au dezvăluit adevărul când eram adolescentă. Nu mi-au dat detalii. De altfel, nici nu m-ar fi interesat. Pentru mine, și atunci și acum, Jürgen era și este fratele meu. Geamănul meu. Legătura dintre noi n-a fost una de sânge și nici nu s-a datorat ADN-ului comun.
Niémans se apropie de Laura.
— De ce nu ne-ați vorbit despre asta?
Laura se întoarse brusc, iar pletele-i loviră sticla peretelui, cu un sunet cristalin, de parcă firele de păr ar fi fost împletite cu așchii invizibile de sticlă.
— După moartea tatii a trebuit să ne luptăm pentru a ne afirma legitimitatea în cadrul grupului, în ciuda vârstei noastre fragede și a lipsei noastre de experiență. Dacă s-ar fi aflat despre această adopție, situația noastră ar fi fost, cu siguranță, pusă sub semnul întrebării. Acum sunt singură în fruntea grupului VG și dumneavoastră credeți c-ar trebui să dau totul în vileag? Nici nu mă gândesc.
Își părăsi locul, făcu câțiva pași în încăperea cufundată în întuneric și se opri în fața unui alt perete de sticlă, ca o sirenă într-un acvariu supradimensionat.
— De altfel, nu văd ce legătură are asta cu crimele pe care le anchetați, reluă ea, pe un ton devenit brusc indiferent.
— Dar Max?
— Ce e cu Max?
— Și el a fost adoptat?
— Dar… bineînțeles că nu! De unde v-a venit ideea asta?
— Vom verifica, replică el sec, cu detașarea unui polițist care sigilează o încăpere. Dacă nici el nu e cu adevărat un von Geyersberg, înseamnă că vom ști care a fost mobilul crimelor.
Laura părea sincer uimită de tot ceea ce auzea. O clipă mai târziu,

uimirea i se preschimbă în furie. Privirea ei își recăpătase asprimea obișnuită. Cerneala se preschimbase într-un lac strălucitor.

— Sângele, continuă Niémans, ar putea să încerce să purifice sângele familiei von Geyersberg, asigurându-se că, în fiecare generație, grupul VG va fi moștenit de un von Geyersberg adevărat…

— În fiecare generație? Ce tot îndrugați?

— De-a lungul secolului XX mai mulți moștenitori ai familiei au dispărut…

Laura se întoarse spre Niémans și se proțăpi în fața lui cu brațele încrucișate, aceeași postură pe care o adoptase atunci când îi prezentase tablourile de familie și care o transforma într-un soi de caricatură a propriei persoane.

— Așadar, credeți că toți aceștia au fost, la rândul lor, adoptați? întrebă ea, pe un ton sarcastic. Ăsta-i rezultatul anchetei? Cu astfel de polițiști, criminalii pot să doarmă liniștiți.

Sarcasmul ei suna fals. Încerca să își bată joc de Niémans, dar vocea ei trăda teamă și descumpănire. Dacă franțuzul ăsta turbat avea să descopere, în cele din urmă, taina familiei von Geyersberg?

— De când v-ați făcut apariția aici n-ați descoperit nimic concret, continuă ea. Preferați să vă pierdeți timpul cu zvonurile și legendele din partea locului, cu toate superstițiile care ne orbesc de secole poporul. De fapt, ceea ce faceți nu-i o anchetă, e doar turism!

Fu rândul lui Niémans să înainteze câțiva pași.

— Aceste legende, după cum le-ați numit, au fost o sursă de inspirație pentru ucigaș. Dar sunt de acord, asasinul, sau asasinii, au un mobil obiectiv.

— Care ar fi acela?

— De mult timp încoace, familia von Geyersberg are o problemă de fertilitate. Prin urmare, au adoptat copii în fiecare generație, iar niște indivizi, Vânătorii Negri, au sarcina de a-i elimina înainte de a se reproduce.

— Cărați-vă de-aici și întoarceți-vă atunci când veți avea ceva serios să-mi comunicați!

Ignorându-i ordinul, Niémans se apropie.

— Vreți ceva concret? Philipp Schüller tocmai a fost găsit mort în laboratorul său. A fost ucis, mai exact. Descoperise diferența dintre

cariotipul lui Jürgen și al dumneavoastră și avea de gând să mă pună în temă.

— Schüller? întrebă ea, cu o voce pierită.

Chipul său căpătă deodată o expresie dezorientată.

— Iar acum aș vrea adevărul. Tot adevărul. N-avem timp de pierdut.

Laura se retrase, cu spatele spre peretele de sticlă. Dincolo de ea, pădurea părea că se agită, de parcă arborii ar fi vrut să-și smulgă rădăcinile din capcana pământului.

— Nu știu nimic, șopti ea.

Niémans mai făcu un pas spre ea. În subconștient, se aștepta ca, din clipă în clipă, să-i simtă parfumul, așa cum un soldat se-așteaptă ca, în orice moment, să calce pe-o mină.

Și totuși, nu simțea nimic. Nici urmă de parfum, doar mirosul atât de intim al pielii ei, udată de lacrimi. O senzație tainică și oarecum rușinoasă, ca plânsul în pernă.

— Cine ar mai putea fi oare la curent? Cine mai știe că Jürgen a fost adoptat?

Laura se repezi la el, strigând:

— ȚI-AM SPUS CĂ NU ȘTIU NIMIC!

Surprins de violența reacției Laurei, Niémans se retrase, dar contesa se agăță de el. Se trezi cu spatele lipit de peretele de sticlă, ținând-o în brațe.

Orice urmă de agresivitate polițienească i se topise. În timp ce-și chinuia mintea pentru a găsi un cuvânt potrivit ca să o liniștească, ea se îndreptă și se dădu înapoi, pentru a-l putea vedea mai bine.

Întreaga copilărie, Niémans adorase filmele western ale lui Sergio Leone și, în ciuda violenței din propria viață – căci, de-a lungul timpului, Niémans ucisese opt criminali – nu avusese ocazia să simtă pe propria piele un duel, secundele lungite de așteptarea tensionată a ceea ce avea să urmeze, pe viață și pe moarte.

Față în față cu Laura, deveni conștient că în sfârșit avea ocazia să trăiască acea senzație.

Cine avea să tragă primul?

Buzele calde și moi ale Laurei îi răspunseră.

Dacă ar fi fost într-un western, ar fi zăcut, deja, în praful drumului.

54.

Niémans avusese mereu o viziune egoistă despre amorul fizic. În vreme ce actul sexual este, prin însăși esența sa, o partitură pentru un duet, Niémans avea mereu impresia că unul dintre parteneri e mereu în plus. Că acea persoană în plus îi strica propria plăcere. Și nu gândea așa fiindcă și-ar fi dorit să uite de parteneră. Dimpotrivă, se gândea prea mult doar la ea. Nu era o interacțiune împărtășită, ci el pur și simplu se estompa. Fiecare noapte de amor pe care o trăise fusese ratată fiindcă era mereu îngrijorat dacă ceea ce făcea era bine. Avea o erecție impecabilă? Își săruta partenera în locurile potrivite? O mângâia așa cum trebuie? Se străduia să se comporte conform unui caiet de sarcini de a cărui valabilitate nici măcar nu era sigur.

Habar n-avea de unde îi venea această atitudine de valet sexual, căci, de cele mai multe ori, prea puțin îi păsa de cea cu care o făcea și nici nu avea obsesia de a-i oferi neapărat un orgasm. De altminteri, era convins că marea majoritate a femeilor simulau de minune plăcerea.

Explicația era de găsit, cel mai probabil, în firea sa incapabilă să se concentreze la mai mult de un lucru odată. Ca atunci când își conducea prețiosul Volvo. Își ținea mâinile pe volan, privea doar la drum și nu încerca să profite de peisaj. Era prea concentrat, asta era. Acesta era motivul pentru care Niémans nu era un bun amant. Era prea sec, prea reținut, prea silitor. Femeile, mereu atente la ceea ce le spunea instinctul, simțeau întotdeauna că acest colos viril era de fapt un tip rece, mult prea cerebral, incapabil să se bucure. Ca și cum ar fi ieșit la cină cu un tip prea ocupat să calculeze caloriile în loc să se bucure de gust.

În această noapte însă totul se potrivea de minune.

Era pe spate, cu umerii lipiți de un covor îmblănit, în timp ce Laura îl călărea, goală, și încerca între timp să îl dezbrace. Nu se mai gândea la ceea ce făcea, se lăsa în voia reacțiilor spontane provocate de degetele partenerei sale. Avea parte, în sfârșit, de o interacțiune neregizată, de o luptă corp la corp în stare pură, fiecare gest chemând un altul, fiecare plăcere înlănțuindu-se cu următoarea…

Abia îi deslușea silueta zveltă și coama bogată, mai întunecată decât bezna însăși, plutind deasupra sa, ca o furtună. Ca un orb ale cărui simțuri

sunt prin compensare amplificate, simțea plăceri nebănuite care-l asaltau de pretutindeni. Nu mai știa prea bine dacă ea îl săruta sau îl mângâia și nici de ce natură erau miile de atingeri care-i uneau, dar potrivirea dintre ei era cât se poate de reală, totală, dătătoare de amețeli plăcute.

Laura abia dacă-l atingea. Era ca o adiere, o răsuflare fierbinte, un murmur în vânt… Doar felul în care săruta era agresiv: cu gura deschisă larg și limba ascuțită strecurându-i-se printre dinți ca un șarpe, provocându-i deopotrivă plăcere și dorință, dar și un soi de spaimă nelămurită.

Brusc, mâna ei îi cuprinse sexul și îl conduse într-al ei. Senzația resimțită de Niémans fu de o intensitate pe care nu o mai trăise vreodată, de parcă în acel moment întreaga lui ființă s-ar fi concentrat într-o succesiune infinită de straturi ale plăcerii, suprapuse, compacte.

Și totuși, Laura părea imponderabilă, total lipsită de greutate. Fără îndoială, în clarobscurul încăperii, îi descoperise cicatricea și avea grijă să nu o atingă. Sprijinindu-și palmele pe șoldurile lui, ea luă o poziție similară cu a luptătorilor de sumo, o idee năstrușnică, având în vedere greutatea ei: cu picioarele depărtate, flexate, și cu sprijin pe călcâie. Pentru el, singurul punct de contact era inelul fierbinte ce-i împresura sexul.

Ea-și lăsă deodată capul pe spate, încordându-se, razele lunii luminându-i fața. Ceea ce-i fu dat lui Niémans să vadă îi îngheță sângele în vine. Ochii Laurei străluceau de furie, iar trăsăturile feței îi erau crispate, scoțându-i în evidență pomeții osoși. Pe cât diafană îi era atingerea trupului, pe-atât de rigide și dure îi erau trăsăturile feței.

În definitiv, era de înțeles. Fratele și vărul îi fuseseră asasinați, iar casa aceasta de sticlă, ca un conac transparent de la răscrucea vânturilor, dar și averea moștenită care o izola, toate acestea o preschimbaseră într-o pradă, în obiectul invidiei semenilor săi. De ce s-ar fi simțit oare împlinită în aceste clipe? Doar fiindcă avusese norocul să supraviețuiască? Doar fiindcă, întâmplător, în noaptea aceasta se tăvălea prin blănuri cu el?

Își găsiră în curând ritmul, într-o mișcare echilibrată, aparent fără sfârșit, cu trupurile și bătăile inimii la unison, ca un ansamblu de tobe japoneze… Niémans nu se drogase niciodată, dar era convins că o doză de drog i-ar fi oferit exact acest gen de împlinire fugară. Doar că, de astă dată, nu era o halucinație. Era aievea.

Laura se mișca fluent, ondulându-și umerii, iar trupul îi urma această

mișcare suplă, aproape instinctivă, urmând același tipar reluat mereu, ca o curgere. Lumea întreagă se rezuma la această ondulare. Când Niémans întoarse privirea spre peretele de sticlă, chiar și umbrele frunzișului și coroanele brazilor îi păreau a-și fi sincronizat legănarea cu mișcarea lor, oscilând fără încetare, explodând pe peretele opus, ca apoi să se regrupeze și să se dilate, în bătaia vântului.

Apoi veni explozia de plăcere și, brusc, polițistul își aminti care fusese semnificația cuvântului „orgasm” pentru el. Până acum, de fiecare dată, în momentul plăcerii culminante, când întreaga ființă i se încorda într-un spasm al voluptății, ochii minții sale îl vedeau apărând pe Réglisse, câinele din copilăria sa, care se strecura în întuneric în miezul intimității sale, smulgându-i organele genitale.

Însă în această noapte, Réglisse era însoțit de câini *röetken* feroce, gata să-l sfâșie și să-l jupoaie de viu. Niémans fu gata să urle însă, în chiar acea clipă, se întâmplă miracolul. Corpurile negre ale câinilor se risipiră în întuneric, devenind valuri de beznă, iar el simți că se pierde. Trupul i se relaxă, cufundându-se într-un abis de plăcere de nedescris, atotcuprinzătoare, sufocantă.

Unde dispăruseră câinii? Ceafa îi căzu la loc pe covor, iar capul său ras atinse pardoseala cu un zgomot sec. Acum nu mai era în stare decât să gâfâie și să geamă, răpus de lipsa de condiție fizică. Însă atinsese cu adevărat extazul.

Era încă în ea, ea era deasupra lui, cu trupurile îngemănate, unite, iar câinii nu mai lătrau ci așteptau cuminți; chiar și Réglisse era acolo, în mijlocul haitei, un câine bun, leneș și tandru.

Știu atunci că se vindecase, măcar pentru această noapte, în brațele ei, și-ar fi vrut să-i spună contesei cât îi era de recunoscător. Laura respira încet, cuibărită la pieptul lui, iar Niémans nu reuși să articuleze nici măcar un cuvânt, fie și în șoaptă, căci privirea și vocea deopotrivă îi erau înecate de lacrimi fierbinți.

55.

Ivana nu avusese ocazia să vadă castelul lui Franz von Geyersberg ziua; noaptea, în schimb, priveliștea era de-a dreptul șocantă, o culme a kitsch-

ului țipător. Turnurile oglindeau lumina lunii de parcă ar fi fost îmbrăcate în folie de aluminiu. Ferestrele lăsau să se întrevadă, din nișele lor, vitralii ca de catedrală. Zidurile erau atât de albe încât păreau sculptate în cretă, iar crenelurile, deschizăturile înguste de tragere și podul mobil dădeau senzația că această construcție era pregătită să reziste unui asediu.

În ciuda arhitecturii sale medievale, castelul părea că fusese terminat ieri. Sclipind în noaptea albastră, cu turnurile ascuțite și porțile boltite, clădirea amintea de acele biserici americane în stil gotic care vor să pară vechi, dar arată ca ieșite dintr-o cutie de Lego.

De când plecaseră de la Institutul Max Planck, nici ea și nici Kleinert nu-și descleștaseră fălcile. În momentul în care descoperise diferențele dintre cariotipul Laurei și cel al lui Jürgen, Ivana crezuse că avea, în sfârșit, o explicație pentru crime, dar entuziasmul i se stinsese repede. În cele din urmă, această informație nu lămurea nimic, ba dimpotrivă, făcea ca totul să fie și mai neclar.

Era limpede, Jürgen fusese adoptat. Și ce dacă? Fusese el ucis din acest motiv? Exact, susținea Niémans, care, însă, nu era la prima contradicție. În ajun, colegul ei fusese convins că Vânătorii Negri erau ucigașii moștenitorului grupului VG. Apoi se răzgândise și susținuse contrariul, că imitatorii naziștilor nu făceau altceva decât să îi protejeze pe aristocrați de blestemul căzut asupra lor, deci de ucigașul care elimina sistematic, generație după generație, pe unul dintre moștenitorii averii familiei. Acum însă era absolut sigur: braconierii cu motociclete Norton îl uciseseră pe cel „străin” de familie, fiul adoptat. Dar era oare și Max în aceeași situație? Dar dispăruții din generațiile precedente? Cine oare le ordonase să „facă curățenie?”

Trimiseseră agenții la Udo acasă, ca să verifice dacă cei doi veri ai Laurei erau frați biologici. Nu-și puneau mari speranțe în mărturisirile playboy-ului, drept care aveau în plan și să prelucreze probe ADN. Nu-i rămânea acum decât să urmărească desfășurarea evenimentelor.

De fapt, în adâncul sufletului, Ivana se temea. Simțea că Pădurea Neagră o împresura. Vânătorii Negri, cei care intenționaseră s-o lase fără degete, îi bântuiau tot timpul mintea. Erau aceiași indivizi care lăsaseră o fetiță nevinovată pradă câinilor *röetken*. Aceiași care odinioară înghesuiseră copii și femei, de-a valma, în incinta bisericilor din Bielorusia, iar apoi le dăduseră foc.

Nici măcar prezența lui Kleinert nu era de natură să o îmbărbăteze. Încercă să se concentreze asupra viitoarei lor însărcinări: interogarea bătrânului Franz în privința adopției și a fundației „Schwarzes Blut”.

— Mă lași pe mine să vorbesc, da?

Ivana se smulse din gândurile ei negre. Kleinert tocmai parcase în curtea castelului. Peisajul era pe potriva clădirii: fântâni arteziene care susurau și filigrane de piatră. Ceea ce o uimise cel mai mult pe Ivana era faptul că polițistul german ascunsese cu bună știință ofițerilor de la Stuttgart toate informațiile despre Vânătorii Negri. Așadar, era limpede că era hotărât să-i prindă pe ticăloși înaintea celor de la Omoruri, chiar cu prețul încălcării preasfintei proceduri regulamentare.

Coborâră din mașină. Pașii lor, pe aleea cu pietriș, produceau un sunet ce o duse cu gândul la pârâitul cartilajelor strivite într-o groapă comună. Când ajunseră în fața portalului înalt al intrării, Ivana nu se putu împiedica să se gândească că, dincolo de acesta, îi aștepta judecata de apoi.

Câteva minute mai târziu se aflau într-un salon vast, a cărui suprafață depășea cu siguranță două sute de metri pătrați. Majordomul care-i condusese aici se făcuse nevăzut. Aruncă o privire spre Kleinert. De când porniseră, neamțul părea îmbufnat, fără vreun motiv anume. Dar ea simțea că și el trece prin stări similare cu ale ei, că e epuizat și, în același timp, plin de surescitare.

Încăperea era luminată ca pentru o seară de bal. La capătul ei, o masă lungă din stejar lăcuit oglindea lumina din jur ca suprafața unei piscine. Pe peretele din dreapta se afla un șemineu în care-ar fi încăput fără nicio dificultate un cal pus la proțap. În vatră, focul pocnea domol. Ceva mai aproape se aflau mai multe canapele tapițate în culori întunecate și o serie de fotolii mari, ca niște tronuri. Totul sclipea în spațiul uriașei încăperi.

Se auzi un bâzâit similar cu al frezei unui dentist în surdină, iar Ivana resimți pe dată o săgeată dureroasă într-una dintre măselele de minte. La naiba, revino-ți!, își spuse ea, încercând să ignore senzația neplăcută.

Bâzâitul spori în intensitate, iar contele von Geyersberg își făcu apariția, chircit în scaunul său rulant. Nu arăta chiar ca Dracula, dar nici nu era prea departe. Era uscat ca iasca, doar piele și os, nu mai avea niciun fir de păr pe țeastă, sprâncenele abia i se distingeau, iar trăsăturile feței erau definite de osatura proeminentă. Părea o efigie sculptată în piatră, doar în fundul orbitelor strălucea o privire de prădător aflat la pândă.

— Domnule conte…, începu Kleinert în germană. Îmi pare rău că vă deranjăm la o oră atât de târzie. Vom încerca să nu vă reținem prea mult.

La dracu', uite că amicul Kleinert e deja cu pantalonii-n vine, își spuse Ivana. Unde dispăruse oare polițistul hotărât și plin de aplomb, care ascundea procese-verbale și voia să le-o ia înainte colegilor de la centru?

— Ce vreți de la mine? întrebă sec bătrânul Franz.

Mânată de o inspirație de moment, Ivana interveni, vorbind în franceză:

— Sunt locotenent Ivana Bogdanović, de la poliția franceză. Lucrez cu comandantul Niémans, pe care ați avut deja ocazia să-l întâlniți.

— Îmi repet întrebarea, rosti contele în franceză, adresându-i-se lui Kleinert. Ce vreți de la mine?

Neamțul se pregătea să-i răspundă, însă Ivana i-o luă înainte:

— Am venit să vă punem câteva întrebări cu privire la anumite informații aparte legate de familia dumneavoastră.

Franz catadicsi, în sfârșit, să o bage în seamă:

— Dacă vă referiți cumva la uciderea celor doi nepoți ai mei, mă văd nevoit să constat că aveți o abordare ciudată.

Ivana înaintă spre bătrânul aflat în scaunul cu rotile, care nu îi invitase deocamdată să ia loc. În jur, încăperea somptuoasă evoca un bal într-un palat pustiu, din care lipseau însă dansatorii și curtenii, și unde totul se învârtea în jurul unui bătrân infirm.

— Nu mă refeream la crime, îi replică ea, tăios. Jürgen și Laura nu erau cu adevărat frați. Am inițiat o investigație pentru a determina, printr-o comparație a ADN-urilor, dacă între Udo și Max există sau nu o legătură biologică. Nu am fi deloc mirați dacă aceasta n-ar exista. Aveți vreo explicație în această chestiune?

Contele rămase cu gura căscată, iar Ivana jubilă în sinea ei, cedând clasicului complex al proletarului care-i vede pe cei bogați și puternici puși în încurcătură. Da, era patetică.

De fapt, bătrânul părea ușurat.

— Veniți încoace, porunci el, indicându-le una dintre canapelele din apropierea șemineului. Am să vă explic.

56.

Se așezară deodată, fără să scoată o vorbă. Franz ocoli un covor și o masă scundă și se opri de cealaltă parte a șemineului, ușor oblic, de parcă ar fi intenționat să-și pună în valoare profilul osos în lumina flăcărilor din vatră.

Ivana trebuia să facă eforturi pentru a se concentra, căci sala aceasta era prea puternic luminată, iar asta o tulbura. Mobila, decorațiunile, covoarele scumpe și încărcate de istorie alcătuiau antiteza perfectă a tot ceea ce Ivanei îi fusese dat să cunoască de-a lungul existenței sale.

— Nici Max și Udo nu sunt frați cu adevărat, rosti contele cu vocea-i cavernoasă. N-are rost să vă osteniți să faceți cine știe ce analize complicate.

— Care dintre ei a fost adoptat? întrebă Kleinert.

— Max.

Cei doi polițiști schimbară o privire: o logică ascunsă părea să iasă la iveală. Ucigașul își alesese drept pradă copiii străini de familie.

— Familia von Geyersberg a avut dintotdeauna probleme de fertilitate, urmă bătrânul Franz. Ferdinand a fost primul care l-a adoptat pe Jürgen, iar Herbert l-a luat acasă pe Max la scurt timp după aceea.

— Dar Laura și Udo?

— Au fost odraslele naturale ale fraților mei. Așa cum se întâmplă adesea, după finalizarea adopțiilor, soțiile lui Ferdinand și Herbert au reușit, în sfârșit, să rămână însărcinate.

Și de astă dată, Niémans intuise corect: prin cele două crime, familia era purificată de sângele străin. Oare cei care își asumaseră această sarcină fuseseră Vânătorii Negri? La ordinul cui? Și de ce așteptaseră oare ca „intrușii” să fi împlinit treizeci de ani înainte de a-i elimina?

Erau niște întrebări prea directe pentru a fi puse acum. Poate mai târziu…

— Faptul că doi copii din familia dumneavoastră au fost uciși în împrejurări similare, într-un interval mai scurt de-o săptămână, nu vă pune pe gânduri?

Franz ridică din umeri, de parcă ar fi încercat să se descotorosească de o manta invizibilă.

— Nu știu ce să zic… Max abia a fost asasinat, continuă el, pe un ton mai scăzut. N-am avut încă timp să mă gândesc la asta. Eu…

— De ce nu ați spus celor de la poliție despre adopții?

— V-am spus, cea de-a doua crimă a avut loc abia noaptea trecută. Eu…

Se opri și-i privi pe rând, cu ochii săi pătrunzători.

— Chiar credeți că există o legătură între adopții și crime?

Ivana se ridică și făcu câțiva pași, apropiindu-se de conte. Simți pe dată căldura puternică emanată de focul din vatră, unde câțiva butuci groși ardeau cu flăcări mari.

— Dar dumneavoastră nu ați avut niciodată copii? își continuă ea salva de întrebări.

Franz zâmbi stânjenit.

— Sterilitatea a fost mereu o posibilitate cât se poate de reală în familia noastră. Prin urmare, eu, un infirm… N-avea niciun rost să-mi încerc norocul. I-am lăsat pe frații mei să ducă mai departe numele familiei. De altfel, n-am fost niciodată căsătorit.

Omul acesta se lăsase mereu eclipsat de cei din jurul său, nu avusese urmași și nu își manifestase interesul pentru a se implica în activitatea grupului VG. Iar această situație o datora fratelui său Ferdinand, cel din pricina căruia era țintuit în scaunul cu rotile. Ar fi fost suspectul ideal, căci avea din plin motive cât se poate de serioase. Ei însă ignoraseră această pistă. De ce?

Desigur, Franz ar fi fost incapabil să comită cele două crime, iar alibiurile sale în ambele cazuri fuseseră verificate. Însă Vânătorii Negri lucrau pentru el…

În realitate, exista un fapt care nu se potrivea deloc cu această ipoteză: un om care-ar fi ales să se răzbune pe frații săi prin mijlocirea urmașilor nu i-ar fi ales drept victime pe cei adoptați, ci, dimpotrivă, s-ar fi îndreptat împotriva odraslelor biologice. Și încă ceva: ipoteza aceasta ignora cu totul victimele din generațiile anterioare: dacă Franz fusese cel care pusese la cale aceste crime, cine era cel care le ordonase pe cele din trecut?

Ivana riscă, orientând discuția pe un alt făgaș:

— În trecut, mai mulți dintre moștenitorii din familia dumneavoastră au dispărut. Și aceștia fuseseră adoptați?

— La cine vă referiți?

Ivana avea o memorie fotografică, astfel încât începu să recite:

— Herbert von Geyersberg a dispărut în largul Insulelor Grenadine în 1988. În 1966, Dietrich von Geyersberg a dispărut fără urmă, de parcă s-ar fi evaporat. În 1943, Helmut von Geyersberg a murit în Franța, ca urmare a

unui sabotaj feroviar pus la cale de Rezistența franceză. În 1944, vărul acestuia, Thomas, a murit și el, tot în Franța, în timpul debarcării americanilor. În niciunul dintre aceste cazuri, cadavrele celor dispăruți n-au mai fost găsite…

— Insinuați că ar fi fost cu toții asasinați?

— Îmi repet întrebarea: au fost acești membri ai familiei dumneavoastră adoptați?

— Nu… Nu cred. Habar nu am.

Ivana simțea că ia foc, dar bătrânul părea cu totul insensibil la căldură.

Se aplecă asupra lui, apucând cotierele scaunului cu rotile.

— În schimb, eu cred că vă bateți joc de noi! strigă ea.

Franz nici măcar nu tresări, nu avu nici măcar o reacție. Fie era copleșit de tragediile întâmplate, căci nu-i chiar de colo să-ți pierzi doi nepoți în mai puțin de-o săptămână, fie nu era chiar atât de ușor impresionabil.

Ivanei nu-i fu dat să mai insiste. Kleinert o apucă de gulerul hainei și o trase înapoi cu putere. Mișcarea îi tăie răsuflarea, așa că se trezi tușind, încercând să-și recapete suflul. Foarte drăguț. Kleinert o împinse, determinând-o să se așeze pe canapea, iar expresia de pe chipul lui era fără echivoc: Stai cuminte!

— Îmi cer scuze în numele colegei mele din Franța, rosti el, pe un ton umil. Urgența anchetei…

Franz se dădu înapoi cu scaunul său pe rotile, îndepărtându-se de șemineu. Chipul său palid părea sculptat în marmură.

— O să vă lăsăm acum, urmă Kleinert, îndatoritor. Apreciem amabilitatea de a ne fi primit chiar și în aceste circumstanțe deloc fericite și…

Ivana sări în picioare, proțăpindu-se în fața infirmului.

— Categoric nu. N-am terminat încă.

— Ivana!

Kleinert porni spre ea, dar fata, fără să se întoarcă, îi făcu semn să se oprească. Mesajul ei era limpede: Nu te mișca!

— Îl cunoașteți pe Johann Bruch?

— N-am auzit niciodată numele acesta.

— E unul dintre angajații Fundației „Schwarzes Blut”.

— Fundația noastră are peste o sută de angajați.

— Nu e adevărat. Fundația n-are decât o mână de oameni pe statul de

plată, cu toții foști infractori.

Bătrânul huhurez părea să-și fi găsit o poziție mai comodă în fotoliu, ca o fosilă în scoica sa împietrită.

— Omul despre care vorbiți a încălcat legea?

— Johann Bruch are o crescătorie de câini din rasa *röetken,* care este interzisă în Europa.

— De fapt, pentru cine lucrați dumneavoastră? Pentru cei de la Omoruri sau pentru WWF?

— Știați despre crescătorie? ridică Ivana tonul, ignorând ironia interlocutorului său.

Din nou, doar o ridicare din umeri în chip de răspuns.

— V-am spus și repet: nu-l cunosc pe acest om, rosti Franz, pe un ton autoritar. Cât despre o crescătorie ilegală de câini… nu mi se pare un păcat capital. Oricum, nu văd care e legătura cu moartea lui Jürgen și a lui Max.

— Un *röetken* a atacat-o pe Laura von Geyersberg acum două zile.

Franz catadicsi să ridice din sprâncene.

— Vă referiți la câinele din parc?

— De ce țineți morțiș să faceți pe prostul?

Ivana stătea în fața lui, cu picioarele ușor depărtate și mâinile în șolduri, de parcă s-ar fi aflat pe teren propriu, într-un comisariat de poliție. Se săturase să se mai poarte cu mănuși.

— Nu știu despre ce vorbiți.

Bătrânul încercă să-și rotească scaunul cu rotile pentru a se îndrepta spre ieșire. Ivana îi blocă trecerea. Kleinert nu interveni: fără îndoială, era șocat de obrăznicia ei; pe de altă parte, ceva îl îndemna să presupună că, acționând în acest fel, Ivana avea șanse să obțină o informație utilă.

— Cu ce se ocupă, de fapt, Fundația „Schwarzes Blut”?

— Asociația noastră se ocupă de gestionarea florei și faunei din pădurile familiei și…

— Vreau să știu care e adevăratul ei domeniu de activitate.

— Cum adică? La ce vă referiți?

— Mă refer la vânătorii criminali care fac pe grozavii, călare pe motocicletele lor Norton. Mă refer la ticăloșii care și-au asmuțit câinii asupra unei biete fetițe.

Franz dădu din mână a lehamite.

— Deveniți obositoare…

— Indivizii aceștia fie vă protejează, fie vă amenință. Sau poate și una, și cealaltă. Cu ce anume vă au la mână?

Fără să-și dea seama, Ivana se aplecase pentru a fi la nivelul lui și îi striga toate acestea în față. Așa cum nu fusese deranjat de căldura flăcărilor, Franz nu părea deloc tulburat de agresivitatea tinerei femei.

— Dați-mi voie, vreau să trec, spuse bătrânul Franz, ocolind-o. Nu mai avem ce discuta.

Ivana nu schiță niciun gest pentru a-l opri.

— Dar despre Vânătorii Negri ce-mi puteți spune? răcni ea în urma lui.

Franz se făcuse deja nevăzut în întunericul de pe un culoar.

Kleinert, care se apropiase pe nesimțite, îi șopti la ureche:

— E-n regulă, hai să mergem.

Ea nu-i opuse deloc rezistență. Tonul lui fusese identic cu cel al unui infirmier dintr-o secție de psihiatrie.

57.

– Mulțumesc din suflet, mi-ai fost de mare ajutor. Extraordinară muncă de echipă! Pe bune!

— Nu înțelegi deloc cum merg lucrurile în Germania.

— Îmi cunosc foarte bine îndatoririle de polițist!

Se retrăseseră în mașina lui Kleinert, iar neamțul întârzia să pornească motorul. În interior plutea un miros de detergent, amestecat cu parfum de santal. *Halal polițist.*

Ivana realiză, cu oarecare întârziere, că începuseră să se tutuiască, iar furia i se mai domoli.

— Deasupra căminului era un tablou cu trei tineri, explică el. L-am recunoscut pe Franz, în perioada în care încă mai putea să umble. Ceilalți doi erau, probabil, Ferdinand și Herbert.

— Și ce-i cu asta?

— Toți trei stăteau în aceeași poziție, cu mâna dreaptă în șold, uite-așa.

Întorcându-se pe jumătate, Kleinert puse mâna stângă peste cea dreaptă.

— M-am uitat mai atent și am observat că toți trei își încrucișau discret arătătoarele de la cele două mâini.

— E un semn anume? Înseamnă ceva concret?

— Ar putea fi grenadele încrucișate, simbolul Vânătorilor Negri.

— Vrei să spui că…

— Cei trei frați s-au considerat dintotdeauna moștenitorii acestei miliții. I-au eliberat pe braconieri, violatori și criminali, dar, în realitate, ei erau șefii. Nutreau un respect deosebit pentru Sonderkommando.

— Dar cu ce scop? Doar fiindcă le plăcea să se joace de-a motocicliștii naziști?

— În primul rând aveau rolul de a menține ordinea.

— Hai s-o lăsăm baltă cu asta. Grupul VG produce piese electronice. N-au nevoie de niște băieți solizi pentru a le apăra brevetele și circuitele.

— Sunt de acord. Iar povestea cu fata yenișilor nu s-a mai repetat. Dacă ar fi fost vinovați de alte agresiuni, am fi găsit cu siguranță dovezi în acest sens. Aceşti Vânători Negri au, așadar, un alt scop.

— Adică? Eliminarea copiilor adoptați din familie?

— Asta e una dintre ideile lui Niémans, dar eu cred că greșește. Dimpotrivă, cred că Vânătorii au misiunea de a-i proteja pe cei din familia von Geyersberg împotriva unui ucigaș recurent, care a acționat și continuă să acționeze de-a lungul istoriei.

— „De-a lungul istoriei”? Tu auzi ce spui?

— Știu că sună ca dracu’, încuviință el, cu amărăciune în glas.

— Dacă într-adevăr au rolul de a-i proteja pe membrii familiei von Geyersberg, înseamnă că nu e cine știe ce de capul lor. De fiecare dată, tinerii von Geyersberg au dispărut.

De parcă i-ar fi venit brusc o nouă idee, polițistul se apropie puțin de Ivana. Ea reuși să-i adulmece mirosul, în ciuda aromei predominante a dezodorizantului din mașină. Mirosea a un amestec de tămâie și mirodenii, care o duse cu gândul la ceaiurile tibetane. În mintea ei, frumosul mușchetar se preschimbă într-un călugăr din Himalaya. *Liniștește-te, fato*!

— Un lucru e sigur, continuă el. Niémans s-a înșelat în privința celor întâmplate noaptea, în parc. Câinele nu era acolo pentru a o ataca pe contesă, ci pentru a o proteja. *Röetkenul* l-a atacat pe Niémans fiindcă a crezut că el e ucigașul.

Ivana începea să simtă începutul unei migrene. Gândurile i se pierdeau, asemenea ecourilor ce se ciocnesc de pereții unui labirint care nu duce nicăieri.

— Vânătoarea în stil *pirsch,* Vânătorii Negri, adopțiile. Când vom

descoperi care e legătura între aceste trei elemente, vom ști cine e ucigașul. Sau, măcar, ce anume l-a determinat să ucidă, concluzionă Kleinert, pornind motorul.

Ivana scoase o țigară și coborî geamul portierei. Închise ochii și-și lăsă capul pe spate. Mașina o luă din loc, împroșcând pietrișul de sub roți. Aerul proaspăt îi biciuia fața. Cu ochii închiși, Ivana își imagină că, din când în când, Kleinert arunca pe furiș câte-o privire spre ea. Se simțea ca frumoasa din pădurea adormită, prințesa de neatins…

Astfel trecu un timp, tăcerea împletindu-se cu vântul înghețat pentru a-i învălui pe amândoi în nemișcarea și în nedumerirea lor. Mergeau fără să știe încotro și asta era minunat.

Deodată, Ivana își dădu seama că Kleinert încetinise. Deschise ochii: mașina o apucase pe un drumeag ce se afunda în pădure. O cuprinse panica și simți în gură un gust amar de fiere.

Strângea deja patul revolverului atunci când polițistul își așeză cu blândețe mâna peste degetele ei crispate. Ajunseseră într-un luminiș înconjurat de pini, luminat doar de farurile mașinii.

Își simțea falangele degetelor înghețate sub mâna caldă a lui Kleinert, ca niște cuburi de gheață într-un pahar de apă călduță.

— Nu-ți fie teamă, îi șopti el.

— Nu mi-e teamă niciodată.

— Dimpotrivă, eu cred că ți-e teamă tot timpul și că faci eforturi disperate ca să ascunzi asta.

Vorbea aproape fără să deschidă gura, ca un ventriloc. Își retrăsese mâna, iar ea îi simțea deja lipsa.

— De ce ne-am oprit? îngăimă ea.

— Fiindcă vreau să știm cum stăm.

— M-am săturat să tot stabilim cum stăm în privința Vânătorilor și a…

— Mă refeream la noi doi.

Are de gând să-și părăsească soția, își spuse ea. Supraviețuise unui război și unui tată ucigaș, trecuse cu bine peste perioada neagră a drogurilor pe care și le băga în venă într-o pivniță insalubră și peste uciderea traficantului care o aproviziona, era polițistă și trăia zi după zi la un loc cu violența. Cu toate acestea, în minte îi veneau astfel de gânduri. *Vai de capul tău, fato…*

— Nu le-am vorbit despre Vânătorii Negri colegilor de la Stuttgart. Ei

vor fi de-acum ocupați cu autopsierea lui Max și cu verificarea alibiurilor celor din anturajul acestuia. Cât despre Niémans, el o va interoga pe contesă și va bate câmpii până dimineață. Avem toată noaptea la dispoziție, Ivana. Putem să-i strângem pe toți angajații Fundației „Schwarzes Blut” și să-i luăm la întrebări fără menajamente.

Încă o dezamăgire. Dar, la urma urmei, poate că era mai bine așa. În vreme ce dragostea e trecătoare, munca a fost dintotdeauna singura valoare sigură.

— Sub ce acuzație i-am aresta?

— Nu va fi nevoie de nicio formalitate. Suntem doar noi doi și avem la dispoziție câteva ore bune pentru a-i stoarce de tot ce știu. Căci indivizii ăștia știu tot, crede-mă!

Tabloul de bord își proiecta luminițele pe chipul lui, puncte mici în diferite nuanțe de verde… Interiorul mașinii semăna cu un bar karaoke. Ivanei îi venea tot mai greu să reziste…

Într-un ultim efort de a-și păstra cumpătul, își luă în mână telefonul.

— Ce faci?

— Îl sun pe Niémans.

— Îl chemi pe tăticu' în ajutor?

Ivana fu cât pe-aci să-i răspundă cu o înjurătură, dar mobilul o opri în ultimul moment, începând să vibreze.

E Niémans, gândi ea, apoi își plecă privirea și văzu că nu mentorul său era cel care o suna. Simți un nod în gât și respinse apelul.

— Din nou frumosul misterios?

Ivana nu-i răspunse, cu ochii pironiți pe ecranul telefonului.

— Cine e cel care te sună și nu spune nimic?

Kleinert stătea rezemat de cotiera dintre scaune, într-o atitudine ce-l făcea să pară mai degrabă un șmecheraș de pe plajă care încearcă să o agațe decât un coleg atent.

Ea rămase tăcută, jucându-se cu telefonul, trecându-l dintr-o mână într-alta.

— E fiul meu, rosti ea, cu glas scăzut.

Imediat după aceea, ridică privirea, convinsă că avea să-i vadă expresia surprinsă, decepția, poate chiar dezgustul. Kleinert însă nu lăsă să i se vadă niciun sentiment. Un adevărat polițist, mereu gata pentru ce e mai rău.

— Când tu ești plecată, e în grija tatălui? întrebă el.

— Nu are tată.
— Ce vârstă are?
— Șaptesprezece ani.
— Cine are grijă de el?
— Niște oameni.
— Adică?
— Tu ce crezi? izbucni ea, pe neașteptate L-am avut la cincisprezece ani. Nu m-am ocupat niciodată de el. A crescut la orfelinat și în plasamente familiale.
— Și acum?
— Acum? Mă urăște. Mă sună, fără să rostească vreodată vreun cuvânt, dar nici nu e nevoie. Ceea ce aud eu e suma a șaptesprezece ani de furie și resentimente.
Kleinert se retrase, lăsându-i spațiu pentru a-și reveni, ca un boxer care respectă numărătoarea arbitrului.
— Vrei să știi de ce nu am avut niciodată grijă de el?
— N-am să te întreb nimic.
— Dar poți să mă întrebi, nu mă supăr! râse ea, forțat. Vrei să știi cum de pot să fiu o mamă denaturată? Cum…
Fără vreun cuvânt și fără să-i dea răgaz să reacționeze, să deschidă portiera și să fugă în pădure, Kleinert își lipi buzele de ale ei.
Avea buze fierbinți. Nimic care să-i amintească de Pădurea Neagră. Funcționarul mușchetar călugăr tibetan se preschimbase într-un tuareg așezat pe marginea incandescentă a unei fântâni secate.
Ivana se lăsă în voia simțurilor, spunându-și că răceala lui aparentă era doar o carapace. O seră sub al cărei înveliș creșteau flori pe cât de frumoase, pe-atât de periculoase.
Ideea o descumpăni căci, în aceste clipe, se simțea rece, ca un sanctuar pustiu, în care nu cresc nici flori și nici vreo altă urmă de viață.

III. UN GLONTE CURAT

58.

Niémans se trezi lipit de blana aspră, neagră și uscată a fiarei.

Tresări violent și se ridică, pradă unui acces de groază pură. O clipă mai târziu își dădu seama că „fiara” era doar covorul de blană pe care, în noaptea trecută, se desfășuraseră ostilitățile dintre el și Laura.

Pe pipăite, își căută ochelarii și încercă să-și dea seama mai exact unde se afla. Încăperea era luminată din plin, prin pereții de sticlă. Focul din șemineu era stins. Între fotolii și canapea, pe pardoseală erau împrăștiate hainele dezbrăcate febril în noaptea precedentă. Mirosea a frig și a cenușă rece.

Era ora șapte și douăzeci. *La naiba*! Dormise chiar acolo, pe jos, înfășurându-se în covor ca un *om fără adăpost în păturica sa, pe-o bancă din parc. Bravo, domnule polițist*! Încercă să-și amintească cele întâmplate în seara precedentă. Doar amintirea răzleață și întunecată a unor clipe nelămurite îi răspunse la chemare, nimic care să-i provoace o plăcere întârziată.

Și, mai ales, nu era aici nicio urmă a Laurei.

Nu prea îi venea să creadă că plecase de lângă el să-i pregătească micul dejun.

— Laura? rosti el, ridicându-se.

Însăși natura tăcerii era, în sine, un răspuns: nici măcar un zvon de mișcare sau de prezență umană.

Niémans continuă să o strige pe contesă în timp ce-și punea cureaua și-și încheia nasturii cămășii. Își puse haina și traversă încăperea, nimerind în camera în care luaseră cina împreună cu Max și Udo. Se întoarse și, în direcția opusă, dădu de o bucătărioară în stil american. Era pustiu și domnea o ordine impecabilă.

Plimbându-se prin paralelipipedul cu pereți de sticlă, se gândea la ce făcuse în noaptea precedentă și nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. Pentru un polițist, a te culca cu un martor nu-i

tocmai cea mai grozavă idee. Faptul că se culcase cu Laura era însă o greșeală de neiertat: suspectă și martor în dosar, deopotrivă, contesa ar fi trebuit să fie ultima persoană de care să se apropie.

În minte îi reveniră noi fragmente de amintiri: frânturi de plăcere ambiguă, ce-i întorceau pe dos măruntaiele, ca un rău de mare de nesuportat. Înflăcărări palide, ce-i aprindeau fulgere în minte, ca stelele verzi după un pumn în figură.

Încerca să nu se gândească la noaptea trecută, dar părea că noaptea însăși nu-i dădea pace, îi revenea în minte în valuri violente, trăgându-l după sine, tot mai adânc, spre abis, amenințând să-l zdrobească de stânci.

— Laura?

Urcând scările, în minte îi reveniră alte imagini. Laura, expirând zgomotos. Laura dându-și capul pe spate, încordându-se toată… Niciodată nu reușise să înțeleagă starea animalică ce îi cuprindea pe oameni atunci când trăiau atingeri atât de intime, ba chiar nu voise să admită că o astfel de stare putea să existe. Până acum.

Porni pe culoarul cu lambriuri, lovindu-se de câteva ori de pereți și pragurile de sus ale ușilor: s-ar fi zis că toți cei trăitori la începutul veacului XX sufereau de nanism. Aruncă o privire în fiecare încăpere: nu găsi nicio ușă încuiată, dar nici vreun suflet sau ceva de mâncare.

Ajunse în camera care-i fusese repartizată în prima noapte, la prima sa vizită, deschise fereastra larg și aruncă o privire afară. Aerul proaspăt îi făcu bine. O ușoară umezeală plutea în aer: ceața de peste noapte, pe cale să se preschimbe în rouă.

Autoturismul de teren al Laurei era parcat în curte. Așadar, contesa nu plecase nicăieri, sau, dacă o făcuse, nu plecase cu propria mașină. Dar unde era? La capelă, să se reculeagă la mormântul fratelui său?

Întinzând mâna pentru a închide geamul, simți pe cămașă mirosul Laurei impregnat în mânecă. Era un parfum aspru și sec, cu o vagă undă de ars, de parcă țesătura ar fi trecut prin flăcări.

Coborî scările și traversă din nou salonul. Se gândea că poate Laura îi lăsase vreun mesaj. În buzunarul hainei își găsi telefonul. Niciun semn, bineînțeles, de la contesă. În schimb, avea o duzină de mesaje de la Ivana, de-a lungul întregii nopți. Tânăra de origini slave reușise, fără îndoială, să afle noutăți, câtă vreme el sforăise netulburat.

Înainte să o sune, poposi în bucătărie și-și vârî capul sub robinet. Nu era

o senzație tocmai plăcută, dar era cea mai bună modalitate pentru a-și limpezi mintea. Puștoaica avea să fie furioasă, iar el trebuia să-și adune toate puterile pentru a-i face față.

Reveni în salon și se pregătea să formeze numărul Ivanei, când observă un detaliu care-l făcu să înghețe.

Din rastelul de pe perete lipsea o armă. Și nu era o armă oarecare, ci tocmai pușca de culoarea antracitului, cea sculptată parcă dintr-o singură bucată de metal, despre care Laura spunea că i-ar fi aparținut tatălui său. O armă aparte, construită anume pentru *pirsch,* capabilă să lovească o țintă de la distanța de două sute de metri.

Cu siguranță, Laura luase cu sine și o mână de cartușe dintre cele turnate anume pentru această armă, proiectilele al căror vârf moale le permitea să cauzeze un maximum de distrugeri.

Niémans se așeză într-un fotoliu, încercând să reconstituie în minte cele petrecute din ajun până în acel moment. Pe parcursul discuției sale cu Laura, pronunțase un cuvânt sau mai multe care o determinaseră pe Laura să își dea seama cine era ucigașul fratelui său. În chip de diversiune, ea făcuse dragoste cu el (mulțumiri, doamnă!), apoi așteptase ca el să adoarmă și plecase, cu arma în mână, să-și ducă la capăt răzbunarea. Dar ce anume spusese, pentru Dumnezeu? Ce anume înțelesese contesa, iar el nu?

Telefonul său începu să sune, iar Niémans tresări atât de violent încât fu gata să cadă pe spate.

— Ce dracu' faci, Niémans? urlă Ivana din difuzor. Te-am căutat toată noaptea, nenorocitule!

— Ți-am… Ți-am spus unde plec: să stau de vorbă cu contesa.

— Da, dar n-am crezut că asta înseamnă că ai de gând să-ți petreci noaptea cu ea!

Încercă o diversiune cam șchioapă, răstindu-se la rândul său:

— Mă lași? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat să primim în noaptea asta lista apelurilor lui Schüller, iar ultima persoană pe care a sunat-o, cu o oră înainte de a fi ucis, a fost Laura von Geyersberg.

Niémans nu reuși să găsească niciun răspuns potrivit.

— Prin urmare, te-ai culcat cu suspecta noastră numărul unu, sublinie Ivana.

— Unde ești?

— În fața ochilor tăi.

Niémans ridică privirea și văzu, dincolo de peretele de sticlă, o serie de mașini de poliție care tocmai intrau în curtea cu pietriș. Mașinile erau verzi, în nuanța sticlelor de bere, iar girofarurile lor aruncau fulgere albăstrii ce aminteau de întinderea lacului Titisee. Una, două, trei, patru mașini derapară la frânare, împroșcând cu pietriș, iar din ele se revărsară o mulțime de polițiști în uniformă.

Cuprins de un început de panică, Niémans își fixă tocul armei la centură și își îmbrăcă paltonul. *Puțină demnitate, tovarăși*! Porni în goană spre ieșire pentru a-i întâmpina pe noii sosiți, dar ușa era deschisă, iar polițiștii, cu armele în mâini, se răspândeau deja spre toate colțurile clădirii inspirate de arhitectura Bauhaus.

Nimeni nu-l băgă în seamă. Aveau treabă cu contesa, nu cu un polițist de rahat care, încă de la începutul anchetei, călcase doar în străchini și ignorase prostește o grămadă de dovezi. Kleinert își făcu apariția; nu părea nici triumfător, nici prăbușit, ci doar sătul de această anchetă care avansa într-o spirală aparent fără sfârșit. Părea că îmbătrânise o mie de ani și nu mai semăna nici cu vreun funcționar german, nici cu un mușchetar. Mai degrabă cu Troțki în zilele dinaintea morții.

Îl măsură din priviri pe Niémans, apoi, fără să scoată o vorbă, se alătură oamenilor săi care începuseră percheziționarea clădirii. Unde era însă Ivana? Niémans își spuse că doar ea avea să-l poată scoate din această situație penibilă. Se înșela însă.

— Ei, ești mândru de tine? întrebă ea, făcându-și apariția în prag.

— Ivana…, murmură el.

Își simțea capul greu, ca într-o mahmureală de zile mari. După extazul nopții de amor, revenirea cu picioarele pe pământ căpăta coordonatele unei prăbușiri dezastruoase.

— S-au limpezit lucrurile, în sfârșit. Nu datorită ție, desigur.

— Hai, spune-mi.

— Ți-am spus deja ce era mai important. Ultimul telefon dat de Schüller a fost adresat contesei.

— Asta nu dovedește nimic.

— Nu, dar putem presupune că doctorul i-a spus ceva care a determinat-o să reacționeze și să dea fuga la laborator.

— Asta-i doar o simplă speculație, îi replică el. N-a văzut-o nimeni

acolo.

— Ba tocmai c-a fost văzută. Unul dintre cercetători i-a văzut mașina de teren în parcarea institutului, exact la ora la care s-a produs crima.

În spatele său, polițiștii își vedeau de treabă, comunicând prin interjecții în limba germană, aceeași limbă pe care fusese învățat să o urască în copilărie. Limba celor răi. Limba naziștilor. Fulgerele albăstrii ale girofarurilor se amestecau cu lucirile arămii ale zorilor, preschimbând pereții de sticlă în tablouri abstracte.

Prins ca într-o cușcă a lui Faraday, Niémans se văzu arestat, condamnat și exilat. Nu pentru crimele pe care le comisese, ci pentru flagrantul delict de prostie cu asupra de măsură și naivitate.

59.

Ivana și Kleinert lucraseră toată noaptea. Lista cu apelurile lui Schüller sosise abia spre dimineață, dar înainte ca acest lucru să se fi întâmplat, cei doi îi arestaseră sau ordonaseră arestarea principalilor membri ai Fundației „Schwarzes Blut". Polițistul german nu mai ținuse seama de procedură și nici de faptele obiective. Pur și simplu aruncase năvodul și-i adunase pe toți cei care i-ar fi putut furniza vreo informație utilă. În plus, făcuse acest lucru fără știrea colegilor săi de la Omoruri.

Se îndreptau acum spre sediul central al Poliției din Freiburg, pentru a-i interoga pe cei arestați. Niémans habar nu avea dacă urma să-i permită să asiste la interogatorii. Așezat pe bancheta din spate, privea pe geam la brazii care defilau cale de kilometri, ca un copil cuminte. Cel puțin nu-l încadraseră printre suspecți…

Kleinert turuia în germană în receptorul stației radio, conducând cu o singură mână, iar Ivana era cufundată în studierea iPad-ului său, adunând, fără îndoială, noi informații. Tot în germană, desigur.

— Ce naiba faceți? întrebă Niémans, fără să încerce să-și ascundă proasta dispoziție.

— Am pus-o sub urmărire pe Laura și am dat-o în consemn la frontiere.

— E o prostie.

Kleinert îl fulgeră din priviri, prin intermediul oglinzii retrovizoare.

— Tacă-ți fleanca, Niémans. De la începutul anchetei ai nimerit-o ca

nuca-n perete. Ne-ai bătut la cap cu ipoteza accidentului de vânătoare, fără vreun rezultat. Ne-ai convins că Vânătorii Negri au atacat-o pe contesă, dar s-a dovedit că era exact pe dos: câinele o apăra pe Laura de tine. Ulterior, ne-ai făcut capul mare cu povestea blestemului familiei von Geyersberg și, din nou, n-am ajuns nicăieri. În sfârșit, ne-ai convins că mobilul crimelor a fost adopția. Ce anume am câștigat de aici? Nimic, în afară de un cadavru în plus. Acum avem, în sfârșit, o suspectă și n-avem de gând s-o lăsăm să ne scape doar fiindcă „intuiția" ta îți șoptește că ne înșelăm.

Ivana avea privirea pironită înainte, spre axul drumului. De când urcaseră în mașină nu-i mai adresase niciun cuvânt sau măcar o privire. Nu-i putea vedea decât ceafa și creștetul capului.

— Și ce motive spuneți voi c-ar fi avut Laura să îl ucidă pe Schüller? întrebă din nou Niémans.

— L-a ucis fiindcă doctorul descoperise că ea și Jürgen nu erau, de fapt, frați.

— Așadar, recunoști că adopția a jucat un rol în întregul caz. Vânătorii Negri…

Ivana se întoarse de astă dată spre el, rezemându-și mâna de spătarul scaunului lui Kleinert.

— Niémans, povestea ta nu stă în picioare. Mai întâi, ne-ai spus că Vânătorii au fost asasinii. Apoi te-ai răzgândit și-ai zis că Vânătorii păzeau familia von Geyersberg. Acum, supoziția ta e că aceștia i-ar elimina doar pe moștenitori…

— Vânătorii Negri sunt niște paznici. Rolul lor e să îi ucidă pe acești copii care nu fac parte cu adevărat din familie.

— … Atunci când trec de vârsta de treizeci de ani? Și se presupune că fac acest lucru de generații încoace?

Ivana se întoarse din nou cu fața spre drum. Soarele o scălda intermitent în lumină, hașurându-i vremelnic trăsăturile feței, ca un proiector cinematografic de modă veche.

În fața lor, drumul fără meandre părea că nu izbutește să găsească ieșirea din pădure. Niémans se gândi la pădurea din Landes, acea întindere imensă reîmpădurită în secolul al XIX-lea. Fără îndoială, familia von Geyersberg procedase în același mod. Arbori și iar arbori, meniți să adăpostească prada vânătorilor.

— Mai știu încă un motiv pentru care teoria ta nu stă în picioare, insistă

Ivana, fără să scape din ochi drumul.

— Care?

Ea se întoarse din nou și Niémans putu să-i citească pe chip un fel de compasiune pentru ideile sale prea alambicate. La drept vorbind, o prefera atunci când era furioasă.

— Potrivit raționamentului tău, copilul adoptat a fost întotdeauna cel mai vârstnic dintre frați, pentru că părinții nu au reușit să aibă până atunci alt copil.

— Exact.

— Ca urmare, fiul cel mai vârstnic era întotdeauna cel care trebuia să fie eliminat.

— Da.

— În noaptea asta, împreună cu Fabian, am studiat în profunzime arhivele von Geyersberg…

Din nou, Ivana folosise prenumele lui Kleinert. Niémans nu-și amintea ca fata să i se fi adresat măcar o dată, de când se cunoșteau, pe numele mic, *Pierre.* Rahat! Cei doi se cuplaseră.

— Nu întotdeauna cel dispărut a fost fiul cel mare, i-o servi Ivana. Teoria copiilor „salvatori” pe care o susții nu rezistă. Acești moștenitori ai familiei au fost uciși din alte motive… Ca să nu mai punem la socoteală o altă problemă.

— Care?

— Dacă familia von Geyersberg a adoptat întotdeauna câte un moștenitor, ar fi ales, de tot atâtea ori, un băiat. Nu-i așa?

— Ba da.

— Ei bine, potrivit cercetărilor noastre, unii dintre moștenitorii von Geyersberg care au dispărut în secolul al XIX-lea erau de sex feminin. Prin urmare, acele copile nu fuseseră adoptate.

Niémans își vârî mâinile în buzunare și strânse din umeri.

Kleinert preluă cuvântul; părea că el și Ivana se hotărâseră, de comun acord, să îi dea lovitura de grație.

— Să revenim la moartea lui Schüller. De ce nu vrei să crezi că Laura von Geyersberg e făptașul?

— Întrebarea nu e corect formulată: de ce-ar fi făcut una ca asta? Fiindcă Schüller descoperise că Jürgen nu era cu adevărat un von Geyersberg? Până la urmă, adevărul tot ar fi ieșit la iveală, într-un fel sau altul.

— Înseamnă că Schüller a descoperit altceva.

Ivana se întoarse din nou și-l privi sfidător.

— Dacă Laura e nevinovată, de ce a fugit?

Niémans și-o aminti, așa cum o văzuse în noaptea precedentă, fumând în semiîntunericul din salonul Vilei de Sticlă, înconjurată de zidurile transparente. Îl aștepta? Oare tocmai îl ucisese pe Schüller? Se hotărâse deja să se culce cu el, pentru a-i putea scăpa, mai târziu?

— Nu cred că a fugit. Vrea să se răzbune. A luat cu sine arma tatălui său. Da, cred că a plecat să se răzbune.

— Unde te crezi, Niémans? strigă Kleinert, agasat. În Vestul Sălbatic?

Niémans ezită o clipă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî:

— E posibil să fi spus ceva azi-noapte care să o fi determinat să înțeleagă adevărul.

— Azi-noapte, în așternut? îl ironiză Ivana. Hai că toată povestea începe să semene cu o telenovelă.

Niémans deschise gura, gata să-i dea o replică tăioasă, dar Kleinert i-o luă înainte:

— Sunt aici.

Niémans îl privi vreme de clipă, apoi observă că polițistul german avea privirea ațintită spre oglinda retrovizoare, așa că se îndreptă de spate și, la rândul său, privi în urma mașinii.

Ceea ce îi fu dat să vadă îi aduse pe buze un rânjet lugubru.

Măcar moartea lor avea să se înscrie de partea cea bună a istoriei. Acea istorie care nu consemnase genocidul evreilor din Bielorusia și Ucraina, pus la cale de către naziști, începând din 1941.

Vânătorii Negri veniseră să-și ducă la bun sfârșit treaba murdară.

60.

Aproape ridicată în picioare, Ivana se întorsese și ea, pe scaunul din față, și privea cortegiul care îi urmărea pe șoseaua altminteri pustie.

Primul lucru care-i veni în minte fu seria de filme *Mad Max.*

O mașină de teren cu tracțiune integrală, neagră, ocupa mijlocul drumului, fiind flancată de motociclete. Cei aflați călare pe motoare erau aceiași indivizi ca în noaptea trecută, la Freiburg, cu aceeași costumație:

haine de piele și impermeabile negre, asortate cagulelor verzi cu însemnele Wehrmacht-ului. O legiune a morții gonind nebunește pe urmele lor.

Lansat cu viteză maximă, convoiul urmăritorilor părea că intenționează să-i strivească și să treacă mai departe fără a se opri. Kleinert începuse deja să accelereze și își întinse mâna pentru a apuca stația radio. Niémans își scosese din toc revolverul Glock. Ivanei nu-i venea să creadă că așa ceva mai era cu putință, în 2018, în Baden-Württemberg, de parcă s-ar fi aflat într-o diligență din Vestul Sălbatic, de parcă…

Prima izbitură o aruncă mai întâi înspre parbriz, apoi, cu fălcile înainte, în tetieră. Mașina fu aruncată înainte. Ivana alunecă între scaun și torpedou, pe jumătate sugrumată de centura de siguranță. Se ridică, amețită, simțind gust de sânge în gură.

Kleinert avea mâinile încleștate pe volan. Lăsase din mână stația de emisie-recepție, oricum era prea târziu pentru a cere ajutor. Niémans coborâse geamul și își scosese capul în afară, iar în mână ținea arma. Îl vedea doar pe trei sferturi din poziția în care se afla, dar remarcă pe obrazul lui o dâră de sânge scursă de la tâmplă. Cu siguranță, se lovise și el în momentul impactului.

Tăceau cu toții, iar tăcerea asta încordată era mai rea decât toate. Nu mai era nimic de zis. Următorul pas avea să fie un glonț în ceafă și niște cadavre într-un șanț, la marginea drumului. Ivana se pregătea să-și scoată arma, sau mai degrabă încerca să o facă; haina i se răsucise la spate și rămăsese pe jumătate înfășurată în jurul centurii de siguranță, iar asta îi bloca mișcările. În acest moment urmă al doilea impact, care o aruncă înspre bordul mașinii. Bărbia îi alunecă pe suprafața polimerizată, absorbind forța impactului. De astă dată, avu senzația că mașina fusese aruncată înainte și pornise pe o traiectorie oblică, înspre brazii de pe marginea șoselei.

Kleinert urlă. Niémans dispăru din raza ei vizuală. Ivana se ridică și-l văzu pe mentorul ei care încerca să se ridice din spațiul dintre bancheta din spate și scaunele din față. Întorcând capul spre dreapta, văzu că motocicliștii rulau acum chiar în paralel cu ei, le văzu cagulele de pânză, ochelarii fumurii, eșarfele negre pe care le purtau la gât. Din nou, mintea îi fugi la un film cu *bikeri* nelegiuiți; dar ceva din ținuta și înverșunarea lor îi îngheța sângele în vine. Nu era un spectacol. Fiecare detaliu era cât se poate de real și era menit să amintească de una dintre perioadele blestemate ale

istoriei omenirii.

Erau pierduți.

Pe de o parte, gândul iminenței morții i se părea, în sine, absurd. Cum ar putea cineva să îndrăznească să atace tocmai poliția? Pe de altă parte, nu avea voie să uite cine era stăpânul aici. În aceste locuri, singura lege supremă era cea a familiei von Geyersberg. Cei trei polițiști erau niște intruși, erau străinii, necredincioșii. Iar accidentele se pot petrece atât de repede…

Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Sau, mai degrabă, nu se mai întâmplă nimic. Vânătorii Negri nu trecură la fapte. Se mulțumeau doar să ruleze în dreptul lor, ca o escortă, în vreme ce, în spate, mașina de teren încetinea.

Niémans încremenise. Ezita să deschidă focul asupra motocicliștilor care erau pe cât de siniștri, pe-atât de pasivi. Ivana își ținea revolverul de calibrul 9 mm în mâna care-i tremura și simțea cum transpirația i se scurgea printre degete. Kleinert continuă să apese accelerația până la refuz, cu mâinile încleștate pe volan și privirea înainte. După câteva clipe, cei trei polițiști se priviră, nedumeriți: ce naiba se întâmplă aici?

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să scoată vreun cuvânt, motocicliști accelerară și le-o luară înainte. În același timp, mașina de teren acceleră și-i lovi din nou. Kleinert frână și răsuci volanul, într-o mișcare deloc inspirată. Mașina se întoarse de-a curmezișul șoselei și păru sortită a ieși în decor, dar se redresă în ultima clipă, cu un scrâșnet înfiorător de frâne.

— Gata cu porcăriile astea! urlă Niémans, în vreme ce Kleinert se străduia să recapete controlul asupra vehiculului.

Ivana, agățată de propriul scaun, se întoarse spre el: cu sângele curgându-i din nas, Niémans își arma revolverul. În urmă, prin lunetă, văzu cum mașina de teren coti la dreapta pe un drumeag și se făcu nevăzută în pădure, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Se întoarse cu fața spre drum și văzu că și motocicliștii dispăruseră. Kleinert încetini și, în sfârșit, se opri. Motorul sughiță, de parcă ar fi fost la capătul puterilor, apoi se opri de la sine. Kleinert respira sacadat, de parcă ar fi plâns în hohote. Se aplecă, încercând să recupereze stația radio. Niémans expiră îndelung, cu un șuierat. Ivana însăși gemu, constatând că nici ea nu se simțea cu mult mai bine decât tovarășii săi de suferință. Rămase cu privirea ațintită asupra drumului drept, mărginit de brazi, așteptându-se ca

dintr-acolo să se ivească cine știe ce grozăvie, în orice moment.

La ce folosise acest atac?

Un nou avertisment?

O încercare de a-i întârzia și a-i abate din drum?

Întrebările acestea aveau să rămână pentru totdeauna fără răspuns.

Niciunul dintre ei nu apucase să observe nimic din timp. Mașina de teren țâșnise din dreapta, de pe o cărare ascunsă de frunziș, cu un vuiet teluric. Ivana avu timp să vadă botul mașinii crescând enorm, până la impactul final.

Timpul se fractură în o mie de bucăți, secundele se preschimbară în așchii de sticlă. Niciunul dintre ei nu apucă să strige, doar mașina își lansă urletul de moarte, din pneuri, din motor și din tabla sfâșiată. Vehiculul fu smuls din locul în care staționa și își luă zborul, într-un vârtej de praf și asfalt ars. Ivana își propti mâinile în bordul mașinii, dar reperele erau de-acum inversate: consola de plastic era undeva deasupra capului, dinspre podea urca spre ea o ploaie de cioburi, ceafa îi era strivită de plafonul habitaclului. Nu simțea nicio durere și nu percepea nimic din violența momentului. Plutea. Gravitația terestră dispăruse, orice idee, orice senzație fusese azvârlită în afara spațiului posibil. Reuși să raționeze că toate acestea se datorau, probabil, secționării nervilor săi, în momentul loviturii; ori poate creierul i se strivea chiar acum de parbriz, ca un balon plin cu apă…

Apoi mașina ateriză, iar capota luă contact cu asfaltul.

Ivana vru să urle, dar toate organele parcă i se adunaseră în gâtlej; se sufoca, înecată de propriile viscere. Horcăi, scuipând vomă amestecată cu sânge.

O nouă izbitură, de data asta frontală. Să te-afunzi în pământ e una, să te-afunzi în tine însăți e cu totul altceva. Simțea cum propriile oase îi sfâșie mușchii, rupându-i, de parcă ar fi fost cârligele unui măcelar.

Își aminti un cuvânt: tonou. Făcuseră un tonou! Cuvântul acesta o liniști, deveni o garanție că nu înnebunise. Se trezi din nou cu capul în jos, într-o revărsare continuă de amintiri, de imagini, de conversații despre șoferi care supraviețuiseră acestui gen de accident… Însă rostogolirea nu se oprise. Așchii de plastic, de sticlă, de cer… Se ghemui, ascunzându-și capul între umeri, se făcu mică, cu trupul ei mic și vulnerabil care încerca să scape de moarte, deși se simțea fragilă ca o coajă de ou.

Ultimul șoc fu atât de puternic încât, după aceea, își spuse că durerea trecuse prin ea, golind-o pe dinăuntru și lăsând în urmă doar o carcasă goală. Dar mintea continua să-i funcționeze, era pe deplin conștientă, își păstrase intactă capacitatea de analiză. Mașina se înfipsese într-un ciot de brad, în partea din dreapta față, cu două roți în aer și două în pământ.

Privirea ei era familiarizată cu o vedere oblică a lumii. Simți urcând spre suprafață amintirile din Croația, dar le respinse. Se întoarse spre Kleinert, dar nu reuși să se miște. Airbag-ul o imobiliza, apăsând-o în scaun. Cu mari eforturi, reuși să-și elibereze fața din apăsare și văzu că figura lui Kleinert era literalmente strivită. Pătat cu sânge, chipul îi era pe jumătate ascuns de pânza airbag-ului. Sticla spartă a ochelarilor îi străpunsese pleoapele. Brațul drept îi era blocat de volan într-o poziție nefirească.

Era imposibil de spus dacă mai era încă în viață.

Auzi un zgomot, undeva în spatele ei. Mușchii gâtului o ajutară și reuși să-și elibereze tot capul de sub airbag. În spate, bancheta se desprinsese, fiind azvârlită până-n tavanul mașinii, iar roata de rezervă se strecurase cumva între spătarul banchetei din spate și plafon. Niémans încerca să se ridice, iar asta era cea mai bună veste a după amiezii.

Simți o atingere caldă, catifelată, pe pleoape. Era rănită la față, dar acum nu era timpul să se gândească la asta. Mâna enormă a lui Niémans se agățase de spătarul scaunului ei, chiar lângă obrazul ei.

— Trebuie să ieșim de-aici, îi spuse acesta, pe un ton remarcabil de calm. O să explodeze.

Abia atunci simți mirosul, un amestec de benzină și încă ceva, ceva ce-i amintea de fitilul unei bombe. Panica nu se lăsă așteptată. Ivana era blocată. Perna airbag-ului o împiedica să vadă portiera, dar aceasta era cu siguranță deformată și, în consecință, imposibil de deschis. Nu-i rămânea decât o speranță: Niémans, care se canonea în spate, încercând să deschidă portiera din stânga, dar și aceea părea blocată de pământ, căci mașina era înclinată la 45 de grade.

Așa că Ivana începu să se roage. Nu o făcu prin cuvinte, nici din gură, nici măcar cu gândul sau memoria. Se rugă cu tot corpul, cu răsuflarea, cu fiecare celulă a trupului. Întreaga ei ființă se preschimbă într-o implorare către ceruri.

Dumnezeu, Acarul Suprem, se reîncarnase, în acele momente, în colegul și șeful ei. Îngerul ei păzitor. Salvatorul ei. Trebuia să reușească să o scoată

de acolo. Trebuia să fie, ca întotdeauna, cel care o proteja și o apăra…

În clipa aceea, primele flăcări izbucniră în interiorul mașinii.

61.

Zgomotul portierei trântite i se păru a fi sunetul cel mai frumos din lume: Niémans reușise să se elibereze din cușcă. Fumul începuse însă să umple habitaclul, iar Ivana se simțea tot mai departe de posibilitatea de a scăpa de acolo, despărțită brutal de speranțele sale de un zid implacabil de foc și fier.

Tresări. Niémans o apucase de braț. Își strecurase mâna peste ceafa lui Kleinert, care părea cu adevărat scos din circulație. Voia doar să o încurajeze, să-i dea de înțeles că salvarea era pe drum. Salvarea, adică el.

Ivana vru să spună ceva, dar nu reuși decât să înghită fum și să tușească. Urmase cursuri, citise statistici și cunoștea cifrele: mașinile nu iau foc chiar atât de ușor. Nu în majoritatea cazurilor. Dar excepțiile care confirmau regula erau de-ajuns pentru a o face să asude ca o vițică la abator.

Ce naiba făcea Niémans?

Reuși să tragă cu ochiul printre airbag-uri și, în prim-plan, îi apăru imaginea lamei unui cuțit. Își imagină că Niémans intenționa să îi reteze un deget sau poate chiar un braț pentru a reuși să o scoată din mașina în flăcări.

Situația nu era însă chiar atât de dramatică. Niémans perforă airbag-ul lui Kleinert, provocându-i polițistului o tresărire. Acesta era plin de sânge și nu își recăpătase cunoștința.

— Niémans, grăbește-te, rosti Ivana, cu o voce răgușită.

Drept răspuns, el îi străpunse airbag-ul cu vârful cuțitului, înainte ca ea să fi avut timp să reacționeze. Sacul de pânză îi explodă în față, dar simți imediat o ușurare.

Polițistul încerca acum să-l desprindă pe comisar din menghina formată din volanul rupt, scaunul înclinat și tabloul de bord făcut țăndări. Mișcările lui erau abia perceptibile, în vreme ce, prin contrast, flăcările înaintau cu repeziciune de-a lungul laturii din dreapta a mașinii.

Ivana îl privea. Nu se putea mișca, se simțea ca un sandviș umplut cu viscere, sânge și groază. Simțea sângele curgându-i pe față, pe pleoape, în

ochi. Descoperea acum o mulțime de senzații deloc plăcute, de rău augur: brațul stâng îi era inert și, din când în când, era străbătut de o durere sfâșietoare; capul parcă-i era din tablă, în care un fierar nevăzut izbea ritmic cu ciocanul; ca să fie tacâmul complet, îi era cumplit de greață, simțea că din clipă în clipă avea să-și verse mațele pe gură.

Abia atunci, prin valurile de fum care invadaseră mașina, își dădu seama că parbrizul era în bună parte fisurat. Cu energia dată de panică, își desfăcu centura de siguranță și se apucă să lovească cu pumnii strânși în rămășițele de sticlă securizată, care nu opuseră absolut deloc rezistență.

Venise vremea să iasă din acest incinerator vopsit în culorile poliției germane. Cu un gest reflex, își recuperă arma de pe podea. Tușind, împingând și târându-se, reuși să ajungă pe capota șifonată a mașinii, de unde se rostogoli lângă Niémans, care reușise să-l smulgă pe Kleinert din flăcări, tocmai la timp.

De-acum, mașina n-avea decât să explodeze, căci ei nu se mai aflau înăuntru.

Erau toți trei în siguranță, aproape vii, pe un covor de frunze moarte, sub cerul de un albastru incandescent.

Niémans se apucă să-l târască pe Kleinert pe asfalt, cât mai departe de epava mașinii. Ivana îl urmă, clătinându-se, și traversă șoseaua spre cealaltă parte a pădurii. Aruncă o privire peste umăr spre mașina care se pare că se răzgândise, nu mai avea de gând să explodeze și nici chiar să ia foc. Din interior se ridica un fum negru, dar atât. În cel mai bun caz, fumul avea să slujească drept semnal de alarmă și cerere de ajutor.

Ivana se gândi la polițiștii rămași la Vila de Sticlă. Oare aveau să treacă pe acest drum?

— Cum e? îl întrebă pe Niémans.

— Încă respiră. Asta-i tot ce-ți pot spune.

Pleoapele lui Kleinert erau încrustate cu așchii mici de sticlă, iar arcada stângă îi era spartă și-i umpluse fața de sânge. Probabil avea mai multe coaste rupte, căci volanul i se înfipsese, la propriu, în piept. Cât despre brațul stâng, acesta continua să îi atârne nefiresc, într-un unghi care-i dădea fiori reci.

Ivana se întoarse la marginea drumului, încă nesigură pe picioare, și privi în jur. Mașina de teren care îi lovise își continuase goana, drept înainte. Nici motocicliștii nu se întorseseră. Se terminase oare calvarul, sau

acesta nu fusese decât începutul execuției? Liniștea de acum aducea prea mult a calmul dinaintea furtunii.

Cu toate acestea, nu mai simțea nici urmă de frică. Niémans, cu gesturile lui sigure, cu căpățâna lui tare și ochelarii care, cine știe prin ce miracol, îi rămăseseră pe nas, intacți, reușise să îi redea încrederea în sine.

Fără să știe prea bine de ce, această senzație reconfortantă se extindea de-acum asupra pădurii ce îi înconjura. Simțea că în vine îi curge o sevă caldă, un fluid bogat, auriu, ce o unea cu coniferele din jur și cu pământul în care acestea își aveau înfipte rădăcinile, umplând-o de o energie intimă care avea să-i îngăduie să supraviețuiască.

— Ce am pățit la față? întrebă ea, revenind spre Niémans.

Polițistul se ridică și îi studie atent figura; el însuși avea mai multe tăieturi la tâmplă, dar nu mai sângera.

— E-n regulă, n-ai nimic. E doar o tăietură pe frunte, ai să supraviețuiești.

Ea închise ochii. Mirosul puternic de pin, de iarbă cosită și țărână umedă se contopiră, sporindu-i amețeala. Crezu că se simțea bine, însă o clipă mai târziu, se întoarse și începu să vomite.

La fiecare spasm avea senzația că urma să-i plesnească ceva în creier.

În sfârșit, rafalele de vomă se răriră, apoi încetară cu totul. Căzuse în genunchi, cu capul plecat.

— Ivana?

Niémans îi rostise prenumele cu glas scăzut, pe un ton conspirativ parcă.

— Cheamă ajutoare, îi ordonă el, în timp ce-l întindea pe Kleinert pe un pat de mușchi și ferigi.

Ea reuși să-și scoată telefonul mobil. Vederea îi era tulbure și lăcrima abundent.

Formă numărul comisariatului central din Freiburg, dar fără niciun rezultat. Ca pretutindeni pe domeniul familiei von Geyersberg, orice semnal venit din ceruri era bruiat, astfel încât numai glasul pădurii să se poată face auzit.

Simțind o prezență în spatele ei, se întoarse și tresări violent: Niémans stătea la doar un pas de ea.

— Nu am deloc semnal, spuse ea, ridicându-se.

— Ai să te întorci de unde venim și ai să chemi ajutoare.

— Cum? Sunt cel puțin zece kilometri până acolo! Abia mă țin pe

picioare.

— În direcția opusă sunt vreo douăzeci de kilometri până în cel mai apropiat sat. Ia-o spre est. Cu puțin noroc, după câțiva kilometri s-ar putea ca mobilul tău să prindă semnalul rețelei.

Ivana înregistră scena din fața ochilor săi: Niémans, în picioare, cu vântul în față, cu cioburi de sticlă securizată pe umeri și chipul vraiște; Kleinert, zăcând la picioarele unui brad, mai mult mort decât viu; în sfârșit, ea însăși, cu genunchii tremurând, cu răsuflarea greoaie și cu sânge în ochi.

— Dar tu?

— Eu am să încerc să-i rețin.

Ei îi scăpă un chicot nervos:

— Alte idei mărețe nu ai? Sau unele originale, cel puțin?

El o apucă de umeri și o întoarse cu forța în direcția din care veniseră. Mai că se aștepta să primească și un șut în fund, dar Niémans se mulțumi să i se adreseze, pe un ton care echivala un atare îndemn fizic:

— Ia-o drept înainte. Dacă vântul nu-și schimbă direcția, ai șanse să reușești.

— Vântul? Ce legătură are vântul cu asta?

— Ascultă-mă! Trebuie să fugi! Sunt deja aici.

— Cine?

— N-ai înțeles încă? A început vânătoarea.

Ivana pricepu, în sfârșit: fuseseră imobilizați aici pentru a deveni prada, ca în vremurile de odinioară, în Europa de Est. În aceste condiții, Ivana s-ar fi așteptat să audă lătrat de câini, pârâit de crengi călcate în picioare, chemări între participanții la vânătoare. Se înșela însă: vânătoarea pusă astfel la cale era de cu totul altă natură.

Se aflau în mijlocul unei păduri, iar cei care se pregăteau să-i vâneze practicau *pirsch*-ul.

Fără vreo altă vorbă, porni în fugă spre soare-răsare.

62.

Niémans aruncă o privire spre Kleinert. Deși lucra pe teren de treizeci de ani, n-avea nici cea mai mică noțiune medicală și nici măcar nu se pricepea să acorde primul ajutor. Habar nu avea în ce stare se afla colegul său

german: ar fi putut fi în pragul morții, pe cale să fie ucis de o hemoragie internă, sau poate n-avea decât niște răni pe față și câteva coaste rupte…

Luă arma lui Kleinert și i-o puse în mână. Era o măsură mai degrabă simbolică: putea doar să spere că rănitul avea să-și recapete cunoștința înainte ca ticăloșii să-i dea de urmă. Desigur, ar fi fost și mai bine dacă vânătorii n-aveau să-l găsească, dar Niémans avea îndoieli că vreo câteva crengi de brad, pe post de camuflaj, aveau să fie de-ajuns pentru a-i induce pe aceștia în eroare.

Acum nu-i rămânea decât să se hotărască dacă avea să rămână pe loc, pentru a-și apăra colegul, sau să se afunde în pădure, pentru a-i atrage pe urmăritori pe urmele sale. Oare chiar intenționau Vânătorii Negri să ducă la bun sfârșit o vânătoare de oameni? Sau doar încercaseră să-i ucidă într-un accident?

Verifică încărcătorul propriei arme și ciuli urechile. Avu senzația că, de undeva din liniștea profundă a pădurii, o tăcere și mai adâncă se apropia de locul unde se afla. Tăcerea celor ce practicau *pirsch*-ul, care, în aceste clipe, se apropiau fie din spate, fie din față sau de cine știe unde…

Fără îndoială, cele mai mari șanse le avea dacă își încerca norocul de unul singur. La urma urmei, mai mult ca sigur Vânătorii aveau să ia mai întâi urma prăzii celei mai interesante, cea care era încă pe picioare și era capabilă să le opună cu adevărat rezistență. De polițistul muribund și de femeie aveau să se ocupe mai târziu. Erau niște prăzi neglijabile, aproape respingătoare pentru un practicant al *pirsch*-ului.

După ce-și luă adio în gând de la Kleinert, Niémans pătrunse în desișul pădurii. Într-un loc unde nu putea fi văzut de pe șosea, își scoase paltonul și pantofii și le îngropă la baza unui plop răzleț. Își scoase apoi cămașa – care, din fericire, era gri – și o frecă cu pământ, apoi, după ce o îmbrăcă, își mânji ceafa și fața cu noroi. În sfârșit, își frecă toate veșmintele cu o ramură de pin, pentru a șterge orice urmă de miros personal. Abia apoi își verifică armamentul de care dispunea: un revolver Glock 21, două încărcătoare și credinciosul său briceag, un Opinel vechi de când lumea.

Venise vremea să pună în practică lecțiile învățate de la bunicul său.

Mai întâi, vântul. Într-un spațiu deschis, pentru a determina direcția vântului e de-ajuns să ridici un deget umed pentru a afla. În adâncul pădurii însă, unde vântul e doar o adiere firavă printre crengi și tufișuri, aflarea direcției e mai dificilă.

Niémans reperă un tufiș de iarbă-neagră și strivi în palmă câțiva ciorchini de flori, obținând un praf roz de polen, pe care-l păstră în pumnul strâns. Dacă legendele care circulau despre Vânătorii Negri erau adevărate, dacă aceștia erau cu adevărat capabili să adulmece prezența unui om sau seva proaspătă a unei crengi rupte, prima precauție pe care trebuia să și-o ia era să înainteze în sens opus față de direcția vântului. Lăsă să-i scape câteva firicele de polen, stabili din ce direcție adia vântul și porni la drum.

În al doilea rând, trebuia să fie atent la fiecare zgomot. Să fugă sau să se agite ar fi fost greșeli fatale. Dacă voia să aibă fie și cea mai mică șansă de a se feri de inamic, trebuia să devină una cu mediul ambiant, să se contopească cu acesta, fără să atingă vreo crenguță ori vreo frunză. Bunicul său îl învățase cum trebuia să se deplaseze prin pădure: la fiecare pas, nu degetele trebuiau să atingă mai întâi solul, ci muchia exterioară tălpii, lăsând apoi piciorul pe pământ cât mai încet, pentru a putea să-și dea seama dacă dedesubt nu se află ceva care ar fi putut să se rupă, să crape sau să se rostogolească, făcând un zgomot oricât de mic.

Înaintă așa, presărând din când în când firicele de polen și pipăind solul cu talpa. Precauțiile luate îi dădură un dram de speranță: poate că avea să reușească să reziste așa până în momentul în care Ivana urma să găsească un loc cu semnal în rețea.

Mai era un lucru care nu-i ieșea din minte. Era aproape sigur că Laura era și ea aici, în această pădure, cu pușca în mână. Era hotărâtă să doboare unul sau mai mulți dintre Vânătorii Negri, dar era, deja, orbită de furie. Deși mult mai bine înarmată decât Niémans, în fața Sonderkommando n-avea mult mai multe șanse decât el, antrenată de timpul petrecut prin birouri și la vânătorile cu scop monden. Nu același lucru se putea spune despre Vânătorii Negri, care erau capabili să se piardă cu totul în decor.

Își puse în cap nu doar să lupte împotriva acestor ticăloși, ci și să o salveze pe Laura, cu orice preț. Deocamdată însă, ideile mărețe mai aveau de așteptat: parcursese doar câțiva metri și habar nu avea încotro se îndrepta.

Era convins că ucigașii îi lăsaseră intenționat un avans. Atunci când, la vânătoare, sunt eliberați fazanii și iepurii, acestora li se oferă un răgaz să se îndepărteze, pentru a le conferi vânătorilor iluzia că luptau echitabil. Niémans nu putea decât să spere că dușmanii săi aveau să respecte regulile *pirsch*-ului și că acționau fiecare individual, iar nu în grup.

Principalul său handicap era distanța. Dacă adversarii erau într-adevăr trăgători experimentați, aveau să-l doboare de la mai mult de o sută de metri depărtare, cu o lovitură curată, pe care nici n-avea s-o audă venind. El, înarmat cu revolverul Glock și cu un cuțit, putea să acționeze eficient doar de la câteva zeci de metri distanță sau într-o eventuală luptă corp la corp. Misiune imposibilă, așadar: cum poți să te apropii de cineva care e expert în a se apropia pe nesimțite?

Direcția vântului era stabilă, iar Niémans își continua înaintarea, într-un ritm de țestoasă. Nu știa unde se afla și nici încotro se îndrepta. În fața lui se aflau niște oameni pricepuți la vânătoare, care cunoșteau perfect terenul. Își alungă gândurile negre, concentrându-se asupra clipei prezente: trebuia să înainteze fără zgomot, să devină invizibil și să nu înceteze să verifice direcția vântului…

Brusc, un stol de coțofene țâșni în bătaia soarelui. Din reflex, fără să facă vreo mișcare bruscă, Niémans întoarse privirea în direcția din care veneau păsările. Unul dintre vânători era acolo, la vreo sută de metri depărtare. Un prădător iscusit, uns cu toate alifiile, care nu reușise însă să împiedice zborul păsărilor. Era un miracol.

Aflat la baza unui stejar, ascuns privirii celuilalt de un hățiș de crengi, Niémans rămase nemișcat. Astfel, era imposibil să fie reperat. Chiar și diferența de culoare dintre cămașa și pantalonii săi îi era favorabilă, ajutându-l să se piardă în decor. Reușise să îl repereze pe celălalt doar datorită poziției sale verticale. Două pete de culoare distincte într-un tufiș, iar invizibilitatea era asigurată.

Asudând sub masca sa de noroi uscat, Niémans își privi adversarul.

Individul purta haine de culoare cenușie, culoarea lupului.

O haină veche de lână, căci lâna nu face aproape nici un zgomot atunci când se freacă de crengi, ci respiră, absoarbe orice contact. O caschetă care să-i umbrească fața. Mănuși, care să-i ascundă albul mâinilor. Lucru straniu, individul purta Lederhose, pantaloni scurți tradiționali bavarezi, din piele de cerb, genul de veșmânt care nu se spală niciodată. În picioare avea șosete lungi, gri, și bocanci negri de parașutist. În ansamblu, era echipamentul perfect, menit să asigure discreție și suplețe în egală măsură, integrare în peisaj și camuflaj. Gata cu costumațiile legendare, cu mantalele de ploaie, ochelarii groși de motociclist și simbolul cu grenadele încrucișate. Acum nu mai era vorba de paradă, ci de o luptă: *pirsch,*

vânătoarea tăcută.

Bărbatul fusese surprins de coțofenele care-și luaseră zborul, dar nu-și trădase poziția. Mai nemișcat ca o statuie, aștepta ca pădurea să își reia ritmurile firești. Niémans avea acum o certitudine: nu fusese descoperit. Era un avantaj imens, mai ales dacă vânătorul avea să-și reia înaintarea în direcția sa.

După cinci minute, se întâmplă exact acest lucru.

Vânătorul se strecură înainte, printre ciripitul de păsări, razele soarelui încărcate de bâzâitul insectelor și foșnetul viețăților nevăzute. Înainta atât de încet, încât era greu să fie sigur că se mișca cu adevărat. Era un element organic printre atâtea altele, o scoarță de copac care putea să-și schimbe locul fără ca decorul să fie alterat în vreun fel.

Șaptezeci de metri.

Niémans își ținea răsuflarea. El însuși era suma mai multor pete cenușii, o umbră în mișcare, o formă nelămurită căreia nimic nu-i trăda natura umană. Singura sa grijă erau ochelarii. Fusese nevoit să și-i păstreze căci, fără ei, n-ar fi văzut mai departe de câțiva metri. Se temea însă ca lentilele să nu reflecte lumina soarelui.

Treizeci de metri.

Abia respirând, Niémans își duse încet, foarte încet, mâinile la spate. Cu dreapta apucă briceagul Opinel pe care și-l strecurase la centură. Cu stânga, desfăcu lama din teaca ei de lemn.

Douăzeci de metri.

Celălalt înainta continuu, cu încetinitorul. Niémans, pe de altă parte, parcă prinsese rădăcini. Frunzele îi fremătau în față, niște muște se treziseră să i se plimbe pe obraz, iar degetele mâinii drepte îi erau încleștate pe mânerul cuțitului, la spate.

Zece metri.

Umbra cozorocului ascundea un chip oarecare; buzele i se deschideau la anumite intervale, iar limba îi ieșea scurt, umezindu-i nările. Era incredibil: exact așa ar fi procedat un cerb sau o ciută, căci nările umede i-ar fi permis să adulmece mai ușor. Oare individul chiar se credea înzestrat cu același simț al mirosului?

Cinci metri.

Bărbatul nu-l văzuse încă. Niémans era una cu frunzișul, cu scoarța și insectele.

Trei metri.

Dintr-un salt, Niémans ajunse lângă adversar. Lama cuțitului se înfipse cu precizie deasupra sternului, între clavicule, secționându-i traheea și artera aortă. Era genul de lovitură care asigura moartea aproape instantanee și lipsea victima de posibilitatea de-a striga după ajutor.

În clipa următoare, Niémans își reluă locul anterior, lângă trunchiul stejarului. Bărbatul vru să-și ducă mâna la rană, dar cureaua puștii, pe care o purta cu țeava în sus, pe spate, îl împiedică să-și ducă gestul la capăt. Căzu în genunchi, cu beregata tăiată, brațele atârnându-i moi pe lângă corp și o expresie extatică împietrită pe chip.

Pădurea ignora cele ce se întâmplau în sânul ei. Doar un foșnet de frunze moarte și un tremur de crengi. Vânătorul părea că e răpus de-o simplă amețeală.

Când, în sfârșit, se prăbuși pe covorul de frunze uscate, Niémans încă-și mai ținea răsuflarea, privindu-l cu ochii aproape ieșiți din orbite. Se străduia să nu respire prea zgomotos căci, în focul acțiunii, își eliberase în sfârșit aerul reținut în plămâni, iar acum gâfâia.

După un răgaz de câteva minute, polițistul ieși, în sfârșit, din ascunzătoare. Se apropie de victima sa: fără îndoială, era mort de-a binelea. Nimeni nu îi venise în ajutor, în jur nu se mai afla nicio altă urmă de prezență umană.

Cu un genunchi pe pământ, Niémans se pregătea să pună mâna pe pușca mortului, când țeava rece a unei arme îi atinse ceafa.

— Dacă miști, ești mort.

Recunoscu pe dată acea voce gravă și-și spuse că, într-adevăr, încă de la bun început, nu înțelesese nimic din toată povestea.

63.

– Întoarce-te.

Aflat în genunchi, Niémans execută ordinul, fără să se ridice. În fața sa se afla un practicant standard al *pirsch*-ului: jachetă fără vreo formă și culoare definită, o pălărie așijderea, pantaloni uzați, strânși în șosetele înalte și… fără încălțări.

Ar fi putut fi caraghios dacă n-ar fi fost atât de tragic.

Cu arma încă ațintită asupra sa cu o mână, vânătorul își scoase pălăria și-și netezi gulerul ridicat până sub ochi. În schimb, Niémans nu putu decât să încuviințeze din cap, plecându-se în fața unei certitudini: era cel mai tâmpit dintre toți polițiștii din lume.

În fața ochilor săi se afla Laura von Geyersberg. Nu era nicidecum aliata sa împotriva Vânătorilor Negri, așa cum crezuse cu tărie până în urmă cu doar câteva minute, ci însăși conducătoarea lor, cea care îi condamnase la moarte.

— Aruncă-ți arma.

Niémans își duse mâna la spate și își apucă revolverul. În clipa în care se pregătea să-l așeze pe sol în fața sa, Laura îl izbi cu călcâiul în piept. Polițistul căzu pe spate, cu răsuflarea tăiată. Se chirci, încercând să-și recapete suflul, respirând sacadat, ca un pește pe uscat.

Cu o mișcare rapidă, Laura îi ridică revolverul și-l întoarse pe Niémans pe burtă, apoi îl pipăi până ce îi găsi cuțitul. Polițistul încă se chinuia să respire; i se părea că viața îi atârna doar de șuierul ușor care-i ieșea din gâtlej.

— În picioare.

Avu nevoie de aproape un minut pentru a se supune. Mai întâi un genunchi, apoi celălalt. Un călcâi pe pământ, un ultim efort și, în sfârșit, răsplata poziției onorante a unui biped.

O măsură din priviri pe contesă. Ținea în mână acea armă magnifică ce părea făurită dintr-o unică bucată de metal. În ochi îi sclipea hotărârea de a-l ucide.

Laura von Geyersberg nu era un vânător oarecare. Era întruchiparea puterii distrugătoare, chintesența instinctului ucigaș.

— Tu ai pus la cale toate astea? întrebă el, prostește.

Ea nu catadicsi să-i răspundă. Era inutil să-și răcească gura pentru a confirma un lucru atât de evident.

— De ce ucideți copiii pe care îi adoptați, voi, cei din familia von Geyersberg? își încercă el încă o dată norocul.

De data asta, Laura își scutură coama neagră și bogată și consimți să-i răspundă:

— Îi adoptăm ca să îi ucidem.

Fraza își croi drum cu greu prin mintea lui Niémans.

De generații, familia von Geyersberg organiza vânători în stil *pirsch,* în

care prada era cineva din propria familie.

— Vânătoarea la dibuit, Niémans. E singurul adevăr care există.

— Fă-mă să înțeleg.

Ea făcu un pas în lateral, de parcă și-ar fi dorit să-i fie mai la îndemână în bătaia puștii. Cu toate acestea, era puțin probabil ca ea să-l fi putut rata, de la doar doi metri.

— Vânătorului îi revine sarcina de a-și nutri, de a-și crește, de a-și îngriji prada, pentru ca aceasta să fie cât mai puternică cu putință, începu ea, pe un ton neutru. Asta facem și noi, de secole, cu acești copii pe care îi adoptăm.

Lui Niémans nu-i venea să-și creadă urechilor. I se părea că visează, că e cufundat într-un coșmar. Simțea că amețește, i se părea că aude un bâzâit de viespi în cap. Așadar, acesta era mersul firesc al lucrurilor în Pădurea Neagră…

— Copilul adoptat e vânatul nostru. Familia noastră îl hrănește și-l crește, îi plătește cele mai alese studii, îl învață să vâneze, astfel încât să devină cel mai periculos adversar.

— Și faceți toate astea pentru ca adevăratul moștenitor să-l poată înfrunta, în adâncul pădurii?

— Exact.

— Dar… de ce?

Laura oftă, dezamăgită de mediocritatea lui Niémans, care se dovedea a fi un banal om de rând…

— Astăzi deținem un grup industrial prosper, dar valorile noastre nu s-au schimbat. Singura provocare pentru un aristocrat adevărat e sângele. Dacă un von Geyersberg nu e în stare să-și înfrunte cel mai periculos adversar în pădure, înseamnă că nu e demn să conducă imperiul nostru.

— E o nebunie!

— E o tradiție tipic germană. Un obicei pe placul nostru, glorios și feroce. Nu te lăsa înșelat de aparențe când e vorba de țara noastră, Niémans. Aici a domnit mereu legea celui mai puternic.

Niémans își regăsise stăpânirea de sine, dar, nu și saliva. Își simțea gâtlejul uscat precum un drum prăfos prin deșert.

— Ești o ucigașă.

— Jürgen a avut toate șansele posibile. Vreme de mai bine de treizeci de ani, i-am oferit, una câte una, toate armele necesare pentru a lupta, toate

cunoștințele ce i se cuveneau unui von Geyersberg. De altfel, el era convins că era unul de-al nostru.

— A fost crescut fără să cunoască adevărul? Fără să știe că avea să fie sacrificat?

— N-a fost un sacrificiu, Niémans. A avut parte de o șansă neprețuită. Deși era doar un orfan abandonat, a avut acces la cea mai bună educație, la toate bogățiile posibile. Ar fi putut să moștenească tot, dacă m-ar fi învins.

Jürgen suportase toate abuzurile tatălui, agățându-se de rangul, de cărțile și de performanțele sale. Încercase mereu să fie la înălțime, să fie un adevărat von Geyersberg. Dar se înșelase. Nu fusese niciodată decât o pasăre de lut, un iepure-momeală, eliberat în dimineața vânătorii.

— În asta constă măreția familiei noastre, urmă Laura. Mizăm totul pe această vânătoare și îi oferim unui nimeni șansa de a câștiga un imperiu. Pentru noi, selecția se face în luptă.

Spiritul și litera. Înțelesese spiritul regulilor. O familie de psihopați ducea cruzimea la rang de artă, primind în sânul său un biet copil orfan, oferindu-i șansa de a gusta luxul, de a primi o educație înaltă și de a năzui la un destin grandios, pentru a-l sacrifica însă din momentul în care depășea vârsta de treizeci de ani.

Mai rămânea litera.

Voia să știe cum era organizat acest sistem abject. Rosti întrebarea, iar Laura îi răspunse cu un zâmbet. În definitiv, probabil nu avea prea des ocazia de a da aceste explicații.

— În fiecare generație, părinții noștri adoptă un copil, ales cu mare grijă.

— După ce criterii? Îi caută la dinți?

Laura nu părea să aprecieze în mod deosebit umorul lui Niémans.

— Un carnet de sănătate e de-ajuns, împreună cu un minimum de informații privind antecedentele sale.

Versurile lui Alfred de Vigny gravate pe mormântul lui Jürgen căpătau sens acum: „Cu sârg să-ți duci la capăt canonul lung și greu/ Ce soarta ți l-a-ncredințat a-l isprăvi,/ Și-apoi, ca mine, te chinuie și mori făr' de-a vorbi".

Despre asta era vorba. Un copil-lup. Un copil-pradă. Niémans se gândi la toți acei ani pe care Laura îi petrecuse alături de el, prefăcându-se. Tot acel timp scurs pentru ca el să plătească într-o singură noapte, singur și gol în adâncul pădurii, prețul pentru că se născuse într-o familie de condiție

inferioară.

— Ne-ai repetat mereu că Jürgen a fost pentru tine ca un frate geamăn.

— E adevărat.

— Așadar, ai ucis ființa care-ți era cea mai apropiată în lumea asta?

— O încercare suplimentară, atâta tot. Legea e lege. *Pirsch*-ul nu are nimic de-a face cu sentimentele.

Făcuse dragoste cu această femeie nebună de legat. Acum încetase să mai tremure. Auzea bâzâitul albinelor și ciripitul păsărilor, în vreme ce se preschimba într-un sloi de gheață, în ciuda sudorii lipicioase ce-i năclăia pielea și a spaimei ce-i încleșta dinții.

— Familia noastră iubește riscul, sângele, lupta. Familia von Geyersberg nu are nimic în comun cu această epocă degenerată, când toți se cred ecologiști doar fiindcă își reciclează gunoaiele, când toți se gândesc la viitoarea pensie în vreme ce-și imaginează că pregătesc viitorul. Noi am urmat mereu adevăratele precepte ale naturii, pe cele ale morții și ale supraviețuirii. Banii? Nu înseamnă nimic. Grupul nostru industrial, activitățile noastre în domeniul ingineriei, implicarea noastră politică… Nimic din toate acestea nu contează. Nu aparținem lumii voastre mizerabile.

Niémans își aminti galeria cu portretele înaintașilor pe care i-o prezentase Laura. Ea însăși și-ar fi aflat locul fără probleme în acea colecție de monștri.

— De-asta s-a sinucis mama ta? întrebă el pe neașteptate.

Contesa își lăsă în jos țeava armei, îi trecu cureaua pe umăr și aținti asupra lui propriul său Glock; știa că revolverul era armat.

— Mama n-ar fi trebuit să știe. Prostovana a surprins însă un dialog între Franz și Ferdinand. N-a putut suporta legea aspră a familiei. Nu era cu adevărat o von Geyersberg, era doar o adăugire, venită din afară. Pădurea îi nenorocește pe astfel de nevolnici.

Cu un asemenea epitaf, sărmana Sabine von Geyersberg se răsucea, probabil, în mormânt.

— Herbert von Geyersberg în 1988. Dietrich von Geyersberg în 1966. Helmut în 1943. Thomas în 1944. Richard în 1916… Toți aceștia au fost uciși de către frații lor?

— Nu de frați, ci de rivali.

— Și… nu s-a întâmplat niciodată ca unul dintre copiii adoptați să

învingă?

— Niciodată, îi răspunse Laura, zâmbind larg. Asta e dovada superiorității noastre absolute. Familia von Geyersberg e o familie de vânători, fără îndoială, cei mai buni din lume. Chiar și atunci când ne educăm, ne formăm și ne antrenăm noi înșine adversarii, ei nu au nicio șansă în fața noastră. E dovada irefutabilă a faptului că însușirile înnăscute primează asupra celor dobândite. Sângele e totul, iar învățarea nu e decât o biată speranță deșartă pentru plebe.

Niémans percepea beția de cuvinte din spusele ei. Din paradisul pe care i-l oferise în urmă cu o noapte se născuse acest infern. Era oare cu putință ca paradisul să fi produs, așa cum natura produce cancerul și cele mai grave infecții, o familie precum von Geyersberg?

Se concentră. Voia să afle tot adevărul, toate faptele, pentru a fi capabil să-și redacteze procesul-verbal, chiar dacă avea să o facă doar post-mortem.

— Concret, cum sunt organizate vânătorile astea?

— Urmăm indicațiile unui arbitru, membru al familiei, care decide când va avea loc *pirsch*-ul.

— Franz?

Ea zâmbi subțire, ca o lamă perfect ascuțită.

— În toți acești ani, el a pregătit cu grijă pădurea și a supravegheat atent teritoriul, astfel încât vânătoarea să se poată desfășura în aceleași condiții ca acum mai multe secole.

— El a hotărât data?

— Anul, anotimpul… da. Dar nu și ziua. Aveam nevoie să fie lună plină. Din nefericire, s-a întâmplat ca luna plină să coincidă cu blestematul weekend al partidei de vânătoare.

Momentul ales pentru uciderea lui Jürgen îi aduse în minte lui Niémans cealaltă crimă, comisă parcă în umbra celei dintâi:

— Udo a fost cel care l-a ucis pe Max?

— Era și timpul.

— Dar el nu a avut avantajul lunii pline.

— Ramura verișorilor mei e inferioară. Ritualul lor nu e la fel de complex.

— O moarte oarecare, așadar…

Laura își mișcă degetele pe patul armei. Arătătorul îi tresări pe trăgaci. Niémans greșise adoptând un ton sarcastic: contesa era pe cale să-și piardă

răbdarea.

— Dar Vânătorii Negri? se grăbi el să întrebe. Care e rolul lor, de fapt?

— Stră-străbunicul meu nu i-a oferit adăpost lui Oskar Dirlewanger, dar câțiva dintre locotenenții acestuia s-au refugiat la noi. Familia noastră avea nevoie de oameni de încredere pentru a proteja pădurea de orice amestec exterior, de orice vizită nedorită. Prin urmare, am perpetuat sistemul Vânătorilor Negri. Erau oamenii potriviți pentru a feri lumea noastră de cea exterioară, pentru a ne ajuta să ne respectăm vechile tradiții.

— Dar au mai fost și alte întâmplări precum sfâșierea micuței yenișe?

— Bineînțeles. Însă am reușit, de fiecare dată, să le trecem sub tăcere. Oamenii noștri sunt niște ticăloși, niște prădători sadici, de necontrolat, dar avem nevoie de ei.

— Au participat și ei la *pirsch*-ul tău?

— Ei l-au răpit pe Jürgen sâmbătă seara și i-au dat drumul în pădure.

— În pielea goală?

— Nu. Dar nu avea asupra sa telefonul mobil sau vreun alt mijloc de comunicare.

— Era neînarmat?

Ea își strecură mâna spre buzunarul interior al hainei și scoase de acolo un obiect pe care Niémans îl recunoscu pe dată: era un puukko finlandez, un cuțit de vânătoare tradițional, cu mâner de lemn.

— Și el avea unul identic, spuse ea. A fost un cadou din partea tatii, când am împlinit 10 ani. *Pirsch*-ul, așa cum îl practicăm noi, e cea mai echitabilă și mai echilibrată modalitate de-a vâna din istorie.

— Mai puțin pentru Jürgen, care a jucat rolul vânatului.

— Jürgen s-a preschimbat în vânător de cum a ajuns în pădure. Așa a fost crescut.

Laura era mult prea departe de el. O luptă corp la corp ar fi fost imposibilă. Putea să uite de ideea de a fugi. Alte idei nu avea, așa că trebuia să o facă să vorbească mai departe, pentru a câștiga timp…

— Dar nu ai respectat una dintre regulile fundamentale ale *pirsch*-ului, cea a loviturii curate.

— Ar fi fost prea simplu. Ceea ce e glorios atunci când prada e un animal nu mai e la fel atunci când ai de-a face cu un om. Vânătoarea noastră trebuia să se încheie în urma unui duel cu cuțitele. De altfel, dacă s-ar fi găsit un glonte în cadavrul lui Jürgen, mai ales un glonte fabricat de mine,

polițiștii n-ar fi avut nevoie decât de câteva ore pentru a mă identifica.

— Și totuși, n-ai fost îndeajuns de prudentă. Până acum, predecesorii tăi au avut mereu grijă să ascundă cadavrele. De ce n-ai făcut și tu asta?

— Am căzut în păcatul trufiei. Am vrut ca toată lumea să-mi poată admira victoria. Dacă în anchetă s-ar fi implicat doar polițiștii germani, fără indicii concrete sau urme, cazul ar fi fost demult clasat.

Laura își pusese cuțitul înapoi în teacă și își încleștă ambele mâini pe mânerul armei.

— Ei, haide, Niémans, spuse ea, apăsând ușor pe trăgaci, ceea ce provocă deblocarea siguranței revolverului de fabricație austriacă. Cred că știi destul acum.

Niémans fu uimit de simplitatea cu care rostise aceste cuvinte fatidice și de cât de lipsit de solemnitate era acest moment. El, ea, o adiere ușoară de vânt, razele catifelate ale soarelui, asemenea pieliței unei piersici, și, la capătul țevii revolverului, moartea. Cel mai sumbru polițist din Paris avea să moară ca un fazan, într-o frumoasă dimineață de toamnă.

— Tu l-ai ucis pe Schüller? întrebă, încercând să mai câștige câteva secunde.

Contesa ezită. În cele din urmă, își retrase arătătorul de pe trăgaci și siguranța se recuplă automat.

— Schüller era mai inteligent decât voi toți laolaltă, șuieră ea. Se pricepea să adune doi cu doi.

— Cum adică?

— Atunci când a descoperit că Jürgen fusese adoptat, a înțeles imediat că moartea sa era legată de originile pe care le avea. De asemenea, și-a amintit o veche legendă locală despre o familie de nobili care a adoptat un copil și apoi l-a alungat, atunci când acesta și-a revendicat dreptul la moștenire. Apoi, familia a organizat o vânătoare cu gonași, pentru a-l vâna pe intrus… seamănă cu povestea noastră, nu-i așa?

— Te-a sunat?

— Știi prea bine că da. Voia să-mi vorbească, să-mi vâre sub nas toate astea și concluzia lui. M-am dus acolo și l-am împușcat. A fost o greșeală, categoric, dar mă grăbeam.

Niémans avea o singură consolare, slabă de altminteri: faptul că vedea cum toate elementele misterioase se îmbinau perfect, pentru a înfățișa întreg adevărul.

— Laura, n-are rost să mai adaugi și uciderea unui polițist la acest dezastru, încercă el un apel la rațiune. Știi prea bine că nu ai nicio șansă să scapi. Știm deja prea mult și…

— Nicio mișcare sau trag!

Nu Laura vorbise, iar Niémans simți cum se topește de-a dreptul de recunoștință atunci când văzu profilându-se silueta Ivanei dincolo de o tufă de alun (sau așa i se păru lui: știa că alunul e o plantă fermecată), cu haina ei de piele ocru, cu părul roșcat și mâinile încleștate pe revolverul Sig Sauer.

Micuța sa parteneră de origine slavă. Veverița lui. Era limpede că nu-i ascultase ordinul de a se îndepărta, dar acum, în circumstanțele date, nu putea decât să o felicite pentru insubordonare.

— Lasă jos arma și pune mâinile la ceafă! strigă Ivana, sfâșiind liniștea pădurii din această minunată dimineață.

Niémans se gândi imediat că restul vânătorilor aveau să fie alertați de strigătul ei, apoi auzi bâzâitul unui elicopter în depărtare, ceea ce îi confirmă că Ivana reușise să se conecteze la rețea fără să se îndepărteze prea mult.

Niémans își întoarse privirea spre Laura, care încă nu se clintise. Încă ar mai fi putut să apese pe trăgaci și să îl doboare…

Cu toate acestea, brațul ei înarmat coborî încet, în timp ce chipul i se întuneca la fel ca o foaie de sugativă albă ce se îmbibă cu cerneală. Nu mai încăpea îndoială, conștientizase ea însăși că fusese înfrântă. Inspiră adânc aerul încărcat de miresme al pădurii și-și lăsă capul pe spate.

Niémans simți că i se taie răsuflarea. Trăsăturile ei fine, expuse razelor soarelui, ca un stindard al frumuseții sub coama bogată, ca un cristal negru, alcătuiau o priveliște de-o frumusețe crudă, condimentată cu nebunie și orgoliu.

Ea îi făcu discret cu ochiul, la fel ca atunci rând se întâlniseră pentru prima oară. Unul dintre acele gesturi care contrastau cu eleganța ei suverană, dar pe care ea și le putea permite.

De fapt, Laura von Geyersberg putea să își permită absolut orice.

Inclusiv să ducă țeava armei sub bărbie și să apese pe trăgaci.

64.

Înmormântarea Laurei von Geyersberg avu loc în cea mai deplină discreție.

La funeralii fură prezenți câțiva membri ai familiei, între care bătrânul Franz, câțiva dintre acționarii grupului VG și un batalion întreg de polițiști, pentru ca nimeni să nu uite care era situația reală. Nici unui jurnalist nu i se îngădui însă să se apropie de cimitir.

Imediat după înhumarea contesei, toți cei prezenți se grăbiră să dispară cât mai repede cu putință: contele fiindcă trebuia să-și salveze pielea, rudele fiindcă nu erau tocmai mândre de evenimentele recente, iar acționarii fiindcă trebuiau să reclădească de urgență ierarhia grupului decapitat.

Adevărul nu fusese dezvăluit public. Nici poliția landului și nici cei de la Omoruri din Stuttgart nu o acuzaseră oficial pe Laura von Geyersberg de uciderea lui Jürgen, iar anchetatorii francezi își trimiseseră rapoartele peste graniță.

Versiunea oficială a părții germane era aceea că Laura se sinucisese în pădure, un gest care putea fi luat fie ca o recunoaștere a vinovăției, fie ca un act de disperare provocat de durerea dispariției fratelui iubit. Sau și una și alta, la o adică.

În rest, Niémans și Ivana aveau drept probă confesiunea unei moarte, adică nimic, din punct de vedere legal. În plus, din motive necunoscute, bărbatul cu care Laura susținea că își petrecuse noaptea crimei, un director comercial pe nume Stefan Griebe, refuza să își schimbe depoziția. Din punct de vedere strict procedural, Laura era complet nevinovată.

În schimb, Udo fusese arestat pentru uciderea lui Max. Motivele sale nu erau foarte clare: o luptă pentru putere sau o dramă pasională cu deznodământ violent. Mass-media, până atunci ținută în frâu de teama de a nu-i supăra pe cei puternici, se dezlănțuise: familia von Geyersberg era de-acum prezentată drept o adunătură de degenerați.

Nici măcar în rândurile poliției nu fusese dezvăluit adevăratul motiv al crimelor. Acest pact conform căruia soarta patrimoniului familiei era hotărâtă în urma unei partide de vânătoare nu fusese menționat decât în raportul lui Niémans și al Ivanei, și nimeni nu simțise nevoia să comenteze ceva despre această chestiune. Era o idee mult prea nebunească, prea din afara lumii muritorilor de rând, cei care-și iubesc copiii și vânează animale, nu oameni.

Asasinarea lui Philipp Schüller părea, în raport cu toate acestea, cât se

poate de prozaică. Laura îl omorâse pentru a-l împiedica să dezvăluie lumii faptul că Jürgen fusese adoptat. La o cercetare mai atentă, această motivație nu prea stătea însă în picioare: victima nu era cu adevărat un von Geyersberg și, prin urmare, la ce ar fi folosit păstrarea secretului? O atare revelație nu merita comiterea unei crime, chiar dacă se descoperise că familia falsificase certificatul de naștere al lui Jürgen, care figura în actele de la primăria din Freiburg im Breisgau sub numele von Geyersberg.

Bătrânul Franz fusese arestat și eliberat aproape imediat. În primul rând, fiindcă avea cei mai buni avocați din Baden-Württemberg. În al doilea rând, acuzațiile care planau asupra lui erau confuze. Anchetatorii nu aveau nicio dovadă că el pusese la cale duelurile din pădure. Cât despre Vânătorii Negri, aceștia nu putea fi trași la răspundere pentru acțiunile pădurarilor și vânătorilor din cadrul Fundației „Schwarzes Blut”.

Ticăloșii fuseseră inculpați, dar pentru delicte relativ minore: tentativa de intimidare a polițiștilor francezi, creșterea unei rase de câini interzise, fugă de la locul accidentului din pădure… Nici vorbă de acuzațiile la care visaseră Niémans și Ivana: complicitate la crimă pentru „vânătorile” care costaseră viețile lui Jürgen și Max, tentativă de omucidere pentru atacul asupra lor, violențele la care fusese supusă micuța yenișă…

„Las-o moartă!”, îi spusese Niémans subalternei lui. În ciuda încăpățânării sale pe parcursul anchetelor, Niémans nu credea în justiție și cu atât mai puțin în adevăr. Pentru el conta doar vinovăția și ar fi fost gata de orice pentru a o scoate la iveală. Din acel moment însă, avocații, judecătorii și verdictele îl lăsau rece. Nu-l mai interesau, iar acest lucru se datora disprețului pe care îl nutrea față de oameni în general. Niciun om și nicio instanță nu era capabilă, în opinia sa, să dea un verdict pe deplin imparțial. „Nu există adevăr, ci doar minciuni plauzibile”, obișnuia el să declare, emfatic, în fața cursanților de la școala de poliție.

Cu toate acestea, cazul de față îl marcase puternic pe Niémans. N-avea importanță dacă o iubise sau nu pe ucigașă, pe Laura von Geyersberg. Problema cea mare era că fusese în stare să se lase păcălit în asemenea măsură. Nu încăpea îndoială: niciodată nu fusese atât de departe de adevăr. Fie că se lăsase orbit de frumusețea contesei, fie că se lăsase dus de nas într-un domeniu pe care pretindea că-l cunoaște la perfecție, cel al răului, un lucru era cert: nu presimțise nimic din cele ce aveau să se întâmple. Fusese un simplu martor la rezolvarea unei ecuații de o cruzime aproape abstractă,

fără să poată interveni în vreun fel.

Singurul rezultat concret pe care îl obținuse fusese adăugarea încă unui mort în palmaresul său, cel de-al nouălea. Era indiscutabil că acționase în legitimă apărare, dar ușurința cu care lama pătrunsese în gâtul vânătorului era o amintire pe care nu avea s-o uite niciodată.

De trei zile încoace, Niémans nici măcar nu-și descleștase dinții, iar Ivana prefera să-l lase în pace, să se mumifice după bunul său plac, în tăcerea lui. Ea avea multe alte lucruri de dus la capăt: trebuia să redacteze ultimele procese-verbale ale anchetei și concluziile care aveau să conducă la închiderea cazului.

În chip straniu, Ivana avea o atitudine mult mai relaxată în raport cu acest caz decât Niémans. În materie de atrocități, văzuse mult mai puțin decât acesta; însă ura sa congenitală față de clasele privilegiate și revolta firească pe care i-o provoca orice idee de superioritate obținută prin naștere, dominare socială sau pe baza purității sângelui îi permiteau să accepte mai ușor existența sistemului pus la cale de familia von Geyersberg.

Și totuși, nici ea nu reușise să anticipeze nimic. Fusese doar martoră sau chiar victimă a violenței din jurul ei: mutilările victimelor, degetele sale, gata să fie strivite de angrenajul motocicletei, moartea lui Schüller, printre eșantioanele din propriul laborator. În tot acest timp, încercase să-și vadă de meserie. Imaginația ei n-ar fi fost în stare să conceapă cât de departe fuseseră în stare să meargă cei din familia von Geyersberg.

Și-ar fi putut redacta raportul și concluziile acasă, în Franța, dar Ivana pretextase nevoia de a conlucra cu colegii germani pentru a completa dosarul cazului. Aceasta era doar o jumătate de adevăr.

Polițista mai avea, însă, încă un motiv pentru a-și dori să rămână. În fiecare zi, mergea să-și viziteze eroul la Universitätsklinikum, centrul medical universitar din Freiburg im Breisgau. Un erou rănit care, chiar și în pijama, îi făcea inima să bată mai repede.

65.

Până la urmă, Kleinert scăpase cu bine. Radiografiile scoseseră la iveală un traumatism cranian, dar fără hematoame, trei coaste rupte, o claviculă fisurată și un umăr dislocat, toate pe partea dreaptă. Coastele își trădaseră

însă proprietarul și răniseră, asemenea unor pumnale, feluriți mușchi și diverse țesuturi sau chiar organe. Ivana nu înțelesese prea bine explicațiile șefului de secție, care vorbea o engleză colțuroasă, cu accente cazone la fiecare consoană.

Cât despre rănile cele mai spectaculoase, cele de la ochi, acestea se dovediseră a fi superficiale. Din pleoape îi fuseseră extrase o mulțime de așchii mici de sticlă, o muncă de chinez bătrân care fusese încununată cu două pansamente uriașe, ca pentru orbi, ce-l făceau să arate ca un mare mutilat din filmele de război.

Atunci când Ivana îl vizita, neamțul, cu ochii bandajați, o asculta fără să o vadă: o scenă de roman siropos. Ivana însă trebuia să fie foarte atentă, astfel încât vizitele sale să nu coincidă cu cele ale soției și celor doi copii. O situație umilitoare, care o făcea să se simtă ca o amantă ascunsă. Așa-ți trebuie, își spunea ea. Nu doar că trebuia să rămână în umbra soției, a partenerei oficiale, ci mai trebuia și să înghită exemplul strălucit al acestei mame demne, care-și creștea frumos cei doi copii și știuse să-și păstreze soțul alături. Altfel spus, exact lucrurile de care ea însăși nu fusese în stare…

Pe scurt, Ivana îl vizita pe Kleinert al său fără știrea soției legitime și fără știrea lui Niémans, ca o puștoaică fumând pe ascuns iarbă. Ieșea de la spital ușor amețită, sprijinindu-se de ziduri și agățându-se de propriile vise. Niște vise care luau forma unei fundături și care aveau să ia sfârșit odată cu ultima ștampilă și strângerea de mână din partea unor indivizi cu chipie verzi.

În ultima noapte a anchetei, în timp ce se întorceau de la castelul lui Franz, făcuseră dragoste; nu merseseră chiar până la capăt, dar intenția existase. Doar în filme se întâmplă ca amanții să ajungă la extaz de prima dată, îndărătul geamurilor aburite ale unei mașini. Avusese însă parte de o plăcere imensă, chiar dacă aceasta fusese mai degrabă de ordin sufletesc. Nimic din ceea ce visa nu era cu putință, își spusese atunci; măcar să profite atât cât se putea. Absența speranței echivala cu o victorie supremă a acesteia, căci nu avea să îngăduie nicio dezamăgire, nici din partea vieții, nici din partea oamenilor.

Astăzi însă, ambianța era cu totul schimbată. La această ultimă vizită i se alăturase Niémans, astfel încât nici gând să se comporte ca într-o escapadă amoroasă. Veniseră să-și ia rămas bun de la un coleg. Atât.

66.

Odată ajunși în salon, avură parte de o surpriză: Kleinert nu mai purta bandajul de la ochi, dar nici ochelarii. Ivanei îi păru complet schimbat. Toate semnele de oboseală și stresul posttraumatic se concentraseră în adâncimea orbitelor sale. Slăbit și palid, polițistul părea că poartă o mască mortuară. Părul lung, fruntea înaltă și barbișonul păreau parte din butaforie.

Văzând expresia de pe chipul vizitatorilor săi, Kleinert se grăbi să-i anunțe:

— Medicii mi-au spus că voi fi externat peste o săptămână.

— Excelent! rosti Niémans, vesel. Noi ne întoarcem în Franța chiar azi.

— Ați terminat de redactat toate rapoartele?

Polițistul se crispă, apoi pricepu gluma și zâmbi.

— Termină cu prostiile, Kleinert.

Ivana rămăsese câțiva pași în spate, cu brațele încrucișate la piept și rezemându-se doar într-un picior, ca un bâtlan pe baltă.

Kleinert întinse mâna și luă de pe noptieră un dosar de modă veche, cu coperte de carton, conținând un teanc de foi imprimate.

— Am o informație proaspătă pentru voi doi, spuse el, deschizând dosarul și ridicându-se în capul oaselor. Ulrich Taffertshofer, geneticianul de la Max Planck, și-a continuat cercetările.

— Care cercetări?

— Cele privind ADN-ul familiei von Geyersberg. A continuat comparațiile și a descoperit ceva uimitor: cariotipul lui Jürgen are mai multe puncte comune cu patrimoniul genetic al familiei von Geyersberg.

— Dar e imposibil! Jürgen a fost adoptat!

— Așa am crezut cu toții, fiindcă ADN-ul său era complet diferit de al Laurei. De fapt, lucrurile sunt exact pe dos.

— Așadar, Laura a fost cea adoptată? întrebă Ivana, cu răsuflarea tăiată.

— Exact. Taffertshofer e categoric în această privință: Jürgen a aparținut clanului von Geyersberg.

— Dar Max?

— El a fost adoptat, în privința asta nu există îndoieli. Jürgen și Udo erau odraslele biologice în familie.

Niémans bătea darabana pe marginea patului.

— Laura era ferm convinsă că era o von Geyersberg…

— Fără îndoială, ambilor li s-a dat de înțeles că aveau legitimitatea sângelui, probabil pentru a-i motiva și mai mult.

Ivana încercă să își imagineze acest sistem de o perversitate fără margini, care consta în a învrăjbi doi copii – sau, mai degrabă, doi adolescenți – unul împotriva celuilalt, pentru a-i obliga mai târziu să se înfrunte. Copiii aceștia se iubiseră, se apăraseră reciproc în fața abuzurilor paterne și a unei educații pline de cruzime, dar cauza superioară a moștenirii îi despărțise.

Ivana cântări în gând și un alt aspect al poveștii: de astă dată, copilul străin fusese învingătorul. În ciuda originii sale modeste, acesta cucerise imperiul von Geyersberg, care se vedea astfel restituit oamenilor de rând. Ivana trebuia să recunoască, în ciuda tragediei la care fusese martoră, că ideea aceasta îi plăcea. Cu atât mai mult cu cât, de astă dată, învingătoare fusese o femeie.

Kleinert își continua expunerea cu un glas din ce în ce mai entuziast. Între timp, Ivana reflecta la măsura în care această anchetă îi risipise iluziile, dar îl ajutase să crească în meseria de polițist. Kleinert ieșea, la rândul său, învingător: mai puternic, mai deschis la minte, iar acest rezultat era pe potriva convingerii intime a Ivanei. Polițiștii cresc mai mult cu cât e mai adânc gunoiul în care se scaldă.

Curând, în salonul de spital se făcu liniște. Niémans se întoarse spre fereastră și, vreme de câteva clipe, admiră peisajul. Ivana știa prea bine la ce se gândea acum sau, mai bine zis, ce simțea mentorul ei: abia aștepta să părăsească această încăpere supra-încălzită în care domnea o atmosferă propice convalescenței pe care o cunoscuse el însuși mult prea bine, pe vremea afacerii de la Guernon.

Ivana s-ar fi așteptat ca Niémans să se îndrepte spre ușă, mormăind în barbă un „la revedere” deloc convins, dar, când își întoarse din nou privirea spre Kleinert, mentorul Ivanei afișa un zâmbet larg.

Se apropie de Kleinert și-i apucă mâna dreaptă; sub pielea albă a convalescentului se ghiceau tendoanele și vinișoarele albăstrii.

— Te salut, Kleinert. Mă doare să-ți spun asta, dar trebuie să recunosc că ești un polițist al naibii de bun.

Neamțul zâmbi.

— Aș putea discuta puțin cu Ivana?

Uriașul cu ochelari rotunzi înțelese despre ce era vorba și, totuși,

zâmbetul nu i se șterse de pe chip: încetase să se mai joace de-a masculul feroce, care se simte dator să-și protejeze partenera.

— Vă las să vă luați rămas-bun.

Rămasă singură cu Kleinert, Ivana își dădu seama că-și simțea capul gol de gânduri. Nu-i venea pe limbă nimic potrivit, nici măcar un cuvințel. Îl privea pe polițistul german și avea senzația că are deja în față o simplă amintire. Neamțul păru să-și dea seama ce simțea ea. Și se prea poate ca și el să fi simțit la fel.

— Nu cred că ne vom mai revedea, rosti el.

Ea se așeză pe marginea patului și-i luă mâna într-a ei. Era uscată și ușoară, ca o bucată de cretă. Neamțul nu se mișca, mulțumindu-se să zâmbească.

Tot nu reușea să articuleze niciun cuvânt. Ar fi trebuit să-și fi pregătit un discurs.

— Am supraviețuit unei catastrofe, spuse el, venindu-i în ajutor. Am scăpat cu viață, dar moartea e cea care-a câștigat, în cele din urmă.

I-auzi!, își spuse ea în gând, din dorința de a ignora sobrietatea care se instalase în încăpere. Și totuși, nici ea n-ar fi putut să formuleze mai bine. Se aplecă și-l sărută pe frunte, așa cum ar fi sărutat un copil și, ca să pună capac la toate, sfârși prin a-i zburli părul, cu un gest tandru.

Rău ai ajuns, băbuțo, gândi ea. *Fiul tău e deja un bărbat, iar tu îi tratezi pe bărbați ca pe niște copii.*

Îi zâmbi pentru ultima oară și se ridică. Până ajunse la ușă și o deschise, tandrețea i se preschimbă în furie, iar afecțiunea în ură. Se gândi la soția lui Kleinert, la copiii ei, la viața ei liniștită de familie și simți că-i vine să vomite de-atâta mediocritate.

Era un gând ca o flegmă, plin de dispreț și de resentimente, care însă nu valora nimic și era echivalent cu povara propriei disperări. O detesta pentru ceea ce era. Era invidioasă pentru banalitatea ei, pentru liniștea ei și pentru conformismul ei. Era invidioasă fiindcă ea nu reușise niciodată să aibă acces la această viață simplă.

Trecu pragul, se întoarse și îi mai zâmbi încă o dată, de astă dată un zâmbet sincer și larg. În sfârșit, se simțea capabilă să-l iubească doar ca pe o idee, un proiect, ceva care se afla deasupra mizeriei cotidiene, ceva ce nimeni n-avea să-i poată lua vreodată.

Muschetarul îi întoarse zâmbetul, iar ea își spuse: *Nu ești decât o*

proastă! Își repetă în gând asta în timp ce închidea ușa, știind c-ar fi trebuit să se întoarcă și să-l sărute de-adevăratelea.

Însă, de cum porni spre lift, începu să-și adune puterile. Simțea cum furia o umplea din nou, căci, la urma urmei, asta era cea care o ținea în viață.

Niémans o aștepta în fața ascensorului. În cabină, Ivana izbucni în sfârșit în hohote de plâns, în timp ce șeful ei privea spre plafon, spre podea, spre butoanele liftului. Se simțea ca un prizonier aflat în cușcă cu o fiară sălbatică, iar acea fiară era durerea tulburătoare pe care o trăia micuța polițistă croată.

67.

Înainte să se urce în Volvo, Ivana ridică privirea spre cerul de un albastru pur și își aprinse o țigară, dornică să ardă astfel, pentru totdeauna, nodul din gât.

— Ai de gând să vii odată?

Niémans nu cunoștea decât o singură modalitate de a-și ascunde emoția: ursuzenia.

Ivana mai trase un fum din țigară, apoi o strivi cu vârful bocancului.

— Vin.

După ce se instală la locul ei, ghemuită pe scaun și cu călcâiele cocoțate pe bordul mașinii, Ivana deja nu se mai gândea la Kleinert. Prefera să păstreze gândurile acestea pentru mai târziu, ca pe un talisman prețios pe care avea să-l poarte numai din vreme în vreme.

Niémans demară în direcția autostrăzii. Și aici pădurea era atotstăpânitoare, dar drumul larg o tăia în două, iar traficul o făcea să pară mai îndepărtată. În curând, avea să lase loc câmpiei și zonelor cultivate. Iar mai târziu avea să urmeze cenușiul suburbiilor pariziene, plajele de beton de sub cerul toxic, de plumb.

Ivanei nu-i trebuiau multe pentru a fi fericită, și toate acele lucruri aveau de-a face cu orașul, cu zgomotele și poluarea lui. Luate fiecare în parte, toate o dezgustau: mașinile, mizeria, duhoarea și chiar locuitorii citadini… Dar laolaltă, toate acestea alcătuiau un decor fermecat, cel puțin în ochii ei.

Se trezi brusc: adormise imaginându-și zarva pariziană. Trecuseră deja

granița. Coborî geamul portierei și-și aprinse din nou o țigară. Niciun comentariu din partea lui Niémans. Polițistul era capabil să stea tăcut ore în șir, iar Ivana detesta asta. Și totuși, tăcerea asta nu avea nicio semnificație anume: nu era provocată nici de indiferență, nici de furie. Exista, pur și simplu, de parcă Niémans ar fi fost înconjurat de niște ziduri nevăzute.

Trăgând cu sete din țigară, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu vântul de-afară care o făcea să ardă mai repede, se întreba ce subiect ar fi putut aborda pentru a sparge acele ziduri.

Mânată de un instinct sinucigaș, se hotărî pentru cea mai grea întrebare:

— Niémans, am tot vrut să te întreb ceva.

— N-ai vrea să-ți închizi mai întâi geamul?

Ivana făcu vânt țigării și se conformă.

Avea să încalce un tabu, iar ideea asta o înspăimânta și o entuziasma în egală măsură.

— De ce ți-e atât de teamă de câini?

68.

Liniștea păru să se comprime brusc, iar Ivana începu să se teamă de-o explozie, indiferent de ce natură avea să fie aceasta. Polițistul emise un geamăt sonor, undeva între un mormăit și un oftat. Când vorbi, vocea îi era atât de profundă încât căpăta, din când în când, nuanțe de neînțeles, asemănătoare cu cele ale undelor seismice:

— Ți-am mai povestit despre ai mei, nu?

— Nu mi-ai povestit nimic, niciodată.

— E-n regulă. M-am născut în Alsacia, într-o familie obișnuită. Tata era mereu ocupat, iar mama era capricioasă, la limita depresiei.

Ivana se gândi la părinții fraților von Geyersberg, dar comparația nu avea cum să meargă prea departe.

— Dat fiind felul lor de-a fi, ai mei n-au observat când a început să se strice treaba cu fratele meu.

— Ai un frate?

— Era mai mare cu trei ani decât mine. Împărțeam tot, absolut tot. Apoi, într-o bună zi, a început să o ia razna.

Niémans tăcu. Era limpede că-i venea greu să continue. Bâzâitul motorului, deși amortizat de geamurile închise, păru să se întețească.

— Îl chema Jean, reluă el după câteva clipe. A început să vorbească singur. Noaptea, în camera noastră, îl auzeam adresându-se plafonului, pradă unui adevărat delir al persecuției.

— Suferea de tulburări mintale?

— Azi ar fi fost diagnosticat probabil aproape imediat drept schizofrenic. La vremea aceea însă, în Alsacia… Și apoi, Jean se pricepea de minune să-și ascundă simptomele patologice. Eram singurul care știa…

Se făcu din nou liniște, ca atunci când crezi că furtuna s-a îndepărtat, lovind însă imediat mai tare și mai aproape.

— La început, Jean mă considera aliatul lui. Îmi explica în cele mai mărunte detalii lumea din halucinațiile sale. Îmi descria cum construia capcane pe podurile de deasupra autostrăzii, astfel încât asupra mașinilor care treceau să se prăbușească o ploaie de pietre, ca un avertisment privind puterea sa. Îmi spunea cum noaptea ieșea să prindă cârtițe cărora le bea sângele, ca să capete un auz mai bun și ca să poată simți vibrațiile în întuneric. Îmi explica și cum a fabricat un soi de pânză de păianjen complicată, în care fiecare capăt al firelor era un laț pus de gâtul unui pui de mierlă neagră, pui pe care-i găsise într-un cuib și pe care îi hrănea, iar în fiecare zi, pe măsură ce creșteau, lațul se strângea în jurul gâtului lor, sugrumându-i…

— N-ai încercat să le spui părinților toate astea?

— Au crezut că fabulam. Ți-am spus, Jean se pricepea că se poate așa cum trebuia în fața adulților. Universul lui delirant era atunci ascuns cu grijă.

— Dar la scoală?

— La școală era la fel, se comporta perfect normal, dar se întâmplau mereu tot soiul de accidente bizare și sabotaje…

Ivana se simțea de parcă ar fi alunecat pe o pantă lentă, periculoasă, fără nimic de care să se poată apuca. Simțea că o ia la vale și se temea de ceea ce o aștepta acolo.

— Ce vârstă aveați?

— El avea treisprezece ani, eu zece.

Niémans se concentra la condus dar, deși părea că privirea sa era ațintită spre axul drumului, în fața ochilor lui se desfășura o priveliște diferită. Ivana îi percepea încordarea văzându-i mâinile, care strângeau volanul de parcă ar fi vrut să-l îndoaie.

— Jean a început să se ferească de mine, să nu-mi mai vorbească decât ca să mă amenințe. Pare de necrezut, știu, dar am înțeles că voia să mă ucidă.

Ivana nu știa încotro să-și îndrepte privirea: nimic din peisajul înconjurător nu se potrivea cu această poveste atât de intimă. Iar la el nici nu se punea problema să se uite. Știa că ar fi văzut un chip de mort, cu mușchii încordați precum frânghiile ce-i cuprindeau sicriul.

— I-am dibuit planul când eram în vacanță, la bunicii din partea tatii. Bătrânii aveau un câine pe nume Réglisse. Era din rasa Cane Corso, un urmaș al câinilor de luptă folosiți de legiunile romane. Un ditamai dulăul capabil să înfrunte un leu în arenă sau să păzească prostituatele din zona dubioasă a Romei.

— E o rasă drăguță…

Ironia îi scăpase Ivanei, care nu-și putea stăpâni nicicum sarcasmul.

— Jean îl dresa ca să mă ucidă, urmă el. Réglisse era ca un urs mare de pluș, un câine afectuos și protector, dar Jean se străduia să-i trezească instinctul ucigaș. De câte ori mergeam la bunici, se punea pe treabă, urmărind să facă din Réglisse un câine de luptă cu un singur dușman: eu.

— Părinții n-au observat nimic?

— Bunicii, vrei să spui? Nu înțelegeau nimic din ce se petrecea. Ba chiar își băteau joc de mine, fricosul cel mic care se temea de câinele lor credincios.

— Te-a atacat?

— Nu. Ceva anume îl împiedica să o facă. Poate firea lui blândă, poate obișnuința… Nu știu. Dar îi pândeam fiecare mârâit, fiecare mișcare. Simțeam amenințarea asta în fiecare clipă, oriunde m-aș fi aflat…

Niémans inspiră adânc, adunându-și parcă amintirile, așa cum aduni un pachet de cărți de pe masă pentru a le amesteca. Urma să coboare în memorie, tot mai departe, mai adânc…

— Într-o duminică, bunicii au plecat la un târg agricol, o porcărie care se întâmpla la vreo cincizeci de kilometri distanță. M-au lăsat în grija lui Jean. Eram paralizat de spaimă, dar nebunia lui părea să fi luat o pauză în ziua aceea. Era calm, rezonabil, lucid, ba chiar glumea, spunându-mi că spera că nu crezusem niciodată poveștile lui despre dresaj și răzbunare. În momentul respectiv am fost la un pas să-i acord din nou încrederea mea. Am luat prânzul împreună, uitându-ne la televizor. Îl rugasem să-l lege pe

Réglisse afară, lângă cușca lui. Pe vremea aia, la televizor se difuza serialul *Răzbunătorii*[16], tu n-ai de unde să-l știi… Pentru scurtă vreme, am crezut că totul revenise la normal între noi.

Când m-am trezit, eram legat la ochi. Mama lua gardenal cu pumnul, iar Jean probabil îmi pusese o doză puternică din acest somnifer în mâncare. N-aveam idee ce oră era și nici unde mă aflam. Simțeam arsuri care-mi provocau durere pe antebrațe, la glezne și în talie… Senzația cea mai neplăcută era însă undeva pe la mijlocul corpului, undeva între picioare, unde simțeam o căldură difuză, cu marginile tăioase, care-mi zgâria interiorul coapselor, pulsând.

Am încercat să urlu, dar aveam un căluș în gură. Respiram în salturi, panica mă făcea să tremur și-mi sfâșia nările… Abia atunci mi-am dat seama de miros, un miros blestemat de fiară, pe care-l simțeam cum îmi pătrunde prin toți porii… Era un animal acolo, aproape, poate chiar în mine, și până și sudoarea mea începea să pută a acest amestec atroce de sălbăticie și blană umedă… Réglisse era acolo, aproape… dar unde?

Ivana se temea de momentul în care Jean avea să-i scoată legătura de pe ochi micului Pierre, într-atât de puternică era senzația că scena povestită se petrecea chiar acolo, în interiorul Volvo-ului. Își încleștase mâna pe mânerul portierei, iar încheieturile i se albiseră și unghiile i se înfigeau în carne până la sânge.

— Eram în magazia construită de bunicul în fundul grădinii, reluă Niémans, de parcă și-ar fi luat un răgaz, cercetându-și amintirile, pentru a-și descoperi ochii. Mă legase de un scaun cu zeci de cabluri de frână de bicicletă, care traversau spațiul de la un perete la altul, ca o uriașă pânză de păianjen. Réglisse era și el legat. Jean îl imobilizase între picioarele mele, cu botul deschis deasupra organelor mele genitale. Îl legase foarte strâns, în speranța că dulăul, mânat de durere sau de furie, avea să mă castreze dintr-o mușcătură… Dar Réglisse refuza să se miște. Rămăsese locului, cu gura deschisă deasupra testiculelor mele, cu ochii umezi, umplându-mi de bale pantalonii. Poate părea bizar, dar orice urmă de agresivitate îi dispăruse. Avea privirea aceea plângăcioasă a cățeilor care așteaptă ceva din partea stăpânului și îl imploră în tăcere…

Încercam să îmi găsesc cel mai blând ton al vocii, să-i șoptesc ceva liniștitor, dar nu reușeam să scot niciun sunet. Spaima mea trecuse dincolo de un anumit prag. Nu puteam decât să stau nemișcat și mut, de parcă aș fi

încetat să mai exist… Au fost câteva secunde de groază totală, izvorâte dintr-o parte a creierului meu ce se formase în urmă cu milioane de ani.

Ivana era ghemuită pe scaun, cu ochii abia depășind înălțimea bordului. O întrebare nu-i dădea pace și-i izbea ritmic creierul, ca o ramură pe acoperiș:

— Dar fratele tău?

— Dormea chiar la picioarele mele, pe jos. Tâmpitul adormise în plin sacrificiu ritual, lăsându-mă în acea poziție fatală. I se întâmpla adesea: în plină criză, somnul îl toropea brusc, de parcă mintea lui supra-încălzită ar fi trecut la relanti în mod automat. Întreaga scenă era de-a dreptul… specială. Eu, legat ca un traficant de droguri torturat de patronii săi, câinele gâfâind, cu colții aproape înfipți în ouăle mele, iar fratele meu sforăind liniștit în fața operei sale.

Niémans tăcu. Așa se termina oare povestea? Într-un fel sau altul, puștiul scăpase cu bine, dar în ce stare? Ideea că Niémans ar fi putut fi doar pe jumătate bărbat îi străbătu mintea ca un val de lavă incandescentă.

— Nimic nu s-a mai mișcat până la trezirea fratelui meu. M-a privit, și-a contemplat opera și s-a ridicat, fără vreun cuvânt. A tăiat cablurile și m-a eliberat. Când i-a dat drumul câinelui, acesta a fugit, scheunând, iar eu am leșinat. Când mi-am recăpătat cunoștința, eram întins în patul meu. Jean n-a mai adus niciodată vorba despre cele întâmplate. Totul s-a petrecut de parcă n-ar fi fost decât un vis al meu. În realitate, cel care visase scena era el și nu-și mai amintea nimic. Devenisem un personaj din coșmarul lui…

Bâzâitul Volvo-ului, un vuiet surd, continuu, servea drept muzică de fundal istorisirii lui Niémans.

Valul de căldură care o invadase pe Ivana se preschimbase într-o mâncărime specifică meseriei sale de polițist, o dorință de a afla cât mai multe.

— Și asta a fost tot? întrebă ea.

El se întoarse, o privi și se răsti:

— Nu ți-e de ajuns?

Ea își plecă privirea. Niémans tocmai îi dezvăluise miezul intim al personalității sale frânte, iar ea se comporta ca o fetiță care n-a înțeles finalul filmului.

El oftă și, brusc, păru a recunoaște că, într-adevăr, mai putea să îi spună câte ceva:

— Părinții mei n-au aflat niciodată despre ședința de tortură. Eu m-am îmbolnăvit. Azi s-ar spune că am căzut într-o depresie. Am refuzat să merg la școală, mă închideam în camera mea, nu mai voiam să ies… Atunci s-au întâmplat, aproape concomitent, două lucruri.

Mai întâi, Réglisse a fost găsit mort, când noi încă mai eram acolo, la bunici. Nimeni nu a aflat vreodată cauza morții, dar bănuielile s-au îndreptat asupra mea. Jean nu înceta să mă acuze… Cealaltă chestie s-a întâmplat cu Jean. Era la liceu când l-a apucat una dintre crizele sale de delir. Nu-mi mai amintesc exact împrejurările, de fapt, nu mi s-au povestit niciodată detaliile, dar nu mai era cu putință ca problemele sale mintale să fie ignorate: jumătate dintre elevii școlii asistaseră la scenă. A fost spitalizat și s-a transformat într-un zombi îndopat cu medicamente, mutat dintr-o instituție într-alta.

În ceea ce mă privește, mi-a fost atribuit rolul fratelui care n-a știut să tragă la timp semnalul de alarmă. Eram considerat aproape un trădător. Am fost trimis la internat și nu m-am mai întors niciodată acasă. Familia aceasta nu-mi oferise niciodată nimic și nici nu avea să o facă de-atunci înainte. Am hotărât să mă descurc singur și aș spune că mi-a cam reușit. Am considerat dintotdeauna familia drept o slăbiciune, iar singurătatea drept un punct forte. Așa am reușit să rămân în picioare. Dar, lucru de înțeles, din acel moment n-am mai putut suporta câinii.

După aceste cuvinte, în mașină coborî liniștea. Ivana însă nu terminase: era polițistă și era pe cale să rezolve misterul care o intrigase atâția ani de zile, cel care, de-o manieră ciudată, părea să o apropie de Niémans, căci la rândul ei plătise tributul de neliniști, fobii și terori nocturne.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

— S-a sinucis când avea douăzeci și șase de ani. Locuia într-un apartament unde era supravegheat permanent, dar avea voie să iasă vreme de câteva ore în fiecare zi. A plecat să-i viziteze pe bunici și s-a spânzurat în magazia din fundul grădinii. Poate fiindcă își amintea anumite lucruri petrecute acolo.

În acest punct, se cuvenea să înainteze prudent, călcând ușor, ca pe suprafața unui lac înghețat. Așa își propusese Ivana, dar delicatețea nu era câtuși de puțin unul dintre atuurile sale:

— Și, din acel moment, nu te-ai apropiat din nou de ai tăi?

Niémans zâmbi, mirat de naivitatea întrebării Ivanei.

— Te referi la moartea lui? Nicidecum. Nici măcar nu m-am dus la înmormântare. Nu uita, familia e o slăbiciune.

Ivana avea să reflecteze îndelung la această afirmație, ea, care nu avusese niciodată o familie adevărată, ea care eșuase în a-și alcătui una. Și-ar fi dorit să fie adevărat…

Simțind că nu spusese îndeajuns, Niémans adăugă:

— Pe-atunci aveam deja viața mea.

— Care viață?

Ultima întrebare fusese o gafă. Ivana o rostise mânată de scepticismul ei obișnuit: ce putea fi oare mai important decât moartea unui frate? Dar astfel de banalități nu-și aveau locul câtuși de puțin în existența lui Niémans. Și nici în a sa.

— Între timp, am devenit polițist și am început să mă ocup de crimele comise de alții. Moartea lui a fost doar o diversiune ca oricare alta. În orice caz, toate cele întâmplate m-au întărit în fața loviturilor. Sau poate a fost invers. Mi-am construit din nimic un echilibru și am reușit să devin ceea ce sunt acum.

Ivana știa prea bine la ce se referea atunci când vorbea despre „ceea ce sunt acum”: un vânător, un obsedat, un ucigaș. Niémans nu ascunsese niciodată faptul că acțiunea de-a trage asupra unor oameni, aflându-se în legitimă apărare, îl definise dintotdeauna.

Într-o zi, mai demult, îi mărturisise: „E ușor să ucizi. E de-ajuns să îți accepți propria moarte”. Reflectase la spusele lui vreme de săptămâni până când pricepuse: moartea celorlalți e tolerabilă doar dacă o accepți pe a ta ca pe o întâmplare de ordin secund, anecdotică. Într-un fel, asta făcea ca viața să fie mai ușor de suportat.

Ivana nu putea însă să-și asume această opinie. Ucisese și ea, îl omorâse pe tatăl fiului ei, dar nu o făcuse fiindcă își acceptase propria moarte. Dimpotrivă, o făcuse fiindcă voia să trăiască și să-și salveze copilul.

Și totuși, în această zi, ea și Niémans erau la fel, în egală măsură aproape de linia de demarcație dintre viață și moarte. Gândul acesta o îmbărbătă și o întristă în egală măsură. Doi kamikaze gonind pe drumurile Franței. Doi polițai pierduți care își găsiseră în moartea celorlalți rațiunea de-a trăi.

virtual-project.eu
ULTIMA
VÂNĂTOARE
Jean-Christophe Grangé

mastroă

[1] Mark Rothko, pe numele adevărat Markus Yakovlevich Rothkowitz (1903-1970) a fost un pictor american, la origine evreu lituanian; deși a refuzat să adere la vreun curent artistic, lucrările sale sunt cel mai adesea clasificate ca aparținând expresionismului abstract. (*n. tr.*).
[2] Centre National de la Recherche Scientifique: Centrul național pentru cercetare științifică. (*n. tr.*).
[3] Echivalentul românesc este „vânătoarea la dibuit”, în cadrul căreia vânătorul ia urma vânatului și se apropie treptat de el. (*n. red.*).
[4] Personaj din seria de benzi desenate Tintin, creată de Hergé, un arhetip al savantului distrat. (*n. tr.*).
[5] Comisar superior de poliție. (*n. tr.*).
[6] Parlamentul statal, adunarea legislativă a fiecărui Land (stat) care intră în componența Germaniei federale. (*n. tr.*).
[7] Bundespolizei = Poliția federală germană, care acționează la nivel național; Landespolizei = Poliția locală, subordonată autorităților landului respectiv. (*n. tr.*).
[8] „Vezi fiara zbătându-se în cușca pe care ai clădit-o/ Ești sigur că știi de care parte a gratiilor ești?” (în limba engleză în textul original). (*n. tr.*).
[9] Réglisse = lemn dulce (*n. tr.*).
[10] Populație nomadă răspândită pe teritoriul Europei de Vest (Germania, Austria, Elveția, Luxemburg, Belgia și o parte din teritoriul francez), aproximativ în jurul bazinului Rinului. Yenișii sunt descendenți ai claselor marginalizate și paupere din secolele epocii moderne timpurii. Cea mai mare parte a acestei populații a devenit sedentară între mijlocul secolului XIX și prima jumătate a secolului XX. (*n. tr.*).
[11] Termenul „rebouteux” nu are un corespondent exact în limba română; el se referă la o persoană care știe să pună la loc articulații și să vindece dureri, îndeosebi unele de origine mecanică, dar a cărui practică e interzisă de lege. (*n. tr.*).
[12] Ultimele trei versuri din poemul „La mort du loup” de Alfred de Vigny. (*n. tr.*).
[13] Fort Chabrol e denumirea dată imobilului în care Jules Guérin, președintele ligii de luptă împotriva antisemitismului și jurnalist, martor în procesul lui Alfred Dreyfus, s-a baricadat timp de treizeci și opt de zile, între 12 august și 20 septembrie 1899, refuzând să se supună mandatului de aducere emis de Curtea de Apel din Rennes, fiind în tot acest timp asediat de forțele guvernamentale. (*n. tr.*).
[14] Pânză de culoare albastră din care se confecționează uniformele de lucru chinezești compuse din tunică și pantalon. (*n. red.*).
[15] Cariotipul genetic se referă la numărul, mărimea, forma și componența, normală sau anormală a cromozomilor. Anomaliile pot fi vizualizate microscopic prin testarea genetică a cariotipului. Celulele pentru o analiză cromozomială pot proveni dintr-o probă de sânge, din măduva osoasă, și din lichidul amniotic. (*n. tr.*).
[16] Serial britanic de spionaj, care a rulat între 1961 și 1969, cu un total de 161 de episoade. Patrick MacNee și Diana Rigg au jucat rolurile principale. (*n. tr.*).

ULTIMA VÂNĂTOARE

Jean-Christophe Grangé